

1972 டிசம்பர் 16]

4. அரசினர் சட்ட முன்வடிவு

தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு (எண் 4) (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 54/72).

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே,

“ சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு @ (எண் 4) (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 54/72) பரிந்துரைகள் செய்வதற்காக ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும் ” என்று நான் முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“ சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு (எண் 4) (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 54/72) பரிந்துரைகள் செய்வதற்காக ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.”

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி ஒதுக்கீடு கோரிக்கையின் பேரில், அதில் கண்ட முக்கியமான செய்திகளை மட்டும் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து, அரசினுடைய செயலுக்கு முன்னே வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். பொதுவாக மாணிக்கவாசகர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு திருவாசகம் பாடும்பொழுது, “ ஊரார் தத்தம் மனத்தன பேசிட எஞ்ஞான்று போல சாவதுவே ” “ பொதுவாக ஊரார்கள் மற்றவர் களைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது அவரவர்கள் மனத்தில் இருப்பதைப் பற்றித்தான் பேசுவார்களே தவிர மற்றவர்களைப் பற்றி ஆராய மாட்டார்கள், ஆராய்ந்துகொள்ள முயற்சிக்க மாட்டார்கள், அது சமுதாயத்தின் பெரிய குறை ” என்று சொன்னார்கள். அதுபோன்ற சுழல் நம் அரசுக்கு ஏற்பட்டாலும், அந்தச் சுழலை மிகச் சிறந்த சூழ் நிலையில் ஈடுகொடுத்திருக்கிற அமைச்சரவையின் முதல்வர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். அறம் என்பது சமுதாயத்தின் உயிர்நாடி போன்றது. நேற்றைக்கு முன்தினம் மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சில செய்திகளை

@ 343-345 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1972 டிசம்பர் 16]

நினைவூட்டும்போது, சில மனப்போக்குகள், காலப்போக்கில் சமுதாயத்திற்கு தீங்கு தருமென்று குறிப்பிட்டார்கள். “அறம் கொல்லும் நஞ்சத்தான் நன்மை புறம் சொல்லும் புன்மையார் காணப்படும்” என்றார் திருவள்ளுவர். அறத்தைச் சொல்லுகிற போது, சொல்லுகிற இடத்தில், சொல்கிற வகையில், சொல்லுகிற முறையில் சொல்ல வேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் மிகக் கடுமையாக வற்புறுத்தினார். அவற்றையெல்லாம் நாம் நினைவில் கொண்டு யாருக்காவது எங்காவது சந்தேகங்கள் இருக்குமானால் தெளிவு படுத்தவேண்டும் என்பது ஒரு அரசின் கடமை என்ற அடிப்படையில், நம் தமிழக அரசு அதன் மீது ஏற்பட்ட ஐயங்களையெல்லாம் மிகத் தெளிவாக அச்சிட்டு சமுதாயத்திற்குத் தென்படுகிற வகையில் சான்றாண்மையை மேற்கொண்டிருப்பதற்கு மிகவும் பாராட்டி, இந்த உயர்ந்த மரபுகளை நாட்டின் அரசியல் முறையில் அதிகமாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தக் கோரிக்கையின் மீது சொல்லுகிறபோது, கல்வித் தரத் தைப்பற்றி நேற்று முன்தினம் பேசியிருக்கிறோம். பல பள்ளிகளில் மாணவர்களுடைய வீதாச்சாரத்திற்கு அதிகமாக மாணவர்கள் இருந்தால், அந்தந்த வட்டாரத்திற்கு இவ்வளவுதான் ஆசிரியர்கள் என்று ஒதுக்கீடு செய்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல் ஆசிரியர்களை நியமிக்க அனுமதிக்கிறார்களே தவிர, பள்ளி மாணவர்கள் எண்ணிக்கை கூட இருந்தாலும் ஆசிரியர்களை நியமிப்பதில்லை. பல ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளை அடைத்துப் போடுகிற அவல நிலைமை இருந்தால், தரமான கல்வி உண்டாக்க முடியாது. அன்பு கூர்ந்து மாநில அரசு ஆரம்பப் பாடசாலை அளவிலாவது மாணவர் ஆசிரியர் வீதாச்சாரத்தைக் கட்டாயமாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அந்த வகையில் எவ்வளவு நிதி செலவானாலும் கூட பரவாயில்லை. இளமைக் காலம் சிந்தனைப் பயிற்சி தொடங்குகிற காலம். மேலே உயர்நிலைப் பள்ளி, கல்லூரிக்குப் போகிறவர்கள் புத்தகத்தைப் பார்த்துப் படித்துக் கொள்ளுவார்கள் அல்லது எழுதிக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் ஆரம்பப் பாடசாலையில்தான் சிந்திக்கப் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அங்கே மாணவர்கள் சுமையை ஏற்றுவார்களே யானால், ஆரம்பப் பாடசாலையின் அடித்தளம் பயன்தராத வகையில் போகும். அந்த வகையில் நமது அரசு தக்க கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972 டிசம்பர் 16] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

அண்மையில் மழை, புயல் வெள்ளம் காரணமாக நிறைய நமக்கு இழப்பு ஏற்பட்டிருப்பதை நம்முடைய அமைச்சரவையின் அறிக்கை மூலம், பிற செய்திகளின் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதற்காக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் போர்க்கால உணர்ச்சி யோடு விரைவாக இந்தப் பணிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். பொதுவாக தஞ்சை மாவட்டத்தில் பல்லாயிரக் கணக்கான ஏக்கர் வெள்ளப் பாழில் இரண்டாவது போக சாகுபடி பாழாகி இருக்கிறது. அவற்றிற்கு வெள்ள நிவாரண உதவியுடன் உடனடியாக விதை போன்றவற்றைக் கிட்டேயிருந்து விவசாய அதிகாரிகளை அனுப்பி, நம்முடைய வேளாண்மை அமைச்சர் அவர்கள் உதவி, மிக விரைவாக மறுபடியும் சாகுபடி செய்தால்தான் நம்முடைய உணவுத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய முடியும். அந்த வகையில் அதிகமான கவனம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

முன்பு துணை மதிப்பீட்டுக் கோரிக்கையின் மீது பேசும்போது, கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். ஊராட்சி மன்றங்கள் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு உட்பட்ட அல்லது ஐநூறு ரூபாய்க்கு உட்பட்ட வருமானம் உள்ளவை கூட இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு இந்தக் குறிப்பிட்ட விழுக்காடு பங்கு கொடுத்தால்தான் அவை முன்னேற முடியும். அதல்லாமல், ஐந்தாண்டுத் திட்டம் அல்லது அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் என்று சொன்னால், நிச்சயமாக ஊராட்சி மன்றங்கள் எந்தக் காலத்திலும் முன்னேற முடியாது. ஆகையினால் ரூ. 1,000-க்கு உட்பட்ட வருமானம் வருகிற ஊராட்சி மன்றங்களின் தனிப்பட்டியல் எடுத்து, அவைகளுக்கு இந்த நிதிப் பங்கீட்டிலிருந்து விதிவிலக்குக் கொடுத்தால், சிறப்பாக ஊராட்சி மன்றங்கள் முன்னேற முடியும் என்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பின்தங்கிய நல அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய தனிப்பட்ட வேண்டுகோள். பல இடங்களில் பின் தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், சில குறிப்பிட்ட சமூகங்கள் தலைமை அல்லது வழி காட்டுபவர்கள் இல்லாமல் மலிந்திருக்கிறார்கள். “லீடர்ஷிப்” இல்லாத சமுதாயம். பின்தங்கியிருந்தாலும் கூட “லீடர்ஷிப்” கிடைக்குமானால், அரசிடம் கோரிக்கையைச் சொல்ல, கிளர்ச்சி செய்ய அல்லது வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொடுக்க ஊழியர்கள் கிடைப்பார்கள், தொண்டர்கள் கிடைப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட சமுதாயம் நாட்டிலே பல்வேறு இடங்களிலே திட்டு திட்டாக இருக்கின்றது. எனவே “லீடர்ஷிப்” உருவாகாத, தலைமை உருவாகாத

10-10

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1972 டிசம்பர் 16]

மு.ப. அல்லது வழிகாட்டுவோர் உருவாகாத சமுதாயத்திற்கு அரசு தனிக் கவனம் செலுத்தி அவர்களுக்கெனத் தனிப்பட்டியலொன்றினை உருவாக்கி அவற்றை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்து.....

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: தலைவரவர்களே, அப்படி கவனிக்கப்படாத பிற்பட்ட சமுதாயத்திற்கெல்லாம் நமது மாண்புமிகு தலைமை அமைச்சர் அவர்களே தலைவராக இருந்து எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டு வருகின்றார் என்பதனைச் சபைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்: மிக்க நன்றி. மகிழ்ச்சி. நாட்டிலே பழமொழியொன்று சொல்லுவார்கள், “எரியும் விளக்கினைத்தான் தூண்டுவார்கள்” என்று. ஒரு விளக்கினைத் தூண்டி விட வேண்டும் என்று சொன்னால், எரிந்து கொண்டிருக்கும் திருவிளக்கைத்தான் தூண்டிவிடுவார்களேயல்லாது எரியாத விளக்கினை யாரும் தூண்டுவதில்லை. ஒன்றைச் சொல்லும்போது, அது நிகழவில்லை, செய்யப்பட வில்லை என்று பொருள் இல்லை. அது நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றது. அது மேலும் சிறப்பாகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது, எரியும் விளக்கினைத் தூண்டி விடுவதுதான், எரியாத விளக்கினைத் தூண்டிவிடுவது பழக்கமில்லை.

இந்தப் பிரச்சினையினைக் குறிப்பிடும்போது, குறிப்பாக இராமநாத புரம் மாவட்டத்தில் வலையர் சமுதாயத்தைப்பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. “வலையன்” என்று சொல்லும் அந்தச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்களில் இன்னும் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால்கூட இரண்டுபேர்கூட ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்களாக வந்திருக்கமாட்டார்கள். அந்த அளவிற்குப் பின்தங்கிய சமுதாயத்தினைச் சார்ந்த அவர்களுக்கு “லீடர்ஷிப்” இல்லை என்பதை நினைவூட்டி இப்படிப்பட்ட சமுதாயத்தினைச் சேர்ந்தவர்களை நாம் இன்னும் அதிகமாகக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டு இந்த நிதி ஒதுக்கீடுகள் அனைத்தும் வரவேற்கத்தக்கவையாக உள்ளன, அவற்றை வரவேற்று முடிக்க ஆசைப்படுகிறேன். நன்றி.

1972 டிசம்பர் 16]

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் களில் பதினாறு பேர் பேச வேண்டுமென்று விருப்பம் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். எனவே உரையினை குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உறுப்பினர்கள் பேசி பத்து நிமிஷங்களானால் மணியடிக்கப்படும்.

திரு. எம். ராஜா அய்யர் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த அரசு பல நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்குச் செய்துள்ள நன்மைகளுக்காக அரசை மனமாரப் பாராட்டினார்கள். அதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்பதில் எந்தவிதமான கருத்துவேற்றுமையும் இருக்க முடியாது. ஆனால் ஒன்று, அரசு பிறப்பித்துள்ள பல ஆணைகள் அமுலாக்கப்படுவதில் காலதாமதம் விரும்பத்தகாத அளவில் இருக்கின்றது. நேற்று கேள்வி நேரத்தில் வெளியாயிற்று மருத்துவ விடுப்பில் ஆசிரியர் ஒருவர் இருக்கும் போது, அவர் இறந்துபோவாரானால், அவர் இறந்த தேதி வரையிலும் அவருக்கு ஊதியம் உண்டு என்று திட்டவாட்டமாக அரசு ஆணை இருக்கின்றது. ஆனால் நமது மாநகராட்சியில், “அவர் திரும்ப வந்து சேரவில்லை” என்ற காரணத்திற்காக அவருக்கு ஊதியம் கிடையாது என்று நான்கு ஆண்டுகளாகச் சாதித்துக் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தோம். “திரும்ப வந்து சேர முடியாது என்பதற்காகத்தானே இறந்த தேதி வரையிலும் அவருக்கு ஊதியம் உண்டு என்று இருக்கின்றது, அவர் வந்து சேர முடியாது என்பதால் தானே அவருடைய வாரிசுக்கு உண்டு என்று ஆணையிருக்கின்றது” என்று எடுத்துச் சொல்லியும் அந்தக் குடும்பத்திற்கு எந்தவிதமான நலன்களும் கொடுக்கப்படாமல் சட்டமன்றத்தில் ஒரு கேள்வி எழுப்பப்பட்ட பிறகுதான் நியாயம் வழங்கப்படுவது என்றால், இந்த அதிகாரிகளுடைய மனப்போக்கு இன்னமும் மாறவில்லை என்பதைத் தான் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. எனவே அரசு ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டவுடனே அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கு எல்லா அதிகாரிகளும் முழு ஊக்கத்துடன், சேவை மனப்பான்மையுடன், ஈடுபட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு ஓய்வு ஊதியம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கிராஜுயிடி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 1—6—1970க்கு முன்பு ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் 2—10—1970க்குப் பின்னால் ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் இவைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால்

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

[1972 டிசம்பர் 16]

1—6—1970 முதல் 2—10—1970 வரையில் ஓய்வு பெற்றவர்களைப் பற்றியும் திட்டவட்டமாக அரசு ஆணைகள் இருந்தும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை, கொடுப்பதில் பெரும் கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. அது இல்லாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஓய்வு ஊதியம்பற்றி ஒரே ஒரு வேண்டுகோளினை மறுபடியும் விடுக்க ஆசைப்படுகின்றேன். இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சினை. அதற்கு என ஒரு திட்டமிடுவது மிகவும் சிக்கலான ஒன்றாகும். எனக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலருக்கும் நினைவிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன், மாண்புமிகு முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் கல்விப் பொறுப்பினை ஏற்றிருந்த நாளில் அவர்கள் மருத்துவ மனையில் இருந்த காலத்தில் மாண்புமிகு திரு. ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இது சம்பந்தமான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியதாக இருந்தது. இந்த ஓய்வு ஊதியம் பற்றி மூலக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு, உடனே எழுந்து, “தயவு செய்து துணைக் கேள்விகள் கேட்க வேண்டாம்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். “இது என்னவென்றே புரியவில்லை, படித்தால் தலை சுற்றுகிறது, எனவே துணைக் கேள்விகள் கேட்க வேண்டாம்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். இவ்வளவு சிக்கலான பிரச்சினையை இந்த அரசு தீர்த்து வைத்திருக்கின்றது. எல்லோருக்கும் ஓய்வு ஊதியம் உண்டு என்ற நிலை இருக்கின்றது. ஆனால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒரு அடிப்படையில் 1—6—1970-க்கு முன்பு ஓய்வு பெற்றிருந்தால் ஒன்று, அதற்குப் பின்னால் ஓய்வு பெற்றிருந்தால் ஒன்று என்றுதான் இருக்கின்றது. ஒரே அடிப்படையில், கல்லூரி ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் சரி, துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் சரி, ஓய்வுகால ஊதியம் கடைசியில் பெற்ற ஊதியத்தில் எட்டில் மூன்று பங்கு இருக்கும் என்று போட்டுவிட்டால், முறையாக இருக்கும் என்றே கருதுகின்றேன். கல்லூரி ஆசிரியர்கள் 250க்கு மேல் ஏறவில்லை. பி.டி. ஆசிரியர்கள் ஸீலிங் லிமிட்டில் வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனவே இதில் எட்டில் மூன்று என்று போடுவதில் கஷ்டமில்லை என்று நினைக்கின்றேன். எல்லோருக்கும் ஒரே சீராக இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் ஒன்று. ஒரு குறையை நான் இன்று அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆசிரியர்களுக்குக் கெல்லாம் ஓய்வு ஊதியத்துடன் கிராஜுடியும் கிடைக்கப்பெற

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

வேண்டும் என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கின்றது. அதற்காக ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் அரசினைப் பாராட்டுகின்றனர் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒரு சாராருக்கு மாத்திரம் ஒரு நியாயமற்ற முறை நீடிக்கப்படுகிறது. தனியார் பள்ளிகளிலிருந்து ஓய்வு பெறும் ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் பெறும் கிராகயிடியிலிருந்து அவர்களுடைய பிராவிடெண்டு ஃபண்டு நிதியில் மேனேஜ்மெண்டு காண்ட்ரிப்யூஷன் ஏதாவது இருந்தால், அதைக் கழித்துக்கொண்டு மீதத்தினைக் கொடுப்பதாக, அதற்கு ஏற்ற உத்திரவு இருக்கின்றதாக நான் கருதுகின்றேன். அது சரியில்லை என்று நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், இந்த மேனேஜ்மெண்ட் காண்ட்ரிப்யூஷன் 100க்கு மூன்று ரூபாயாக ஏப்ரல் 1964 வரையில்தான் கிடைத்தது. அன்றைக்கு சாதாரண தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைத்த ஊதியமானது மிகக் குறைவானதாகும். 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பி.டி. பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்களுக்குத் தனியார் பள்ளியில் நாற்பது ரூபாய்தான் ஊதியம். போர்டு ஹைஸ்கூலுக்குச் சென்றால், 60 ரூபாய் கிடைக்கும். அரசுப் பள்ளிக்குச் சென்றால், ரூ. 75 கிடைக்கும். இந்த வேறுபாடுகள் பல ஆண்டுகளாக இருந்துவந்தன. தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பெறும் ஊதியம் நமது அரசுப் பள்ளிகளில் கொடுக்கப்படும் ஊதியத்திற்குச் சமமாக இருக்க வேண்டுமென்ற நிலை வருவதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆயிற்று. ஆகவே 3 சத வீதம் என்று சேர்க்கப்படுவதால் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியமானது அரசாங்க ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியத்தைவிட அதிகமாக ஆக வேண்டுமென்ற நிலையில்லை என்பதை அரசு உணர வேண்டுமென்று விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்றொரு சிக்கல் இதில். இதை உண்மையான நோக்கத்துடன் பார்த்தால்தான் தெரியும். ஆனால் உள்ள விதிகளின்படி பார்த்தால் இது தெரியாது. தனியார் துவக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய நிலையே வேறு. அவர்கள் தனியார் துவக்கப் பள்ளியில் நுழையும் போது, நிர்வாகத்தினருக்கு ஒரு மூன்று அம்சத் திட்டத்தின்கீழ் தான் அவர்கள் நுழைகின்றார்கள் என்று சொல்லுவது வழக்கம். “ட்ரைபிள் பெனிஃபிட் ஸ்கீம்” என்று சொல்லப்படும் இது ஆசிரியர்களுக்கு இல்லை, நிர்வாகஸ்தர்களுக்குத்தான் அது பொருந்தும். சேரும்போதே மூன்று மாதச் சம்பளத்திற்குக் குறையாது நிர்வாகத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, சாதாரண ஒரு வெள்ளைத்தாளில் ஒன்றும் எழுதாத காகிதத்தில் தங்கள் கையெழுத்தினைப் போட்டுத் தர வேண்டும். வேண்டுமேபோது இவர்களை பிரட்டுவதற்கு இதை நிர்வாகத்தினர் ஒரு ராஜினாமா கடிதமாகப்

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

[1972 டிசம்பர் 16]

பயன்படுத்திக்கொள்ளுவார்கள். மூன்றாவதாக, இதுதான் மிக முக்கியமானது, தனியார் துவக்கப் பள்ளியில் உள்ள ஆசிரியர்கள் எல்லாம் மேனேஜ்மெண்டு கொடுக்கக்கூடியதாக உள்ள காண்ட்ரி பூஷனை அவர்களே கொடுக்க வேண்டிய நிலை வெகுகாலமாக இருந்தது. பல பள்ளிகளில் மேனேஜ்மெண்டு காண்ட்ரிப்பூஷனை ஆசிரியர்கள்தான் கொடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இப்போது அதை அவர்களுடைய கிராசயிடிலிருந்து பிடித்துக் கொள்ளுவது என்ற நிலை இருக்கின்றது. இது நியாயம் என்று தோன்றவில்லை. இதை மறுபரிசீலனை செய்து இவர்களுக்கு உரிய கிராசயிடையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அவர்கள் பிராவிடெண்டு பண்டு நிதியிலுள்ள பணம் முழுதும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்கான முறையில் அரசு உத்திரவிட வேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன். போடும் உத்திரவுகள் காலதாமதமின்றி எல்லா மட்டங்களுக்கும் போய்ச் சேர வேண்டியது அவசியம். அவசரமான உத்தரவுகள்கூட ஆசிரியர்களைப் போய்ச் சேருவதற்குப் பல வாரங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. மதுரையிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. “தனி நபர் குழு”வுடைய ஒரு பரிந்துரையின்படி ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப் பட்ட சலுகையொன்றினை ஒரு மாத காலத்திற்குள் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்களா அல்லது பழைய முறையிலேயே இருக்க விரும்புகின்றார்களா என்பதுபற்றிய “ஆப்ஷன்”; உத்தரவின் தேதியிலிருந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள் தெரிவிக்கப்பட வேண்டுமென்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்த ஆணை அவர்களிடம் போய்ச் சேரவே பல வாரங்கள் ஆகியிருக்கின்றன. எனவே பிறப்பித்த ஆணையின் பலன் அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. அப்படிக்கிடைக்காமல் போய்விட்டவர்களுக்கு அதன் பலன் கிடைக்கும்படி அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மு.ப.
19-20

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, இந்த மாமன்றத்தில் பல்வேறு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தின் சார்பாக நடைபெற்றிருக்கின்ற மகத்தான சாதனைகளைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் எதிர்க் கட்சியிலுள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இன்னமும் இந்த அரசாங்கம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் இங்கே கூட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நேற்றைய முன்தினம் பேசுகிறபோது, எங்களுடைய மாவட்டத்தைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அர். கே. அவர்கள் உணர்ச்சி பூர்வமாக சில கருத்துக்களை விவசாயப் பிரச்சனை

1972 டிசம்பர் 16] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

பற்றிச் சொன்னார்கள். அவைகளிலே பெரும்பாலும் முக்கிய ஈடுபாடும், விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் மீது நம்பிக்கையும், அவர்கள் எதிர்காலம் வளமாக இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் கொண்ட இந்த அரசாங்கம் சில கருத்துக்களை ஏற்று நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற என் விருப்பத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், உழவன் உள்ளத்திலே புயல் இருக்குமானால், வயலில் வளம் காண முடியா தென்று சொன்னார்கள். நாம் போடுகிற மிகப் பெரிய சட்டங்கள், உருவாக்குகிற திட்டங்கள், நாட்டினுடைய சமதர்ம சமுதாயத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டுமென்ற நோக்குடன் போடுகிற திட்டங்கள் தஞ்சாவூர் நிலச்சுவாந்தார்களை எண்ணி, திருச்சியில் வேறு பல மாவட்டங்களில் உள்ள மிகப் பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களை மனதில் வைத்துப் போடுகிற திட்டங்கள். இவற்றால் சாதாரண நாட்டு மக்களை, விவசாயிகளைப் பாதிக்கிற அளவிற்குக் கூட நிலைமை உருவாகிவிடுகிறது. நாம் போடுகிற சட்டத்தின் உண்மைத் தத்துவத்தை அங்கேயிருக்கிற அதிகாரிகள் பயன்படுத்துகிறபோது, எல்லா விவசாயிகளையும் ஏக கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து நிறைவேற்றுகிற போது, பாதிப்பு நிலைமை வந்து விடும். அதைப் போக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயிகளுடைய வருமானத்தைப் பெருக்கத்தக்க அளவிற்கு, விவசாயிகளுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாக்கத்தக்க அளவிற்கு அவர்களுடைய உழைப்பை நம்பியிருக்கின்ற குடும்பத்திற்கு உத்தரவாதம் தரத் தக்க அளவிற்கு அரசாங்க நடவடிக்கைகள் இருக்க வேண்டுமென்ற பொது நோக்கத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.

அதே சமயத்தில், கடந்த சில திங்களாக தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற பலாத்கார உணர்ச்சி, பலாத்கார வெறிச் செயல், ஒரு சார்புடைய அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் ஏனோ அந்தக் குற்றம் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லையென்ற நோக்கத்தோடு விமரிசனம் செய்தது, உங்களுக்குத் தெரியும். நாட்டில் எந்தப் பக்கம் பலாத்காரம் தலை தூக்கினாலும், அங்கே போலீஸ் வரவழைக்கப்படுகிறது. அவர்கள் அப்படிச் கடமையாற்றுகிறபோது அவர்களுடைய கடமையில் அதிக பட்சம் போலீஸ் அத்து மீறல் என்று கருதப்படுகிறது. எந்தப் போலீஸ்காரர் தன் விருப்பத்திற்காக வேண்டி, பொழுதுபோக்கிற்காக வேண்டி இந்தக் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்? அப்படிப்பட்ட

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1972 டிசம்பர் 16]

நிலைமையை அவர்களுக்கு உருவாக்குகிறார்கள். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில், ஒரு கூட்டத்தில் மாண்புமிகு வேளாண்மைத் துறையமைச்சர் அவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : வேளாண்மைத் துறை அமைச்சரவர்கள் நன்றாக இருக்கிறார்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மன்னிக்கவும், உணவு அமைச்சரவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். அப்போது எதிர்க் கட்சி சார்பிலிருந்து இதற்காக எந்த ஒரு கண்டனமும் வரவில்லை. முன்னாள் வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் இப்போது உணவு அமைச்சராக இருக்கிற திரு. மன்னை நாராயணசாமி அவர்கள் இராமநாதபுரத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசுகிறபோது தாக்கப்பட்டார்கள். மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டிக்கவில்லை. விருதுநகரில் மாணவர்கள் என்ற பெயரால் இரண்டாயிரம் பேருக்கு மேல் ஊர்வலம் நடத்தி, தனியார் ஷெட்டிலிருந்து அரசாங்கப் பேருந்தை எடுத்து நடு ரோட்டில் வைத்து தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். இதை மாண்புமிகு மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. ஆர்.கே. போன்றவர்கள் கண்டித்திருந்தால், அந்த மாவட்டத்தின் பண்பாட்டைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும். இப்படிப் பல பிரச்சினைகள். திருச்சியில் நடந்த சம்பவம், நெல்லையில் நடந்த சம்பவம் இவைகளுக்கெல்லாம் நீதி விசாரணை கேட்கிறோம். நீதி விசாரணை என்பது இப்போது இந்தக் கருணை மிக்க அரசாங்கத்தில் தினமும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இப்படிப்பட்டவைகளுக்கு நீதி விசாரணை இல்லை. கையில் “ஒட்டர் லிஸ்டு” வைத்திருந்தவர்கள் மீது பொய் வழக்கு போட்டபோது, நியாயம் வழங்கப்படவில்லை. அந்த நிலைமைகள் மாறி, இன்று சௌஜன்யமான நிலைமையில் எல்லாத் தரப்பிலும் தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டிற்கு ஊனம் ஏற்படுகிறபோது, அபகிர்த்தி ஏற்படுகிறபோது, அரசியல் கட்சிகள் தங்கள் கட்சி லாபம் பாராமல் பொது நோக்குடன் இருந்தால், இத்தகைய தன்மைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும்.

சமீபத்தில் நடைபெற்ற புயலால், வெள்ளத்தால், தமிழ் நாடு மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ரூ. 20 கோடிக்கு மேல் நஷ்டம் என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நான் மெத்தப் பணிவன்போடு முதலமைச்சரவர்களிடம் ஒன்றை வேண்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல மாநிலங்கள் வெள்ளத்தால்,

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

புயலால் சேதப்பட்ட போதெல்லாம் தலைமையமைச்சரவர்கள் நேரில் சென்று பார்வையிட்டு பல கோடி ரூபாய்களை அந்த மாநிலங்களுக்கு அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே வறட்சியின் காரணமாகப் பெற்ற தொகையைப் போல நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் இந்த முறையும் ஏராளமான தொகையை மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து பெற்று, நம் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இழப்பினை, பொருளாதாரச் சீர்கேட்டை நிவர்த்தி செய்வதற்கு இந்த அரசாங்கத்தின் முயற்சி இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஒரு சிறிய பிரச்சினை, இராமநாதபுரம் மாவட்டம் ஒரு பரந்த மாவட்டம். அதனுடைய போலீஸ் நிர்வாகம் ஒரே குப்பிரண்டுகையில் இருக்கிறது. மண்டபத்தில் கிளர்ச்சி என்றாலும், அங்கே மேற்கே சேத்துரிலே கிளர்ச்சி என்றாலும், ஒரே தலைமை இருக்கிற காரணத்தினால், அவரே கவனிக்கவேண்டிய நிலைமையிலே இருக்கிறது. அது இன்றையதினம் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பது போல, போலீஸ் நிர்வாகத்திலும், கிழக்கு இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தை ஒரு தனி மாவட்டமாக ஆக்கி, அங்கு ஒரு தனி மாவட்டப் போலீஸ் அதிகாரி, மேற்கு இராமநாதபுரத்தை ஒரு மாவட்டமாக ஆக்கி அங்கு ஒரு தனி மாவட்டப் போலீஸ் அதிகாரி இருந்தால் அங்கு சட்ட, ஒழுங்குப் பிரச்சினைகளை நேரடியாகக் கவனிப்பதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். இதை அருள் கூர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் வளர்ச்சி சம்பந்தமாக ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். நாம் பெருமைப்பட்டுச் சொல்லிக்கொள்ள முடியும். கிராமங்களுக்குக் குடிதண்ணீர் வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் மின்சார இணைப்பைக் கொடுத்து விட்டோம் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். எல்லா கிராமங்களுக்கும் இணைப்புச் சாலை போடுகிறோம். உத்தரவாதம் கொடுத்து வேலை துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் ஊராட்சி மன்றங்கள் செய்கின்றன. மக்களோடு, அன்றாடப் பிரச்சினைகளில் நேராகச் சந்தித்து அவர்களுடைய ஆக்கப் பணிகளில் பங்குகொள்கிற ஒரேயொரு இன்ஸ்டிடியூஷன் இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள்தான். இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தனித்து இயங்குவதற்கும், நிதிப் பற்றாக்குறையைச் சரி செய்து நிதியை வளர்ப்பதற்கும் பல காரியங்கள் இப்போது செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவைகளை

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1972 டிசம்பர் 16]

நிர்வாகம் செய்கிற பி.டி.ஓ.க்களுக்கு முழு அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவருக்குக் கீழே பணியாற்றுகிற பல பேர்களுக்கு “கெஜட்” அந்தஸ்து கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவருக்குக் கீழே பணியாற்றுகிற விவசாய விஸ்தரிப்பு அதிகாரிக்கு “கெஜட்” அந்தஸ்து. அவருக்குக் கீழே பணியாற்றுகிற கால்நடை மருத்துவருக்கு “கெஜட்” அந்தஸ்து. 1967க்குப் பின்னால் கொடுத்திருக்கிறோம். அதைப் போலவே இளநிலைப் பொறியாளருக்கு “கெஜட்” அந்தஸ்து கொடுத்திருக்கிறோம். இப்படி பி.டி.ஓ.க்களுக்குக் கீழே பணியாற்றுகிற பல துறையினரைக் கைதாக்கி விட்டிருக்கிறோம். அவர்கள், நாங்களெல்லாம் “கெஜட்” அந்தஸ்து பெற்றுவிட்டோம், எங்களுக்கு மேலேயிருக்கின்ற கமிஷனர், ஆணையாளர் “கெஜட்” அந்தஸ்தில் இல்லை, அவருக்குக் கீழே எப்படி நாங்கள் பணியாற்றுவது என்று சொல்கிற நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. “கோஆர்டினேஷன்” ஏற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கிறது. அவர்கள் மூன்று பேர்களையும் கீழே இறக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நாம் மிகப் பெரிய காரியங்களைச் செய்கிறோம். சாதாரண ஹையர் கிரேடு டீச்சரிலிருந்து அப்படிச் சொல்வதற்காக மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். அடித்தட்டில் இருக்கிற ஹையர் கிரேடு டீச்சரிலிருந்து மேலேயிருக்கிற ஹெட் மாஸ்டர் வரையில் செலக்ஷன் கிரேடு கொடுத்திருக்கிறோம். முதலமைச்சரவர்கள் சட்ட மன்றப் பேரவையில் இந்த அரசாங்கத்தின் பணிகள் குறித்துப் படித்திருக்கிறார்கள். அவைகளைப் படித்த போது, இவ்வளவு பெரிய காரியங்களை இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் நாம் செய்திருக்கிறோமே என்று பெருமைப்படத் தக்க அளவிற்குக் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோம். இவ்வளவு நல்ல காரியங்களைச் செய்து மக்கள் மத்தியில் சென்று நீடித்து நிலைத்து இந்த அரசாங்கம் ஏழை மக்கள் மத்தியில் இடம் பெற்றுவிடுமெய்யென்று மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் திசை திருப்பிவிடுகிறார்கள் என்றாலும், அதை இந்த நாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. மக்கள் குரல் மகேசன் குரலுக்குச் சமம் என்று அவர்கள் தீர்ப்புச் சொல்லக் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் ஒன்றைச் செய்தாக வேண்டும். இந்த உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தனித்து இயங்குவதற்கு முழுப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். இந்த ஒன்றிய ஆணையாளரின் அந்தஸ்தை உயர்த்தினால், அவர் தன்னிச்சையாக, சுதந்திரமாக இயங்க முடியும். ஒன்றை இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பல பள்ளிகள் அவர் நிர்வாகத்தின் கீழ் செயல்படுகின்றன. அப்படிச் செயல்படுகிற பள்ளிகளை அந்த ஆணையாளர் முறைப்படுத்தி, பயன்படுத்திக்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

கொள்ளவும் அதே சமயத்தில் ஆசிரியர்களை மாறுதல் செய்வதற்கும் அவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்கள் மாறுதலில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் இடம் பெறக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தலையிடாமல் அவர்கள் நிர்வாகம் நடைபெற வேண்டும். அந்த உரிமை அந்த ஆணையாளர் பொறுப்பில் நம்பிக்கை வைத்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு மாவட்டத் திற்கும் கல்வி அதிகாரிகள் போட்டு 2,000 ஆசிரியர்களை மாறுதல் செய்கிற அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் உள்ள 200 பள்ளிகளின் மேற்பார்வைப் பொறுப்பை இந்த ஆணையாளரிடம் கொடுத்து, அவர் இந்த மாறுதல் சம்பந்தமாக உத்தரவு டி.இ.ஓ.விடம் பெற வேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறோம். இதனால் ஒரு அதிகாரத்தை இரண்டு அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களை மோதவிட்டு, நான் பெரியவனா, நீ பெரியவனா என்று மோத இந்தப் பிரச்சனையில் ஒரு குழப்பத்தை நாமே உருவாக்கி விடுகிறோம். பி.டி.ஓ.க்களுக்கு மேலே ஆர்.டி.ஓ. இருக்கிறார். கலெக்டர் இருக்கிறார். பி.டி.ஓ. தவறு செய்தால் அவரைக் கண்காணிக்க முடியும். ஒரு ஆசிரியர் தவறு நடந்து விட்டார் என்று அந்த ஊர் மக்கள் அவரை மாற்ற வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இரண்டு ஆசிரியர்களிடம் மனவொத்த மாறுதலை வாங்கி நாங்களே உத்தரவு போட்டு அனுப்பினோம். இப்போது டி.இ.ஓ. தன்னிடம் “கண்கரன்ஸ்” வாங்காமல் எப்படிப் போட்டார்கள் என்று கேட்கிறார். அந்த ஆசிரியர் இரவில் தவறு செய்து அவரைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்திருக்கிறார்கள். அவர் அந்த ஊரில் இருந்தால் ஆபத்து என்று அவரை மாற்றினால், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருப்பதனால், டி.இ.ஓ. கண்கரன்ஸ் வாங்கிப் போடுகின்ற நிலைமை இருக்கக் கூடாது. மாண்புமிகு கல்வி உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்கள் இந்த பி.டி.ஓ.க்களை நம்பி, அவர்களுக்கு அதிகாரம் முழுவதையும் அளித்து அவர்கள் பணியாற்றுவதற்கு வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஒரேயொரு வார்த்தை. நாம் ஏராளமான கல்விச் சாலைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறோம். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் 1967க்குப் பின்னால் புதிய கல்லூரிகளைத் தோற்றுவித்திருக்கிறோம். இனையாங்குடி, சுழுதி, அருப்புக்கோட்டை போன்ற ஊர்களில் கல்லூரிகள் வந்திருக்கின்றன. கல்விக்கூடங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக ஆக்குவதை விட “குவாண்டிடியை” அதிகமாக ஆக்குவதை விட, “குவாலிடி”யில் கவனம் செலுத்தியாக வேண்டும். ஆசிரியர்,

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1972 டிசம்பர் 16]

மாணவர் விகிதாசாரத்தைக் குறைத்தால் வேலையில்லாத ஆசிரியர்களை, ஏற்கெனவேயுள்ள பள்ளிகளில் போட்டால், தரத்தை உயர்த்த முடியும். இன்றையதினம் பல தனியார் பள்ளிகள் அரசாங்கத்திலிருந்து உத்தரவுகளை வாங்கி விட்டு, தங்களுடைய ஜாதியின் வளர்ச்சிக்கு அந்தப் பள்ளிகளையெல்லாம் பயன்படுத்துகின்றன. இதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, உரையை முடிக்கின்றேன்.

மு.ப.
16-30

திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இன்று தமிழ் நாட்டிலே நீண்ட நாள் வறட்சிக்குப் பின்னால்—1969-லிருந்தே எங்கள் மாவட்டத்தில் வறட்சி என்று கருதுகிறேன். அதற்குப் பின்னர்—பெரும் புயல் இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமை அரசியலிலும், இன்றைக்கு ஆளும் பொறுப்பில் இருக்கக் கூடிய அங்கத்தினர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், இன்றைக்கு அவர்கள் கட்சிப் பூசலில், மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பிரதம அமைச்சருக்கு அனுப்பிய பதிலே இந்த அவைக்கு வைத்தார்கள். அவர்கள் உட்பூசல் எந்த அளவுக்கு ஒரு புயலாக வெடித்தது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, மிக மிக வருத்தமாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக அவர்கள் சாட்டிய குற்றங்கள் அனைத்தும் அரசாங்கத்தில் நடந்த ஊழல்களா அல்லது தனி வாழ்க்கையில் நடந்த ஊழல்களா என்று பார்த்தால், அவர்கள் தனி வாழ்க்கையில் இருக்கக் கூடிய பரிதாப நிலைமை தான் இன்று அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, மிக மிக வருத்தப்படும் நிலையிலிருக்கிறோம். திரு. காமராஜர் அவர்கள் ஏழைகள் வாழ வேண்டும், படிக்க வேண்டும், சமுதாயமும் நாடும் செழிப்புடன் இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் ஆரம்பித்த இலவசக் கல்வி, அடிபடும் நிலை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. 5 மைலுக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியென்றும், 300 ஜனத்தொகைக்கு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளியென்றும் ஆங்காங்கே கல்லூரிகள் என்றும் ஏற்படுத்தினார். கல்வியின் பலன் இன்று மறுக்கப்படும் நிலையில், மாணவர்கள் அடிபடும் நிலையில், கல்லூரிகளுக்கும், ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கும் இன்று மாணவர்கள் செல்லவில்லை என்ற ஒரு நிலை தமிழ் நாட்டில் பரவலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, இந்தக் கட்சிப் பூசல் நாட்டுப் பிரச்சனையாக வேண்டுமா என்ற சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம். இதையெல்லாம் வளர்ப்பது அவசியமா என்று பொது மக்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக ஊழல் என்று கூறினார்கள். மக்களிடையே

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எல். பலராமன்]

இது ஊழல் மிக்க அரசாங்கமாக இருக்கிறது என்று பரவலாகப் பேசப்பட்டாலும், அதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் அந்த ஊழல் எங்களிடம் இல்லை என்று, கடைசி காலத்தில் இராமாயணத்தில் சீதை பேரில் கூறிய களங்கத்தைப் போக்க சீதா பிராட்டி தீக்குளித்தது போன்று, களங்கத்தைப் போக்க ஏதாவது ஒன்று செய்ய வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். பொறுப்புள்ள அங்கத்தினராக இருக்கும் நான் ஒப்புக்கொள்ளலாம். எதிர்க்கட்சி வரிசையில் உள்ளவர்கள் இதை ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று பார்த்தால், ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதை இந்த அவைக்குச் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : சபையிலுள்ள பொறுப்புள்ள அங்கத்தினர் ஒப்புக்கொள்கிறார், பொது மக்கள் ஏற்க மாட்டார்கள் என்றால், பொது மக்கள் பொறுப்பற்றவர்கள் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் கருதுகிறாரா?

திரு. எல். பலராமன் : மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள், பொது மக்களை நான் ஏதோ பொறுப்பற்றவர்கள் என்று கூறுவது போன்ற கற்பனையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆனால், அதை நான் மனமாரக் கூற முடியாது. பொது மக்கள் பொறுப்பானவர்கள். பொறுப்பிலுள்ளவர்கள், இந்த நாட்டை நல்ல முறையில் நடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்று ஆர்வமுடையவர்கள்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : ஒருவர் யோக்கியன் என்றால், மீதி அயோக்கியர்கள்.

திரு. எல். பலராமன் : கூறிய குற்றச்சாட்டுகளைப் பொது மக்கள் நம்ப முடியாத நிலையில், தகுந்த பதில் இல்லையென்று சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அதற்குக் காரணம் கூற வேண்டுமென்றால், ஊழல் என்று கூறும்பொழுது, பொறுப்பிலுள்ளவர்கள் தான் அதை விளக்கமாகக் கூற வேண்டும். அந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கூறியவர்கள் நீதி விசாரணை வேண்டுமென்று கோரினார்கள். அந்த நீதி விசாரணை முடியாது என்ற நிலையில்தான் ஆளும் கட்சியினர் இருக்கிறார்கள் என்பது பரவலாக மக்களால் நம்பப்படுகிறது. நீதி விசாரணைக்கு ஆளும் கட்சியினர் என்ன செய்தார்கள் என்ற நிலையை நாம் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் மேலும் வழி வகுப்பார்களா என்று அறிய இந்த அவை மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எல். பலராமன்] [1972 டிசம்பர் 16]

அந்த அளவுக்கு நீதி விசாரணை இருக்குமானால், அதை ஆளும் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் தான் கூற வேண்டும். அது தான் ஒரு நல்ல சாங்கோபாங்கமான வழியாக இருக்குமென்பதைச் சுட்டிக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அந்த முறையில் பொது மக்களுக்குத் தெளிவாக விளக்கம் தர முடியும். அரசாங்கப் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் பொது மக்களிடம் ஏற்பட்ட களங்கத்தை நிவர்த்தி பண்ண முடியாது. ஆட்சிப் பொறுப்பில் இன்றைக்கு இருக்கும் அமைச்சர் அவை, நிர்வாகத்தில் மிக்க திறமையின்மை காரணத்தால், பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. குறிப்பாகக் கூற வேண்டுமென்றால், கூட்டுறவுத் துறையில் பல ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்பது நேற்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூறிய பதிலிலிருந்து தெரிய வருகிறது. பல கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்.....

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மாசு, ஊழல் இருக்கிறது என்று சொன்னார். Do you agree with that?

திரு. கே. ராஜாராம் : கோவாப்பரேஷன் பற்றிச் சொல்லுகிறோம்.

திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நேற்று அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கையில் இரண்டு மாவட்டங்களில் பல ஊழல்கள் நடந்திருக்கின்றன என்று கூறினார்கள். அந்தப் பதிலிலிருந்து தெரிய வருவது நிர்வாக ஊழல் என்று தான் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். நிர்வாகத்தில் திறமையின்மை காரணமாக அந்த ஊழல் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

* மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : நேற்று நான் சொன்ன பதிலை உறுப்பினர் கூர்ந்து கவனிக்கவில்லையென்று கருதுகிறேன். தெளிவாகச் சொன்னேன். யாராவது கூட்டுறவுத் துறையில் இருப்பவர்கள், அங்கு இயக்குனராக இருப்பவர்கள் தவறு செய்தால், கூட்டுறவுத் துறை யாருக்கும் தயவு தாட்சிண்யம் இல்லாமல் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கிறது. இன்று ஏறத்தாழ 350 பேர் மீது கிரிமினல் வழக்குகள் பல கட்டங்களில் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். சங்கம் வேறு, கூட்டுறவுத் துறை வேறு, கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக இருக்கலாம். தவறு செய்தால், அதைக் கண்டிக்கும் பொறுப்பு, திருத்தும் பொறுப்பு உங்களுக்கு இருக்கிறது.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் கூறிய பதிலுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சங்கம் வேறு, துறை வேறு என்று கூறினார்கள். சங்கங்களுக்கு நியமிக்கப்படும்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எல். பலராமன்]

நிர்வாகிகள் நல்லவர்களாக இருந்தால் தான், அந்தச் சங்கம் நல்ல முறையில் செயல்படுமென்பதை அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். அந்த முறையில், இன்று நிர்வாகத்திலிருப்பவர்கள், வடாற்காடு கோவாபரேடிஸ் ஸ்டோர்ஸ் என்றிருப்பதற்கு செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலிருக்கும் நிர்வாகிகளைப் போடுகிறார்கள். இது என்ன நியாயம் என்று புரியவில்லை. ஆளும் கட்சியில் இருப்பவர்கள் இந்த மாவட்டத்திலிருப்பவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் அல்லது செங்கற்பட்டில் இருப்பவர்கள் தான்.....

மாண்புமிகு திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : வடாற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள மொத்த விற்பனைப் பண்டகசாலை பல வருடங்களாக நஷ்டத்தில் ஓடுகிறது. இன்று ஏறத்தாழ 12 லட்ச ரூபாய் நட்டம். ஆகையினால், அடுத்த மாவட்டத்தில் ஏற்கெனவே லாபத்தில் நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்களை இதில் ஒரு வருடம் நியமித்து நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரலாமென்ற எண்ணத்தில் நியமிக்கப்பட்டது. அவர்கள் சொன்ன கருத்து இப்பொழுது ஆலோசனையில் உள்ளது. வடாற்காடு மாவட்டத்தில், யாராவது இதைச் சிறப்பாக, நட்டமில்லாமல் நடத்த ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்களா என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நட்டமில்லாமல் ஓட்டக் கூடியவர்கள் யாராவது வந்தால், அவர்கள் கையில் பொறுப்பை ஒப்படைப்பதாக இருக்கிறோம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, நண்பர் திரு. பலராமனுக்கு நன்றாகத் தெரியுமென்று கருதுகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் வடாற்காடு மாவட்டக் கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையில் 12 லட்ச ரூபாய் நட்டம் என்று சொன்னார்கள். அந்த நட்டம் யார் இருக்கும்பொழுது ஏற்பட்டது? யாருடைய நிர்வாகத்தில் என்று உறுப்பினர் அறிந்திருந்தால், அதையும் விளக்குவது நல்லது.

திரு. எல். பலராமன் : நட்டம் என்று ஏற்பட்டால், அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு ஆட்சேபணை இல்லை. மேலும், அவர்கள் திறமை உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். சங்கங்கள் நல்ல முறையில் இயங்க வேண்டுமென்றால், நல்லதொரு நிர்வாகத்தை அந்த மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்று வேண்டுகோளாக விடுகிறேன். அந்த மாவட்டம் புறக்கணிக்கப்

[திரு. எல். பலராமன் [1972 டிசம்பர் 16]

படுவதாக பரவலான எண்ணம் இருப்பதால், அதை இங்கே பேசும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதே முறையில், இன்று பஞ்சாயத்து யூனியன் சங்கம் என்றால், மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் அமைப்பைச் செழுமையாக்க வேண்டுமென்ற காந்திய அடிப்படையில் கிராம ராஜ்யங்கள், ராம ராஜ்யங்களாக வேண்டுமென்று காந்திஜி கண்ட கனவு நனவாகச் செய்ய வேண்டும். பல டிபார்ட்மெண்டுகள், பேரவைகள் ஒன்றிணைந்து செயல்படுவது நல்லது. கிராமப் பற்று, நாட்டுப் பற்று என்று கூறப்பட்டது. இன்று அங்கே நாளைக்கு ஒரு மாநாடு என்று பெரிய வால் போஸ்டர் எதற்கு? எங்கள் டிபார்ட்மெண்டிற்கு உரிமை வேண்டும், நான் தனியாகப் பிரிய வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் கூறினார். நிர்வாகத்திலிருப்பவர்கள், ஈ.ஓ. அக்கிரிகல்கரல் எக்ஸ்டென்ஷன் ஆபீசர்கள் தனி இயக்கமாகவும், கோவாபரேஷன் தனி இயக்கமாகவும் செல்லுவதால், கோ-ஆர்டினேஷன் என்று ஒட்டுமொத்தமான நிலை ஏற்படாத நிலையில், அந்த கிராமத்திற்கும், பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் எந்த நிர்வாக சௌகரியமும் செய்ய முடியாத சூழ்நிலை இன்று பரவலாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். ஒவ்வொரு தனிப் பிரிவுக்கும் ஒரு முக்கியத்துவம் இல்லாமல், பொதுவாக எல்லாம் இணைந்து கிராமங்கள் அபிவிருத்தியாக வேண்டுமென்பதற்காக நல்ல முறையில் இயக்கம் இருக்க வேண்டும். அதை நல்லமுறையில் இயக்குவதற்கு, ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் நல்லமுறையில் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு வறட்சிக்காக ரூ. 25 லட்சமும், குடிநீருக்காக ரூ. 25 லட்சமும் ஒதுக்கியுள்ளதாக துணை மானியக் கோரிக்கையிலே பார்க்கும்போது தெரிகிறது. ஆனால் அந்தப் பணம் பொது மக்களுக்கு, பஞ்சாயத்துக்களுக்கு வந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இல்லை. வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே இன்றையவரை எந்தக் கிராமத்திற்கும் வரவில்லையென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதுவும் விரைவாக, மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் நியாயமான முறையில் கிடைக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்து சமய அறக்கட்டளையைப் பார்க்கும்போது, ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும் அறங்காவலர்களை நியமிக்கும்போது, கட்சிக் கண்ணாட்டத்தோடு நியமிக்கிறார்கள். அதனால் அந்தக் கிராமங்களிலே கோவில்களுக்கு எந்தவிதமான முக்கியத்துவமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. மேலும் அந்தக் கோவில்களில் விழாக்கள் நடக்காமல்,

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எல். பலராமன்]

ஊரிலே சண்டையை உண்டாக்கக் கூடிய ஒரு நிலைதான் இருக்கிறது. அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கண்ணப்பன் : தலைவர் அவர்களே, எந்தக் கோவிலிலே கட்சி சார்புள்ளவர்களைப் போட்டு, சண்டை நடந்திருக்கிறதென்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவர் அவர்களே, வழக்கு உயர் நீதி மன்றம் வரையில் சென்றிருக்கிறது. அமைச்சரவர்களுக்கு 2 அல்லது 3 வழக்குகளைக் குறிப்பாகக் குறித்துத்தர தயாராக இருக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன என்பதையும் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. மு. கண்ணப்பன் : தலைவரவர்களே, பல்வேறு கிராமங்களில், பல்வேறு கோவில்களிலே நூற்றுக் கணக்கான வழக்குகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அறங்காவலர்கள் நியமிக்கப்பட்ட காரணத்தால் எங்கே விழா நடைபெறாமல் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இங்கே சொல்ல வேண்டும்.

திரு. எல். பலராமன் : வட ஆற்காடு மாவட்டம், வேலூர் தாலுகா, சோழவரம் என்ற கிராமத்திலே கட்சிக் கண்ணோட்டத் தோடு 2, 3 பேர்களை நியமித்தார்கள். அதன் காரணமாக ஊர் அத்தனையும் ஒன்றாக இருந்தாலும், அந்த 3 பேர் தனியாக இருப்பதால், எந்தவிதமான விழாவும் நடத்த முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. இடையாஞ்சாத்து என்ற கிராம நிலைமையைப்பற்றி உயர்நீதி மன்றம் வரையில் ஒரு வழக்கு இருக்கிறது என்பதையும் இங்கே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் பல இருக்கின்றன என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுக்கு இந்த நேரத்தில் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, உடற்பயிற்சிக் கல்வி ஆசிரியர் வேலைக்கு நிறையப்பேர் படித்திருந்தும், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாத ஒரு நிலை இருக்கிறது. அந்த நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் துரிதமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எல். பலராமன்] [1972 டிசம்பர் 16]

இந்த நிவாரணப் பணிகள் நல்ல முறையில் செயல்பட்டு, பொது மக்களுக்கு நல்ல முறையில், ஆக்கபூர்வமாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, உங்கள் கட்சிப்பூசலே நாட்டுப் பூசலாக்காமல் நாடு நலம்பெற நல்ல முறையில் செயலாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU A. P. JANARDHANAM: Mr. Chairman, when the Tamil Nadu is undergoing the ravages. . . .

MR. CHAIRMAN: Only the President is called 'Mr. President'.

THIRU A. P. JANARDHANAM: In the British Parliament, the Speaker is referred to as 'Mr. Speaker'.

MR. CHAIRMAN: Though we are following the British Parliamentary tradition, we call the Chairman 'Hon. Chairman'.

THIRU A. P. JANARDHANAM: Thank you, Sir. Hereafter I shall correct myself. When Tamil Nadu is undergoing the ravages of cyclone, I am glad to note. . . .

திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: தமிழில் பேசியிருந்தால் இந்த சங்கடம் வந்திருக்காது.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: மொழி பெயர்ப்பு இருந்தாலும் நல்லது.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: தமிழிலும் பேசலாம்: ஆங்கிலத்திலும் பேசலாம்.

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, English is also a language of the Council. How can my learned friend object to the speech being in English?

* THIRU A. P. JANARDHANAM: I am glad to note that the Hon. the Chief Minister has promised that the flood relief operations would be put on a war footing and the Collectors' Conference to be held on the 19th, I am sure, will give substantial relief and the Centre will, this time also, be generous with large grants for the succour of the poor and the hopeless who have been very miserably hit by the cyclone. The Eye Camps, the Family Planning Programme and the Slum Clearance Scheme—these all

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru A. P. Janardhanam]

show that the Government have vigorously pursued schemes for the benefit of the depressed, the oppressed and the have nots. As builders of a new era, as the usherers of a new order, it is quite natural that we put great store by these works. The Kalaigarnar's taking of an Adi-dravida bride into his home is a great piece of social revolution which will go down in the history of Tamil Nadu as a significant landmark in the history of the renaissance movement. My friend, the hon. Member Thiru Thangapandian referred to the prevalence of violence. There are parties that thrive by violence. From Timbuctoo to Triplicane, that is the same sorry state. As perpetrators of violence and as those fishing in troubled waters, they have got new allies. I am very sorry that Thiru M.G.R. has become the spoiled darling of the Communist Party. For any party, discipline is the life breath. I don't think it will happen—but supposing in the next elections, they get 185 members and if nine of them walk out and form the 'Mathialagan Dravida Munnetra Kazhagam' what will Thiru M.G.R.'s reaction be? For any party the machine is superior to the man and that is what has been vindicated for the past two months.

MR. CHAIRMAN : That is because men may lie but machines may not lie.

THIRU A. P. JANARDHANAM : But I don't put him squarely on the dock, because those who have briefed him did not brief him sufficiently on the history of this movement. This movement has been cradled in adversities and has waded through rivers of blood. We all have fought inch by inch, step by step to come to the Fort St. George. We were in chill penury. We were all despised all the time. We did not meet with warm reception in the beginning. But, astute leaders and dynamic leaders like Sir Theagaraya, Periyar and Anna slowly built up this organisation and brought it to such a great pinnacle. Thiru M.G.R. . . .

MR. CHAIRMAN : Fortunately, there is no member belonging to that party here. The hon. Member may please desist from going deep into it.

THIRU A. P. JANARDHANAM : Sir, I do not go deep. But the whole world is watching us. It was a traumatic experience for us for the last two months. So, in the interest of the populace, I have to divulge certain things. I would not go deep and I

[Thiru A. P. Janardhanam] [1972 டிசம்பர் 16]

respect the Hon. Chairman's wish. We have our own platforms outside and as the Hon. Chairman has pointed out, here I need not go deep and my minutes are going faster.

After that, I have to pay my tributes to Kalaigiar. The Dravida Munnetra Kazhagam and its political allies, the Muslim League, the Forward Bloc and the Tamil Arasu Kazhagam are solidly backing him and we are proud to follow him. He is unruffled by abuse, calumny, vituperation or slander. He is at his best when the accusations are the worst. The memoranda have been suitably replied to by the Cabinet and each will take care of himself. The allegations have been dismissed as baseless and fantastic. He is an expert in party management. I need not reiterate it because it will be like carrying lignite to Neyveli. We are proud of Kalaigiar. With these few words, I finish my speech.

* THIRU G. VASANTHA PAI: Hon. Chairman, I heard a spirited speech from my hon. Friend Thiru Janardhanam and I am glad that he spoke in English. I congratulate him on his very laudable effort and the very succinct way in which he put forth his ideas. Sir, I would like to say that in the present tangle which has affected Tamil Nadu ruling party for the last two months and about which Thiru Janardhanam referred, though there exist some dark clouds, there is also some silver-lining. The Members, the Chief Minister, the Speaker as well as the Governor went to the Court and upheld the principle of the rule of law. They accepted the decision of the Court upholding the prorogation of the Assembly. In this context, I am happy that all parties, despite their differences, were prompted by democratic motive of acceptance of the rule of law, and they abided by the decision of the Court. The Courts are there to uphold the laws and the Constitution in this country and also the democratic traditions. I am glad in this matter every party was unanimous, whether this belongs to the one side or the other. I am not going into the merits of the controversy. The Court has upheld the prorogation of the legislature and all parties have accepted it in principle.

Sir, I really asked for leave to speak on this occasion to draw the attention of the Hon. the Minister for Industries to a particular matter, but I find the Hon. Minister is not here. This is a matter in which he has taken a great deal of interest. Sir, there was

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru G. Vasantha Pai]

an effort by this State to use a letter of intent which was given to one of the two manufacturers of private passenger cars by the State in the joint sector. Sir, this was conceived in April 1971. This entrepreneur who had put in all his efforts into the manufacture of small cars in this State was asked by the Minister for Industries as well as the Secretaries in the Industries Department to come in and lend his services for the starting of a small car project in the joint sector. Sir, I am very happy to say that this gentleman whom I met very casually the other day when I went to St. Joseph's Industrial School acknowledged the interest that the Hon. the Minister for Industries took in his venture. But, Sir, I want to place before this House something which led this whole venture into a debacle. The whole effort of this gentleman is now enveloped with rust. He was asked to shake himself off of all the private financial assistance which he had been getting till 25th April 1972, and he was asked to join the Government in a joint sector venture for starting a project in the Chingleput district. But, unfortunately, Sir, the Executive Officer of the TIDCO—unfortunately, our bureaucracy, the I.A.S. officers who think that they know everything about—put a spoke in the wheel, while the person in charge of the administration, namely, the Minister wanted the matter to be pushed through. Unfortunately, after a certain stage when the matter was thrashed out at a meeting of the Minister and officers and the entrepreneur and an agreement concluded, I am told—I want the Minister for Industries to confirm or deny that statement—that a technical committee was asked by the TIDCO to go into a project which this man had built up over the years and got a letter of intent from the Government of India and the other person who has got it is Mr. Sanjay Gandhi. This man was asked to come into the joint sector after he had spent heavily Rs. 3.5 lakhs into this venture and the Government promised him assistance. After doing all that, this technical committee to whom it was referred and consisting of four or five persons belonging to a rival institution thwarted the whole venture. I would like to say that if the technical committee should consist of persons who are interested in manufacture of other cars and who had any financial interest like shares in other factories which are manufacturing cars in this State, this man's main objective, main ambition in life of making a passenger car at a cost of Rs. 8,000 or Rs. 9,000 should not have been referred to them for just being commented upon and rejected.

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1972 டிசம்பர் 16]

Sir, I want to give a few relevant dates. The Technical Committee was appointed on 30th June 1972. The first sitting of this Committee was on 3rd July 1972. A draft agreement was given to him on 10th August 1972. The man gave 600 designs of his to the Committee, photostats were taken of those designs and drawings by the personnel of this Committee who were interested in a rival venture, the originals were returned to him within three days and this technical committee came out with a report on 22nd August 1972, hardly within a month. Can an ambitious programme like this be rejected within the course of a month? Can the scheme of a man who had spent quite a time in his life, who had gone to Detroit, who had gone to Japan and who had consulted so many entrepreneurs elsewhere be thrown to the winds merely because a technical committee consisting of persons who are employed in rival private institutions in a private sector thought it expedient and in their interest to reject it? I would request the Hon. the Minister for Industries to go into this and see that this scheme is not avoided by the unilateral decision of some representative of the I.A.S. bureaucrats, who, I understand, had served with the Chairman of the TIDCO in the Industries Department in Delhi. How can such a person sit in judgement over an entrepreneur's work who had made it his life's work and that too, after asking him to forgo the private financial assistance he had been getting all these years till 25th April 1972? I would request the Hon. the Minister for Industries and the Hon. the Chief Minister to go to St. Joseph's Industrial School, next door of which is his assembly shop and see for themselves how the whole thing is lying in rust there and the man is now in doldrums after having spent Rs. 3.5 lakhs for his venture, relying on the Government's assurance and hoping to start a joint sector undertaking. Why not give him encouragement? Even for the Speakers' Conference, we have spent Rs. 1.5 lakhs. Why not the Government throw away some money, if need be and see that this individual is rehabilitated and does not suffer due to action of the Government? Sir, I am making this pleading because I felt touched, when I went to St. Joseph's Industrial School to order some furniture and by mistake I went next door, and found for myself the situation in which this young man had been placed. He has got a letter of intent from the Government of India and the date is fast expiring, and he finds himself in doldrums. He has lost his private initiative of getting finance.

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru G. Vasantha Pai]

because the Government have asked him to give it up, and the Government have now put him virtually in the streets. I would request the Hon. the Minister for Industries, with his initiative, to look into this matter personally and not to leave it to officers of a bureaucracy, be they I.A.S. officers or any person experienced in I.A.S. work now holding position in private sector. I do not say that they are not persons who are accustomed to do their work properly in their respective spheres. But, let them not go into something and try to usurp powers or functions for which they are not suited or competent. A 'Committee', Sir, is after all a noun; it may mean 'many', but it does not mean always 'much'.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவர் அவர்களே, இந்த “அப்ரோப் பிரியேஷன் பில்” விலே பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது ஏறக்குறைய இரண்டு மாதங்களாகவே நாட்டிலே பெரும் புயல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. புயல் மட்டுமல்ல, புயல் அருகாமையிலேயே நமக்குச் சாதகமாக இருக்கவேண்டிய இயற்கைகூட சற்று மாறுதலாக, சற்று அதிகமாக நம்மைத் தாக்கியிருக்கிறது.

ஏழை, எளிய மக்களுக்கு, பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியினுடைய அடிப்படைக் கொள்கை. எனவே இந்த இயக்கத்தினுடைய கர்தாவாக இருந்து, இந்த ஆட்சியை ஸ்தாபிதப்படுத்திய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல்வராக இருந்த காலத்திலிருந்து, நாம் இந்த 4½ கோடி மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்கிறோம், செய்ய முயற்சிக்கிறோம், செய்துகொண்டே இருக்கிறோம். அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிற என்னுடைய எண்ணம், நடுத்தரக் குடும்பங்களுக்கும், ஏழை எளியவர்களுக்கும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும், ஹரிஜன மக்களுக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டுமென்பதே. கீழே விழுந்து கிடக்கின்ற மக்களைத் தட்டி எழுப்பி அவர்களுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். விளக்கு இல்லாமல் இருட்டிலே இருக்கின்ற மக்களுக்கு வெளிச்சம் போட்டுத் தருவது ஒரு திட்டம். கல்வியே இல்லாத மக்களுக்கு, கிராமங்களில் இருக்கிற குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அறிவு புகட்டுவது போன்ற பற்பல நூற்றுக்கணக்கான திட்டங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டும். இதைப்பற்றி இந்த அவையிலே ஏராளமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து பேசுவது அவ்வளவு சாலச்சிறந்ததில்லையென்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1972 டிசம்பர் 16]

விலைவாசிகள் உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன என்ற விஷயம் திரு. தீக்ஷிதர் அவர்களால் ஒருமுறை பேசப்பட்டது. உண்மையிலேயே பொருள்கள் கிடைக்கவில்லையென்று அவர் சொல்லவில்லை. மிளகாய் கிடைக்கவில்லையென்று சொல்லவில்லை. மிளகாய் விலை ஏறியிருக்கிறது என்று சொன்னார். எண்ணெய்பற்றிக் கூறுகிறபோது மட்டும், எண்ணெய் கிடைப்பதில்லை என்று சொன்னார். அதை எப்போதோ தீபாவளிக்குத் தீபாவளி தான் பார்க்கிறோம் என்று சொன்னார். இப்படியெல்லாம் கூறினாரே ஒழிய, உணவுப் பண்டங்கள் நாட்டிலே கிடைக்கவில்லையென்று கூறவில்லை. ஆனால் விலைகள் உயர்ந்திருக்கின்றன என்றார். விலைகள் உயர்ந்திருக்கின்றனவாவென்று பார்க்கிற அதே நேரத்திலே, 24 கோடி ரூபாய், 25 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நமது மாநிலத்திலே வேலையில் இருப்பவர்களுக்கு சம்பளங்கள் வாயிலாக உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி விலைகள் உயர்ந்துவிட்டன என்று சொல்பவர்கள் எல்லாம் ஒரு நிமிடம் பொருளாதாரத்தைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். பொருளாதாரம் என்பது ஏதோ தமிழ் நாட்டிற்குள்ள, இந்தச் சுற்றளவுக்குள்ள ஒன்று என்று யாரும் எண்ணக் கூடாது. அதற்குப் பொருளாதாரம் என்று பொருளல்ல. பொருளாதாரத்தை நல்ல முறையில் உருவாக்க வேண்டியது மத்திய சர்க்கார்தான். மத்திய சர்க்காரால் அச்சடித்து அனுப்பப்படுகிற நோட்டுகளின் மதிப்பு அவ்வளவாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நோட்டுகளின் மதிப்பு குறையும்போது, பண்டங்களுக்கு மதிப்பு வந்திருக்கிறபோது, நியாயமாக பண்டங்களின் விலை கொஞ்சம் ஏறித்தான் இருக்கும். அதன் அடிப்படையைத் தகர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக, எந்த இடத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தாலும், எந்த இடத்திலாவது மூலக்காரணங்கள் இருக்குமா என்று பார்த்தாலும், இல்லை என்ற பதில் தான் கிடைக்கிறது. உதாரணத்திற்கு விவசாயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். பண்டங்களின் விலையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பரவலாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்பொழுது ஒரு மூட்டை நெல் விலை ரூ. 50 என்று இருக்கிறது. அதை நிச்சயமாகக் குறைக்க வேண்டுமென்று திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்ற காரணத்திற்காக, அமைச்சரவர்கள் நாளைக்கு மார்க்கெட்டில் ஒரு மூட்டை நெல் ரூ. 30-க்குத்தான் வாங்க வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டால், விவசாயி சும்மா விடமாட்டான். ஏனென்றால் உற்பத்திச் செலவு அதிகமாக இருக்கிறது. உற்பத்திச் செலவு மிகச் சாதாரணமாக இல்லை. உங்களுக்கே தெரியும். திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள் பெரிய மிராசுதார் என்று நினைக்கிறேன். அவர் எண்ணெய் கிடைக்கவில்லை,

1972 டிசம்பர் 16] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தீபாவளிக்குத் தீபாவளி தான் பார்க்க முடிகிறது என்று சொன்னார். வேண்டுமானால் இவரைப் போன்றவர்கள் எண்ணெயை செக்கில் ஆட்டி, உள்ளே வைத்துவிட்டால், மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போகலாமேயொழிய, இப்பொழுது கிடைக்கிறது. எல்லோரும் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்கிறார்கள். நானே எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பவன் ஒருவன் என்னோடு இருந்தான். அவனிடம் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளுவது வழக்கம். இதை அவையிலே சொல்லுவதில் வெட்கம் ஒன்று மில்லை. அந்த எண்ணெய் தேய்ப்பவன்கூட சில சமயங்களில் எனக்கு எதிரில், பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண்டு காபி சாப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு வசதிகள், வாய்ப்புகள் ஏழைக் குடி மக்களுக்கு உயர்ந்திருக்கின்றன. அவனுக்கு அந்த அளவுக்கு சக்தி இருக்கிறது. ஆகவே 4, 5 ஆண்டுகளாகப் போடப்பட்டிருக்கிற திட்டங்களால் நாட்டிலே வசதிகள் ஓரளவு பரவலாக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதை மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் போகிறபோது பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : இருந்தால் ஏன் அவர் குடும்ப வைத்திருக்கிறார் ?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : என்விடத்திலே பல பணக்காரர்கள் பேசுகிறபோது கூறுகிறார்கள். இந்த ஆட்சியில் பணக்காரர்களாக இருப்பது தவறு; ஆனால் ஏழையாக இருந்தால், குடிசைகூட இல்லாமல் இருந்தால், காலம் தள்ளிவிடலாம் என்று கூறுகிறார்கள். ஏனென்று கேட்டால், பணக்காரர்களாக இருந்தால் தானே, தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. இந்த ஆட்சியில், ஒன்றுமே இல்லை யென்றால், இங்கே ஓரிடத்தில் 5 அடி 6 அடி குடிசைகள் போட்டிருந்தால்கூட, அவர்களைக் கேட்போர் யாருமே இல்லை. வேண்டிய வசதிகளை இந்த சர்க்காரே பார்த்துச் செய்கிறார்கள் என்று பணக்காரர்கள் எல்லாம் கூட மிக வருத்தப்படக்கூடிய அளவுக்குக் கூறுகிறார்கள். அரசு மிக வேகமாகப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள், நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவ்வளவு வேகமாகப் போகாதீர்கள். வேகமாகப் போகிற ரயில் வண்டிகள்கூட சில நேரத்திலே விழுந்துவிடுவதைப் பார்க்கிறோம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தான் மேலே உயரத்திலே இருக்கிறவர்களைப் பத்து படி இறக்கியும், கீழே இருப்பவர்களை 10 படி மேலே உயர்த்தியும்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1972 டிசம்பர் 16]

இரண்டு தரத்தினரும் கலந்துகொள்கின்ற மாதிரி சட்டங்களை நாம் இயற்ற வேண்டுமேயொழிய உடனடியாக ஒரு சட்டத்தை இயற்றி விடுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : என்ன சட்டம் ?

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம். இப்படிப்பட்ட குறைகள் இருக்கின்றன என்று மிகப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் பேசும் போது வருத்தத்தோடு கூட்டுறவு நிலைமை பற்றியெல்லாம் கூறினார்கள். கூட்டுறவு அமைச்சர் இதிரே இருந்தால் கடித்துவிடுவார் போல மிக ஆவேசத்தோடு சொன்னார்கள். அவர் சொன்னதில் குறை ஒன்றும் இல்லை. நானே ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : கூட்டுறவு அமைச்சரும் திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் ரொம்ப "பிரண்ட்ஸ்".

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : இவர்கள் இருக்கிற வரையில் தலையெடுத்து வாழ முடியாது போல் இருக்கிறது, என்னையே தொலைத்து விடுவார் போல் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஒன்று அவரோடு போய்விடும் அந்தக் கூட்டுறவு என்று கடைசியில் முடிக்கிற போது கூறினார்கள். அது அவருடைய வேகம். சொன்னதற்குக் காரணம் என்ன? கூட்டுறவு இயக்கம் இதற்கு முன்னாலே காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே பலபேரிடத்திலே இருந்த காரணத்தால் கோபம்—இப்போது உண்மையாகவே அவர் சொல்லுவது மாதிரி, அமைச்சர் திரு. ஆதித்தனார் கையிலே கொடுத்திருக்கிற காரணத்தால், அவர் கட்சிக்காரர்களுையே போடுகிறார் என்று. நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். வேண்டுமென்ற அவர் கட்சிக்காரர்களை நியமனம் செய்கிறார்கள். பலரைத் தள்ளிவிட்டார்கள். எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஆதரவில்லை. ஆகவே உங்கள் கூட்டுறவு இயக்கம் கொள்ளையாகத்தான் இருக்கிறது என்றுகூட குற்றம் சாட்டலாம். ஆனால் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் ஆதரவளித்து இடம் தர வேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் இந்த நாட்டிற்குப் பொதுவாக இருக்கிற கூட்டுறவுத் தன்மையை விளக்கிக்காட்டி, கூட்டுறவால் மக்கள் பயன் அடைவதற்குச் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்களை நீங்களும் நானும் சேர்ந்து செய்யலாம் என்று கேட்டுக்கொண்டால்கூட அது மிக நன்மையாகக்கூட இருக்கும். அதிலேகூட முதலமைச்சர் அவர்கள் நிச்சயமாகக் கருணை காட்டுவார். எது எதற்கோ கருணை காட்டு

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

கிருரே. ஏன் இப்போது ஏறக்குறைய 1½ அல்லது 2 மாதத்திற்கு முன்னால் மிக்க கடினமான நிலை இருந்தது என்று எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜனார்த்தனம் கூறினார். இரண்டு மாதத்திற்கு முன் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் அவர்கள் கூட நம்மோடு தான் இருந்தார். ஆனால் ஏதோ ஒரு சிறிய காரணத்திற்காக ஒரு பெரிய “மெமொராண்டம்” தயார் செய்துகொண்டு டெல்லிக்குச் சென்று அதை ராஷ்ட்ரபதியிடம் கொடுத்தார். இதனால் தமிழ் நாடு பூராவும் என்னவோ பெரிய ஆபத்தான நிலைமைதான் என்று என்னைப் போன்றவர்கள் கூட நினைக்கவேண்டியிருந்தது. அதை ஒரு பெரிய பொக்கிஷமாக, பையிலே போட்டுக்கொண்டு—அதை இங்கே இருப்பவர்களிடம் காட்டியிருக்கலாம், அதுதான் முறையே கூட டெல்லிக்கே நேராகக் கொண்டு போனார்கள். மாநிலத்திற்கென்று ஒரு சில நிலைமைகள், விதிகள் இருக்கின்றன. நீதி வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். நீதி இங்கே கிடைக்கவில்லை என்றால் நீதிமன்றம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே போய்க் கேட்கலாம். அந்த மாதிரித்தான் ஒரு சில ஒழுங்கு முறைகள் இருக்கின்றன. அந்த ஒழுங்கு முறைகள் எப்படி வருகின்றன? அனுபவத்தால் வருபவை. 20 ஆண்டுக் காலம் 30 ஆண்டுக் காலம் அரசியலைப் பயின்ற பிறகுதான் அது வாடிக்கையாகவும் வழக்கமாகவும் வருகிறது. திடீரென்று ஒரு நாள் அரசியலிலே இறங்கிவிட்டு, அரசியல் தெரியுமா தெரியாதா என்றால், அதை அரசியல் என்று அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் சொல்லமாட்டார்கள்; மற்றவர்கள் வேண்டுமானால் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். 5 வருடம், 6 வருடம் இங்கே இருந்துவிட்டு, ஒரு 20 நாளைக்கு முன்பு அல்லது 2 வருடத்திற்கு முன்னால் அரசியல் அறிவு அனைத்தும், அகில உலகத்தின் அரசியல் அறிவும் தங்களிடம் தான் ஒருங்கே பொதிந்திருக்கிறது என்று கூறுவார்களானால், அது கூத் தாகத்தான் இருக்கும். “டிபெக்ஷன் அண்டு கரப்ஷன்” நெடுங்காலமாக இருக்கிற ஒன்று. நான் இல்லை என்று மறுத்துக்கூறவில்லை. அதை அவர்கள்தான் செய்தார்கள், இவர்கள்தான் செய்தார்கள் என்று கூறவும் என்னாலே இப்போது முடியாது. நம் இந்தியா பூராவும் எடுத்துக் கொண்டால், மிக்க பயங்கரமான நிலைமையெல்லாம் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது. நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஹரியாணாவின் முதலமைச்சர் அவர்களைப்பற்றி அப்பப்பா.....

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : அதுபற்றிப் பேசக்கூடாது இங்கே.....

[1972 டிசம்பர் 16]

திரு. கி. வி. ராஜகோபால் : இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை இங்கே விவாதித்திருக்கலாம் என்பதற்காகத்தான் கூறினேனே தவிர, அதை அங்கே எடுத்துக்கொண்டு போக வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

The Memorandum does not contain any allegation. It is only a statement and anybody can make a statement at any time he likes. An individual has got that right. But that is not the method of accusing others. They can accuse and take me to the Court, if they want. They should not go to the Prime Minister of India and Rashtrapathi and anybody they like. It is not according to the principles we follow. One should follow the principles, and the rules and regulations in that connection. Such a thing as has happened is not delightful to me or to anybody else. With these words, I conclude my speech. Thank you.

11-00 மு.ப. * THIRU S. NARAYANASWAMY : Sir, I rise to say that the Appropriation Bill has come at a most crucial time. It is inevitable that there should be an Appropriation Bill, but it is an irony that we should get an Appropriation Bill at a time when we need a lot more funds to deal with the present situation caused by excessive rain everywhere. There are two points I would like to highlight on this occasion, Mr. Chairman, and they are these.

I am greatly concerned and distressed over the state of civic administration of Madras. I had hoped that some Member would raise this point about the civic administration of Madras, but nobody has done so. I wish to say that it is necessary that the City of Madras Administration should set an example to other municipalities and local bodies. Far from doing so, the civic administration today is in an extremely unsatisfactory plight. I say this because quite a number of bodies which have been constituted—local voters' bodies, which have been constituted—for the sake of giving protection to citizens in respect of their civic rights have come to me and asked me, "Do you think there is any remedy, any way of getting redress in regard to civic grievances except by a civic no-tax campaign?" Well, when they come and ask me this, I am obliged to draw the attention of the Hon. the Chief Minister and this House to the fact that people are bound to judge what is happening in the Corporation of Madras by results.

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru S. Narayanaswamy]

I refer principally to the state of sanitation of our streets. I am not referring in particular to what happened after the cyclone or the recent rains. I am stating with reference to what has been happening over the years before. There has been a complete neglect of street cleaning of many roads. I can testify to what is happening. I have lived in Madras for 51 years. I have never seen so much neglect of street cleaning as I have seen in the last few years in my own street. I am referring again to street lighting. The newspapers are full of complaints. At any rate, they (the writers) are not politicians. They have no grievance against this Government or any Government. But, they have been complaining bitterly about the absence of street lighting. Today, the civic authorities in Madras seem to have completely insulated themselves from public opinion and have total disregard for what people write in the newspapers or say at meetings. Where do we seek a remedy for a situation like this? I would like to draw your attention to the fact that our civic affairs need to be toned up. Property tax has gone up. It was left to the Chief Minister to make a very, very thoughtful pronouncement which I think was in the context of somebody asking for an increase in wages for the Government servants. He said, "We cannot farm away all our resources in salaries and wages." I do not think he made a more thoughtful statement ever before than when he made this. I wish to say that I do not know of any civic body other than the Corporation of Madras where so large a percentage of its aggregate revenue as such is absorbed by salaries and wages with so little to spend on civic services. I would like to see more money spent on civic services because roads in Madras are in bad shape. At any rate, most roads are being maintained by the Highways Department. I do not know what responsibility the Corporation of Madras takes in dealing with this matter. The proceedings of the Corporation have been commented upon. So, it is not my job to talk about them, but, I would like our City Fathers taking far more interest in the health, in the welfare, in the beauty, in the elegance, in the cleanliness of the City than they are taking today instead of quarreling and wasting their time on other matters. I am solely to be guided by what is going on in the City by way of neglect of civic affairs, and I would like to see that something is done by the Government to bring pressure on civic bodies like the Corporation of Madras. Every body must set this

[Thiru S. Narayanaswamy] [1972 டிசம்பர் 16]

as an example to see that something is done to put our civic administration on a better keel, so that people get some return for the heavy taxes they are paying.

The second point I wish to raise is this. I wish to bring this point without reference to recent happenings. The tendency on the part of the Government to order closure of schools and colleges on very slender provocation has considerably demoralised both the teaching and the student communities, at any rate, the responsible section of the community. I would like Government being firm in refusing to close schools and colleges because the very closure of schools and colleges is itself the starting point for more indiscipline, because it keeps even those who are willing to work in schools and colleges away from schools and colleges; and their energies are being channelled into mischief. This should be avoided. I think the Vice-Chancellor and the Director of Higher Education and the Director of School Education must be instructed that under no circumstances should they order closure of schools and colleges, as is being done and far frequently done so far. In the past, this has led to a degree of demoralisation. It has brought melancholy satisfaction to a large number of people. I know others have come and told me. It is not the School Masters that tell me this. Of course, other people tell me. Thiru Rajah Iyer and others were discussing the other day that it was the responsibility of parents. Everybody is responsible, not only the parent. The parent today feels that he has been bound over and done with. Once he has paid school and college fees, he hopes and trusts that his son will shape into something. But, I am not on that. I am on the total question of community owing something to the students, both boys and girls—particularly now that there are a large number of girls going to schools and colleges which was not the case 25 years ago. I think we owe it to the community that we prevent the closure of schools and colleges. This has had a very demoralising effect. I have been travelling frequently. I have been asked this question. I know, the moment I say this the Hon. the Chief Minister will say, "Was this not happening before when some other party was in power?" I am not concerned under which party's aegis this happened. If you say that something happened when the previous party was in power, obviously, you came to power in order to rectify these

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru S. Narayanaswamy]

things. I do not think it is an appropriate or valid reply to say "Under somebody else's time this happened." I think it is a very wrong and fallacious type of disposing of inconvenient questions. I hope he will not resort to this frequently. I am speaking purely as a citizen of Madras City, as a person interested in higher education and not because I want to import politics into this subject.

I hope and trust that it will be possible for Government to take a firm stand about seeing to it that schools and colleges are not closed except under very, very grave provocations.

Sir, one more point and I have done. My friend Mr. Vasantha Pai was good enough to draw attention to what happened to one entrepreneur. I have been saying far too frequently at my Chamber and other meetings that for the purpose of inviting entrepreneurs, to encourage entrepreneurs, to give facilities, we have created 2 or 3 institutions under the auspices of the Tamil Nadu Government which are operating quite satisfactorily for the promotion of industries. I am not saying they have done far too much. But I know they are trying to do their little bit consistent with the fact that the persons in charge are themselves new to industry.

I do not blame them. They operate under certain limitations—even as I would have done under certain limitations if I were a bureaucrat. I do not wish to say everybody should know everything, but, I am saying these have been functioning well. What is more important is not to drag a man and say, "You come to joint sector and operate with me." It is far more important to say, "Stand on your two legs. Do something on your own. Depend on yourself." "He, who is thrown on his own resources is thrown on the very lap of good fortune"—That is what John Stuart Mill said 160 years ago. It is very important to realise that it is government's duty, to make people self-reliant. We go on blaming the Central Government for this and that. By all means go on doing it. I know this has its influence on the Central Government and they do part with this or that. But, I do think that entrepreneur should be encouraged to do something on his own, and in this instance particularly, motor car manufacture. By and large, the purpose should be to encourage the entrepreneur to stand on his own. Thank you.

[1972 டிசம்பர் 16]

11-00 மு.ப. THE HON. THIRU S. J. SADIQ PASHA: The hon. Member Thiru S. Narayanaswamy made certain reference about the lighting and road works in the City of Madras. I do not dispute that the responsibility for the maintenance of roads and the provision of lighting is with the Corporation of Madras. But, so far as the Highways Department is concerned, the Mount Road comes under the management of the Highways Department. My hon. Friend would be aware that we have made vast improvements in the lighting of Mount Road and it is the best in the entire Tamil Nadu. So far as the bridge works in the City of Madras are concerned, the Government are spending crores of rupees for improvement and widening of several bridges. I can give the instances of Wellington Bridge, the Adayar Bridge, the Gemini Fly over and several other works, costing about 1 to 2 crores of rupees. For the information of my hon. Friend, I would say that the beautification of the Marina has also been taken up. We have got a programme of 16 lakhs of rupees for beautification of the Marina, and as the first phase, we have taken up the work of beautification for a sum of 2.5 lakhs, for which tenders have been called for; and the work is to be started immediately. So far as lighting in the City of Madras is concerned, my hon. Friend will not dispute that within the last two or three years, beautiful lights have been put in the Beach Road and also in the Mount Road at Madras. This is for the information of my hon. Friend, and my Friend could at least have given a word of praise to the Highways Department and the Corporation which have done certainly good work.

THIRU S. NARAYANASWAMY: The Hon. Minister has exactly proved the very point I was rubbing in, namely, that the lighting by the Highways Department is being done at the expense of the State Government, while the Corporation seems to take a very little responsibility. I go through the Beach Road four times a day and I am fully aware of the tremendous beautification that the Beach Road has undergone and the Mount Road has undergone. That only goes to the honour of the Government and that is all with regard to beautification. But that does not make unlighted streets more lighted. I am only saying that unlighted streets are numerous in Madras. I go at 4.45. a.m. daily for my early morning walk and I know the streets through which I walk and I can testify that they are not lighted. I can even take my Friend the Hon.

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru S. Narayanaswamy]

Minister through those very streets to prove that lights are not burning. Sometimes I narrowly escape hitting against an unlighted bicycle and this fact cannot be disproved. This does not mean that I am insensible to what been done by the Government of Tamil Nadu, for which I give them one hundred per cent mark.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, on a point of information. With regard to lighting, I have said time and again that the lights similar to those in Anna Salai should be provided in the Beach Road. I hope the Hon. Minister will accept my suggestion.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Thiru S. Narayanaswamy should not walk in darkness.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று அவையின் முன்புள்ள நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன் வடிவின் மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பினைக் கொடுத்ததற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். வாய்ப்பினைத் தந்த சட்ட மன்றத் தலைவரவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இங்கே இந்த மேலவையின் முன்பு தமிழகத்தின் முதலமைச்சரவர்கள் தம் சார்பிலும், தம் முடைய அமைச்சரவையின் சார்பிலும், தம்மீது மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்ட புகார்களுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் வைத்த மிகப் பெரிய புத்தகத்தை ரொம்ப சிரமப்பட்டுப் படிக்க வேண்டியிருந்தது. படித்தேன். அவர்களுடைய பதில்கள் மன நிறைவைத் தருகின்றவைகளாக இருக்கின்றன. புகார் கூறும்பொழுது, எவ்வளவு பொறுப்பற்ற முறையில் புகார் கூறுகிறவர்கள், நம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்களுடைய பதிலிலே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. பலராமன் அவர்கள் எனக்கு முன்பு பேசுகிறபோது, சீதை தீக்குளித்துதான் தன் கற்பை ராமனுக்குக் காட்டியதைப் போல் இந்த அரசும் செய்ய வேண்டுமென்பது போல அழைத்தார். ஆனால் இப்போது கதை அப்படியில்லை. ராமனை சீதை தீக்குளித்து நிரூபிக்கச் சொன்னது மாதிரி நடக்கிறது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசை, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சியை தீக்குளிக்கச் சொல்லி தனி நபர் கேட்பது என்பது சீதைக்கு ராமன் கட்டளையிடுவதற்கு ஒப்பானது. இந்தக்காலத்தில் சீதை கூட இப்போது அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளமாட்டாள். இப்போது மறுவிவாகம் செய்ய உரிமை

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1972 டிசம்பர் 16]

இருக்கிற காலம். ராமனோடு விவாக ரத்து செய்து கொள்ள சட்டப்படி உரிமையிருக்கிற காலம். ஆகவே அந்த உவமை பொருந்தாது. இருந்தாலும் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன அந்த உவமைக்கு ஏற்ப இந்த அரசு அவ்வளவு பெரிய தண்டனைக்கு, சோதனைக்கு உட்படுத்திக்கொள்வது “தடி எடுத்தவர்கள் எல்லாம் தண்டல் காரர்கள்” என்று ஆகிவிடுவதற்கு ஒரு முன் மாதிரியாக உதவி புரிவதாக ஆகிவிடும் என்பது என்னுடைய கருத்து. மத்திய அரசு இதற்குக் கமிஷன் அமைப்பதற்கு உரிமை இல்லை என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் பிரதமருக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்திலே குறிப்பிட்டிருப்பதை நான் உறுதியாக ஆதரிக்கிறேன். ஒரு தனி நபர் தவிர, செயற்குழு கிடையாது, பொதுக்குழு கிடையாது, கட்சிக்குக் கொள்கை என்ன என்று கிடையாது—வாரத்திற்கு ஒரு போராட்டத்தை, கட்சி என்ற பெயரால் பிரகடனம் செய்து, கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை இந்த அரசு செலவழிக்க இந்த நாட்டிலே வன் முறைகளைப் பெருக்கி அமைதியற்ற நிலைமையை உருவாக்கி, ஒரு ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்காக மத்திய ஆட்சியைத் தலையிட வைத்து மந்திரி சபையை “சஸ்பென்ட்” செய்து வைக்கும் யுக்தியாக, தந்திரமாக இந்தப் புகாரைத் தயாரித்துக் கொடுத்து அதற்கு இந்த ஆட்சி பணிந்து போய் நிற்க வேண்டுமானால் அதை விட இந்த ஆட்சி தன்னைத் தானே கலைத்துக் கொள்வதைக் கூட தன்மானமான வாழ்வு என்று நான் எண்ணிக்கொள்வேன். இந்த மாதிரியான தவறான முன்மாதிரிக்குப் பணிய மறுத்த ஆட்சியை நான் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறேன். மத்திய ஆட்சி இதற்காகக் கமிஷன் அமைப்பதற்கு உரிமையில்கூட என்று முதல்வரவர்கள் சொல்லியதில் உறுதியாக இந்த ஆட்சி இருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய பிரார்த்தனை.

நாம் மாநில சுய ஆட்சி கேட்கிறோம் என்பதற்காக மட்டுமல்ல. இது ஒரு தவறான முன் மாதிரி. நாளைக்கு மத்திய ஆட்சியின் மீது இந்த மாதிரிப் புகார் வருகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். மத்தியப் பிரதமர், அவர் அமைச்சரவையின் மீது இந்த மாதிரி ஒரு புகார் வந்திருக்கிறது, வரும். அவர்கள் தங்களைப்பற்றி விசாரிக்க தாங்களே கமிஷன் போட மறுத்துவிடுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதற்கு மேல் அவர்கள் மேலே யார் கமிஷன் போடுவது, விசாரணை நடத்துவது? அங்கு இருப்பவர்கள் மட்டும் என்ன அரிச்சந்திரனிலிருந்து அவதாரம் செய்திருப்பவர்கள் என்று நினைக்கிறார்களா? எத்தனையோ புகார்கள், எத்தனையோ மந்திரிகள் மீது புகார்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்று நமக்குத் தெரியுமே.

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

அந்தமாதிரி மேல் அதிகாரம் அவர்களுக்கு இருக்கிறதென்ற பதம் உலகத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஒரு மாநில ஆட்சி மீது விசாரணை நடத்த,—ஒரு தனி முதல்வர் மீது மட்டுமல்ல, ஒன்றிரண்டு தனி அமைச்சர்கள்மீது மட்டுமல்ல, மொத்த அமைச்சரவையின் மீதே விசாரணைக்குரிய புகாரைக் கிளப்பிவிட்டு—அப்படிச் கமிஷன் நியமிப்பது தவறு. அதுவும் அப்படிப்பட்ட கமிஷன் நியமிப்பது என்றால், புகார் செய்யப்பட்டிருப்பவர்கள் வேறு கட்சியார், நியமிக்கிற ஆட்சி இன்னொரு கட்சி, இரண்டு கட்சிகளுக்கும்மிடையே வேறு பாடு இருக்கிறது. இரண்டு கட்சிகளுக்கும் இடையே போட்டி, போராட்டம் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் மத்திய ஆட்சி தன் சார்பில் இன்னொரு கட்சி ஆளுகின்ற ஆட்சிக்கு ஒரு கமிஷனை நியமிக்குமானால், அது மிகமிகத் தவறுனது.

இன்று காலே, மாலை பத்திரிகைகளிலேயும், எதிர்க் கட்சிகள், நாடாளுமன்றத்திலுள்ள கட்சிகள், எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து கண்டிக்கவேண்டிய ஒரு முறை அது என்கிற, இந்த முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்துக்களை ஆதரிக்கின்றன என்பதைப் படித்துப் பார்த்து நான் ஆறுதல் அடைகிறேன். அதிலே இந்த ஆட்சி உறுதியாக இருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய பிரார்த்தனை.

இன்னென்று நாட்டில் வன்முறைகள் பெருகி வருகின்றன. திரும்பவும் அதையே சொல்லுகிறேன். ஜனநாயகத்துக்காக இந்த ஆட்சி விட்டுக் கொடுப்பதையோ, வளைந்து கொடுப்பதையோ நான் வரவேற்கிறேன். வன்முறையை ஆட்சி சமாளித்துவிட வேண்டுமென்பதில் நம்பிக்கையில்லாதவனா? அதற்கு நான் தூபமிட விரும்பவில்லை. ஆனால் இரண்டொரு தனி மனிதர்கள் தாங்கள் மக்களிடையே தவறாகப் பெற்றுவிட்ட கவர்ச்சியைப் பயன்படுத்தி, அந்தக் கவர்ச்சி தான் அரசியல் என்ற தவறான முத்திரை போட்டு ஒரு ஆட்சியின் மீது, ஆளும் கட்சியின் மீது சரியாகவோ தவறாகவோ மக்களுடைய வெறுப்பை, அதிருப்தியைப் பயன்படுத்தி, நாட்டில் வன்முறையை வளர்த்து, அதிலும் படிக்கிற மாணவர்களுடைய படிப்பைக் கெடுப்பது என்பதற்கு ஏகபோக லைசென்சு இந்த ஆட்சி கொடுத்திருப்பது போல ஒரு ஐயப்பாடு நாட்டிலுள்ள பெரியவர்களுக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. அதில் இந்த ஆட்சி உறுதியாக நடவடிக்கை எடுத்து, மற்றக் கட்சிகளினுடைய ஆதரவைப் பெறுவதற்கு, தமிழக முதலமைச்சர் குறிப்பாக காந்தியத்தில் அழுத்தமான நம்பிக்கை

11-20
மு.ப.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

யுடைய தலைவர் திரு. காமராஜர் போன்றவர்களை சந்தித்துப் பேசி—ராஜாஜி அவர்கள் உடல்நலம் இல்லாததால் அவர்களுக்கு அந்தத் தொந்தரவைக் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை; ஏற்கனவே ஆசி வேறு கூறிவிட்டார்; ஆதலால் பெரும் தலைவர் திரு. காமராஜர் போன்றவர்களை அணுகி சந்தித்துப் பேசி—இதற்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும். தொழிலாளர் உலகம் அமைதியாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையில் அது தலையிடவில்லை. உழவர் உலகம் அமைதியாக இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையில் சம்பந்தப்படவில்லை. வயது வந்த வாக்குரிமை படைத்த தொழிலாளர் உலகம், உழவர் உலகம் சம்பந்தப்படாத, கவர்ச்சியடையாத ஒரு பிரச்சினை. இன்று பத்திரிகையில் பார்க்கிறேன். கோவையில் கல்லூரிகள் நடைபெறுகின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளை மூடும்படி உத்தரவு. வாக்குரிமையில்லாத இளம் பிள்ளைகள், நமது செல்வங்கள், நம் நாட்டு வருங்காலத் தலைவர்கள் இந்த நாட்டை ஆள்பவர்கள் அவர்கள் கல்வியைக் கெடுப்பதற்கு கட்சி என்று பெயர் சொல்லிவிட்ட அளவிலே, ஒரு கட்சிக்குத் தலைவர் என்பதற்காக அந்தக் கட்சிக்காக அனுமதி என்பது சரியான முறை அல்ல. இது ஆளும் கட்சிக்கு மட்டும் ஏற்பட்ட அவமதிப்பு அல்ல. பொதுவாக வளர்ந்து வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்ட தகுதியுடைய தலைமையைப் பெற்று சாதனைகளை சாதித்து சரித்திரம் பெற்ற கட்சிகளும் கூட தங்கள் நிலை என்ன என்று சிந்தித்தாக வேண்டிய வினாக்குறி எழுந்திருக்கிறது. இந்த மாதிரி கலைத் துறையில் ஏற்பட்ட கவர்ச்சியை வைத்து ஒரு தனி நபர் இந்த நாட்டை அமார்க்களமாகக் கொண்டுபோய்விடலாம் என்று நினைப்பது என்றால், மற்ற எதிர்க் கட்சிகள் இருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இது ஆளும் கட்சிக்கும் எதிர்க் கட்சிக்கும் இடையே உள்ள பிரச்சினை என்று விட்டுவிடலாம். ஒரு கட்சியிலிருந்து அதிருப்தியடைந்து வெளியேறி இந்த நாட்டில் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற அடுத்த எதிர்க் கட்சியென்றால், நிலையான எதிர்க் கட்சி என்பதே நாட்டில் இருக்க முடியாமல் போய்விடும். ஆகவே ஆளும் கட்சி சரிகிறது, கரைகிறது என்றால், அந்த இடத்தில் உறுதியான எதிர்க்கட்சி தான் வர வேண்டுமே ஒழிய, வருவது தான் ஆரோக்கியமான அரசியலே ஒழிய, வேறு ஒன்றுமில்லை. அந்த முறையில் தமிழரசுக் கழகம் நடத்திய விழாவிலே முதலமைச்சர் அவர்கள், “நான் இறங்குவதானால், அந்த இடத்தில் பெருந்தலைவர் காமராஜர் தான் வர முடியும், வேறு யாரும் வர முடியாது”, என்று சொன்னது இனத் துவேஷத்தால் அல்ல, ராஜதந்திர சாகசத்தால் அல்ல, அவர் தான் தரமான எதிர்க் கட்சித் தலைவராக இருப்பதால், சரித்திரப்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

பின்னணி படைத்த கட்சியின் தகுதி படைத்த தலைவராக இருப்பதால், அந்தக் கட்சி தான் ஆள வருமே யொழிய திடீர்த் தலைவர் வர முடியாது என்று சொன்ன பொறுப்பு மிக்க முதலமைச்சரைப் பெற்ற தமிழகம் பெருமையுடையது என்பதைச் சொல்லுகிறேன். வேறு எந்த முதலமைச்சரும் எதிர்க் கட்சித் தலைமையைக் குறிப்பிட்டு இவ்வளவு பெருமைப் படுத்திச் சொல்ல முடியாது. நீ என்ன கொடுப்பது, நான் என்ன எடுப்பது என்று மதிப்புக்குரிய நண்பர் திரு. காமராஜர் சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அவர்கள் தவறாக உணர்ந்து அந்த வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பெருந்தன்மையோடு எதிர்க் கட்சிக்கு ஆளும் கட்சியிலிருந்து வந்த வார்த்தையை அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது இந்த ஆட்சியைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவரை அழைக்கவில்லை. இந்த ஆட்சியை எதிர்ப்பவர்களைச் சமாளிப்பதற்கல்ல. நம்முடைய வருங்காலப் பள்ளிப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒன்றுபட வேண்டும். இந்த மன்றத்தின் சார்பாக, நான் இளைஞன் அல்ல, இங்கே இருப்பவர்களில் வயது முதிர்ந்த திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களைச் சந்தித்து இன்னும் சில நாட்களுக்குள்ளே இதற்கு ஒரு முடிவுக்கு வந்து, கல்லூரிகளும் பள்ளிகளும் இந்த மாநிலத்தில் ஒருமையாக நடைபெறுமானால், மற்ற மாநிலங்கள் நம்மைப் பார்த்து, பொறுமைப்பட்டு, நம்மைப் பின்பற்றும். இந்த மாநிலத்திலுள்ள ஆளும் கட்சியின் முதலமைச்சர் எதிர்க் கட்சி என்ற முறையில் தான் முன் அழைப்பு கொடுக்கிறார்; அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். குறை கூறித் தப்பித்துக் கொள்வதில் பயன் இல்லை. பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களும் கல்லூரி முதல்வர்களும் கூடி ஊர்வலம் செல்லுவதைப் பத்திரிகையில் படித்து நான் வியப்பு அடைகிறேன். அதாவது குழப்பம் செய்வதற்காக ஒரே கொள்கையுடைய அரசியல் கட்சித் தலைவர்களோடு கலந்து ஊர்வலம் போவதைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். ஒன்று அவர்கள் பொறுப்புணர்ச்சியை ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அடக்குமுறையைக் கண்டிக்க அல்லது போலீஸ் அடக்கு முறையைக் கண்டிக்க தலைமை ஆசிரியர்கள் சங்கமும் கல்லூரி முதல்வர்களும் உணர்ச்சி பெற்றால், அந்த உணர்ச்சிக்கு மதிப்பு அளிக்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம், பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “பிள்ளைகளே, ஒழுங்காகப் பள்ளிக்குப் போங்கள், அந்தச் சம்பவங்களுக்கு கமிஷன் நியமிக்கும், நீதி விசாரணை ஏற்படுத்தும் பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

[திரு. மா. பொ. சிவஞானம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

நீங்கள் கல்லூரிக்குப் போங்கள்” என்று தங்களுக்கு செல்வாக்கு இருக்கிறது என்று நம்புவார்களானால் பிள்ளைகள் தங்கள் சொல்லுக்கு அடங்குகிற ஆற்றல் தங்களுக்கு உண்டு என்று நம்புவார்களானால், அதைச் செய்து காட்டிவிட்டு, கல்லூரி முதல்வர்களும் உயர்நிலைப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களும் முதலமைச்சரை, கல்வியமைச்சரைச் சந்தித்துப் பேசி லுர்துசாமி இறந்ததற்குக் காரணம் என்ன, திருச்சிச் சம்பவங்களுக்கு நீதி விசாரணை நடத்த வழிமுறைகளை அவர்களே சொன்னால், சந்திப்பவர்கள் எண்ணிக்கை எத்தனை என்பது அல்ல, சந்திப்பவர்கள் எத்தகைய தகுதி படைத்தவர்கள் என்பதைப் பொறுத்துத் தான் இந்த ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் நடவடிக்கை எடுப்பார்கள், உதவி புரிவார்கள் என்பதில் ஐயப்பாடே கிடையாது.

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : கடிதம் எழுதினால் போதும்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : வேறு எதையும் இன்று அதிகமாகப் பேச வேண்டியதில்லை. என் மனதையும் உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. நேற்று திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள் இரவெல்லாம் தூக்கம் வரவில்லையென்று. அதே நிலையில் தான் நானும் இருக்கிறேன். வயதானதால் என்ற கோளாறு அல்ல. நிச்சயமாக மாநிலத்தில் அமைதியாக சட்ட மன்றம் நடக்கிறது. உயர்நீதி மன்றத் தலைமை நீதிபதி எழுதுகிறார். ஒரு ஆட்சி மாறுவதற்கு ஒரு பொதுத் தேர்தலுக்கும் இன்னொரு பொதுத் தேர்தலுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சிக்கு, ஆளும் கட்சிக்குப் பலம் இருக்கிறதா என்று பரீட்சை பார்க்க சட்டமன்றம் தான் சரியான இடமே யொழிய சந்து முனையல்ல என்ற பொருளில் தலைமை நீதிபதி தீர்ப்புக் கொடுத்துவிட்ட பிறகு, மனுப் போட்டவர்கள் அந்தத் தீர்ப்புக்கு என்ன மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. இந்தத் தீர்ப்புக்கு அப்புறம் கூட “நீ வெளியேறு, நீ வெளியேறு” என்று சொல்கிறார்கள். கல்லூரி மாணவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் அமைதியாகச் செல்லட்டும், அவர்கள் அமைதி பெறவேண்டுமென்றால், “நீ வெளியேறு” என்று சொல்கிறார்கள். இது ஒரு தத்துவம். நான் கேட்கிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களும் கல்லூரி மாணவர்களும் தான் ஒரு ஆட்சியை வெளியேற்றக்கூடிய சக்தி படைத்தவர்கள் என்றால், அப்படிச் சொல்லுபவர்கள் முதலில் தங்கள் கட்சியைக் கலைத்துவிட்டு அப்புறம் சொல்லட்டும். அதற்கு ஆளும் கட்சி மதிப்பு கொடுக்கும். தாங்களும் ஒரு கட்சி என்று

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. மா. பொ. சிவஞானம்]

சொல்லிக்கொண்டு தங்களுக்கு ஆளுவதற்கு ஆசை, உரிமை இருக்கிறது என்று வலியுறுத்திக்கொண்டு, அதே நேரத்தில் நீ வெளியேறினால், நாட்டில் அமைதி நிலவும் என்று அமைதியின்மையைக் கிளப்பு கின்றனர். சரியான நடவடிக்கை ஆட்சி எடுக்குமானால், இந்த அமைதி மீண்டும் வரும். என் பேரப்பிள்ளை, என் பிள்ளை தலைமுறை குற்றவாளிகள் அல்ல. தவறானவர்கள் தவறான உணர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளைக் கல்லூரிக்கு அழைத்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஆட்சி பொறுப்பேற்க வேண்டும். பிரதான எதிர்க் கட்சி என்ற முறையில் இங்கு இருக்கிற ஸ்தாபன காங்கிரஸ் தலைவர்களையும் அதனுடைய பெரும் தலைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சில நாட்களிலே நமக்கு ஒரு முடிவு வேண்டும். சென்னைத் துணை வேந்தர் அவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். துணை வேந்தரையும் கல்லூரி முதல்வர்களையும் அடங்கிய ஒரு கூட்டம் உடனே கூட்டி, கல்லூரியில் எந்த அடக்குமுறையோ, போலீஸ் மீது அடக்குமுறையோ நடந்தாலோ அல்லது விடுதியில் போலீஸ் புகுந்தாலோ, அது மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் அந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவு காணுவதற்கு கல்வித் துறையே பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்று முடிவு கூட்டி, இதுமாதிரிப் பிரச்சினையில் மாணவர்கள் தலையிட வேண்டாம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு கல்லூரி முதல்வர்களும் துணை வேந்தரும் வர வேண்டுமென்று முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு நமது முதலமைச்சரும் கல்வி அமைச்சரும் முன்னிருந்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நமது சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் இப்போது கூறிய கருத்தை மனமாறப் பாராட்டுகின்றேன். ஏனென்றால் எனக்கும் சில நாட்களாக நாட்டில் நடைபெறும் காரியங்களைப் பார்க்கும்போது, மிகவும் மனவேதனை ஏற்படுகிறது. சுமார் ரூ. 110 கோடி ஆண்டு தோறும் கல்விக்கு என்று செலவழித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். இவ்வளவு பெருந்தொகை வீணாகப்போய்க் கொண்டிருக்கின்றதே, இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் நாடு என்னவாகும், பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்னவாகும் என்று எண்ணிப்பார்க்கும்போது, இரத்தக்கொதிப்பே ஏற்பட்டு விடுகிறது. நேற்றுகூட நமது திரு. வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதரிடம், இதற்கு ஒரு பரிகாரம் காணவில்லை யென்றால், நாம் எல்லோரும் எங்கே போவது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த முறையில் அவர்கள் சொன்னமாதிரி பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களோடோ அல்லது மற்றவர்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[1972 டிசம்பர் 16]

களோடோ நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசி இதற்கு ஒரு வழி காணவேண்டும், பிள்ளைகள் நல்ல முறையில் படிக்கவேண்டும். நமது மதிப்பிற்குரிய திரு. தங்கபாண்டியன் அவர்கள் விருதுநகரில் ஒரு பஸ்ஸைக் கொளுத்திவிட்டார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். காரண மில்லாமல் இதைச் செய்தார்கள். அதைப் போய்ப் பார்த்தபோது, மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது. என்ன செய்வது என்றே தெரிய வில்லை. இந்தமாதிரி நிலையில் அவர்கள் இழுக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். இதற்கு முடிவு கட்டுவதற்கு என்ன செய்வது என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, வெள்ள நிவாரண வேலைகள்பற்றி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் யுத்தகால அவசரத்தில் காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னதை வரவேற்கிறேன். அவர்கள் ரூ. 25 கோடி சேதமாகியிருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். மாண்புமிகு திரு. இராசாராம் அவர்கள் ரூ. 40 கோடிக்குச் சேதமாகி யிருக்கலாம், அதற்கு மேலும் ஆகலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக் கின்றார்கள். மத்திய அரசு தாராளமாக நமக்கு நிதி உதவியளிப்பார்க்ள் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த நேரத்தில் எச்சரிக்கையுடன் ஒரு வேண்டுகோளையும் நமது முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் நடந்த காலத்தில் அப்போது கவர்னராக இருந்த சர்தார் உஜ்ஜல் சிங் அவர்கள் என் சொந்த ஊருக்கு அருகில் ஒரு மேல்நிலைத் தொடர்யொன்றினைத் திறப்பதற்காக விஜயம் செய்திருந்தார்கள். அப்போது “வறட்சி நிவாரணப்பணி எப்படி நடைபெறுகிறது” என்று கேட்டார்கள். உன் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரவர்களும் இருந்தார்கள். நான் சொன்னேன், கட்டிட வேலைகளில் தவறுகள் ஏற்படுவதில்லை, ஆனால் மண் வேலைகளில்தான் அதிகத் தவறுகள், ஃப்ராடுகள் நடப்பதாகச் சொன்னேன். அவர் இதைக் கலெக்டரிடம் கேட்ட நேரத்தில், அவர் சொன்னார், “மண் வேலையில் பணத்தைக் குறைவாகத்தான் கொடுத்திருக்கிறோம்” என்று. இப்போது வெள்ள நிவாரணப் பணி என்று சொல்லும்போது, பெரும்பாலும் மண் வேலையாகத்தான் இருக்கப்போகிறது. எனவே இதில் போதிய எச்சரிக்கையும் கண்காணிப்பும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

1972 டிசம்பர் 16]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : துணைத் தலைவரவர்களே, வெள்ள நிவாரணப் பணிக்கென உடனடித் தேவைக்கு நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் ரூ. 25 லட்சத்தைத் தர உத்தரவிட்டார்கள். அப்போது இந்த வேலைகளை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இதை நான் தலைமைப் பொறியாளரிடமும் அதிகாரிகளிடமும் அறிவுறுத்தியிருக்கின்றேன். எனவே குறைபாடுகள் ஏற்படாது. அப்படி ஏதேனும் குறைபாடுகள் காணப்பட்டால், அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், நிச்சயம் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று உறுதிசூறுகின்றேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த விளக்கத்திற்கும், உத்தரவாதத்திற்கும் நன்றி.

அடுத்து, உர வினியோகம்பற்றி ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மதிப்பிற்குரிய திரு. ஆர். கே. அவர்கள் கூட வேண்டிய அளவிற்கு முறையான விலையில் உரவகைகள் கிடைப்பதில்லையென்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் ஒரு மார்க்கெடிங் சொஸைடியுடைய தலைவகை இருக்கின்றேன். ஐந்தாறு பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அந்த சொஸைடியிலிருந்து உர வினியோகம் செய்கிறோம். ஆனால் அது கிராமங்களுக்கு முறையாகப் போவதில்லை. 48 ரூபாய்க்கு எங்களிடம் வாங்கிக்கொண்டு போய் ஒப்பன் மார்கெட்டில் 85 ரூபாய் வரையில் விற்கப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிய 75 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். வாங்கிக்கொண்டு போகின்றவர்கள் வெளியே கொண்டுபோய் விற்று விடுகின்றார்கள். இதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று ஒரு வகையான கட்டுப்பாட்டைப் போட்டு, “ஸர்டிபிகேட்” கொண்டுவந்தால்தான் கொடுக்கப்படும் என்றால், அதில்கூட உள்ளே நுழைந்து எப்படியோ வாங்கிவிடுகின்றார்கள். இதேமாதிரித்தான் சர்க்கரை வினியோகமும் எங்கள் ஊருக்கு சர்க்கரை மூட்டை வரவேயில்லை. தீபாவளியின்போதுகூட தீபாவளிக்கு முன்தான் சர்க்கரை வந்தது, இதற்குக் காரணம், அந்த சர்க்கரை மூட்டையை வெளியே விற்குல 150 ரூபாய் கூடுதலாக ஒப்பன் மார்கெட்டில் கிடைக்கிறது என்று சொல்லுகின்றார்கள். எனவே இந்த விஷயங்களிலே நமது அரசு இன்னும் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும், அப்போதுதான் இப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளின் பலன்கள் உண்மையிலேயே கிராம மக்களுக்குக் கிடைக்கும். இது போன்றே இன்னும் எண்ணெய் வினியோகம் பற்றியும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது எண்ணெய் விலை மிக அதிகமாகப் போய் விட்டது. இப்போது இந்த எண்ணெயைக்கூடக் கொள்முதல்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

[1972 டிசம்பர் 16]

செய்து அரசு வினியோகம் செய்ய இருப்பதாக அறிகிறேன். அப்படி வினியோகம் செய்யும்போது, எந்தெந்த முறையில் செய்தால், அதன் பலன் கிராம மக்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று யோசித்து அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சென்னைக்கு வரும்போது காரில் வருகிறேன். வழியில் பல இடங்களிலே அரசுப் போக்குவரத்து பல்கள் விபத்துக்குள்ளாகியிருப்பதைப் பார்த்தேன். இதுபற்றிப் போக்குவரத்து அமைச்சரிடம் கூடக் குறிப்பிட்டேன். இதற்கு என்ன காரணம் என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டும், வண்டிகளை ஓட்டும்போது அவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கின்றார்கள் என்று “டெஸ்டு” பண்ணுவது நல்லது என்று கூடக் குறிப்பிட்டேன். இது மாத்திரம் இல்லை. எதிரே லாரிகள் வரும்போது, எங்கே நம் பேரிலே மோதிவிடுமோ என்ற பயத்துடன் தான் காரில் வந்தேன். அவ்வளவு வேகமாக வருகின்றன. அவற்றின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த ஏதாவது செய்ய வேண்டும். இங்கேயிருந்து விருதுநகருக்குப் போனால், சராசரி 15 விபத்துக்களையாவது பார்க்காமலிருக்க முடியவில்லை.

அடுத்து, எங்கள் மாவட்ட மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி தலைவனாக இருக்கின்றேன் நான். ஆனால் வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு மாவட்டங்களிலுள்ளதுபோல அங்கே உள்ளவர்கள் விவசாயப் பொருள்களை மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிக்கு கொண்டுவந்து கொடுப்ப தில்லை. அந்த அளவிற்கு தனி வியாபாரிகளுடைய பிடிப்பில் பிணைக் கப்பட்டிருக்கின்றார்கள் அவர்கள். சுமார் ஏழெட்டு லட்சம் ரூபாயில் கட்டிடம்தான் இருக்கின்றது. ஆனால் விவசாயப் பொருள்கள் வருவதில்லை. குறைந்தது வற்றல், பருத்தி போன்றவற்றையாவது கொண்டுவந்து கொடுத்தால், பரவாயில்லை. இவற்றைக் கண்டிப்பாக மார்க்கெட்டிங் கமிட்டியிடம்தான் கொடுக்க வேண்டும் என்று சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்: தலைவரவர்களே, ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்தில்தான் விவசாயப் பொருள்களைக் கட்டாயமாக ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் வேண்டுகோள் பேரிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் தற்காலிகமாக அதை நிறுத்திவைத்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் விரும்பினால், நிச்சயமாக உடனடியாக அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வருகின்றேன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

1972 டிசம்பர் 16]

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவரவர்களே, நிச்சயமாக அதைக் கொண்டுவந்தால்தான் முடியும். இல்லையென்றால், இவ்வளவு பெரிய கட்டிடம் சுமமா கிடக்கின்றதே என்று பலர் சொல்லக்கூடிய நிலையில்தான் இன்று இருக்கிறோம்.

திரு. கே. எஸ். மணி : தலைவரவர்களே, ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடத்தில் பொருள்களைக் கட்டாயம் கொண்டுவந்து விற்க வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கும் தாங்கள், தஞ்சையில் பெருமளவில் பருத்தி தேங்கியிருக்கின்றது, வாங்குவோர் இல்லை என்று பத்திரிகை யில்கூட விளம்பரம் போட்டார்கள்; அப்போது ஏன் தாங்கள் அங்கே போய் வாங்குவதற்கு முன்வரவில்லை, அதற்கு என்ன காரணம்?

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : தலைவரவர்களே, மார்க் கெட்டில் உள்ள நிலைமைகளைப் பார்த்து வாங்க வேண்டியுள்ளது. போன வருஷம் பருத்தி விலை ஜாஸ்தியாக இருந்தது. ஒரு குவிண்டால் 325 ரூபாய்க்கு விற்பது, இந்த வருஷம் 100 ரூபாய்க்கு வாங்க முடியாமல் உள்ள நிலையால் அவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இப்போது கொஞ்சம் விலையேறி இருக்கிறது. இது டிமாண்டு, சப்ளையைப் பொறுத்திருக்கிறது. இதற்கு இந்த மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி காரணமாக இருக்க முடியாது.

திரு. கே. எஸ். மணி : ஒழுங்கு முறை மார்க்கெட் கமிட்டி சரக்கு தேங்கிக் கிடக்கிறபோது வாங்க முயற்சி எடுத்து வாங்க வேண்டும்.

திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தலைவரவர்களே, அரசு போதிய நிதி மற்ற வசதிகளை அளிக்குமானால் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள அத்தனை பருத்தியையும் மார்க்கெட் நிலவரப்படி கொள்முதல் செய்து வியாபாரம் நடத்துவதற்கு எங்களுடைய மார்க்கெட்டிங் சொசைடி சித்தமாக இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : எல்லா ஒழுங்கு முறை மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட வசதிகள் அளிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னது போல, விலை குறைவு ஏற்படுகிற நேரத்தில் வாங்கி வைப்பதற்கு அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். கூட்டுறவுத் துறையமைச்சரவர்கள்

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடங்களில் நல்ல விலை வருகிற வரையில் பொருள்களை இருப்பு வைத்து விற்கின்ற வசதி அளிப்பதற்கு இசைவு அளித்திருக்கிறார்கள். அது செய்யப்படும்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொல்கிற மாதிரி, மார்க்கெட்டிங் சொசைடியில் ஏஜன்ஸி மாதிரி வைத்து பொருள்களுக்கு “அட்வான்ஸ்” கொடுத்தால் ஊக்கமாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்: 80 சதவீதம் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: நண்பர் திரு. தர்மலிங்கம் அவர்கள் தாக்கீது கொடுத்திருக்கிறார்கள். தேவையானவைகளை யெல்லாம் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டியிலிருந்து வாங்க வேண்டுமென்று தாக்கீது கொடுத்து உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இனிமேல் அதற்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் அப்படிச் செய்து காட்டவேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருப்பதனால், சொல்கிறேன். வேறு ஒன்றுமில்லை.

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்டத்தின் முன் வடிவை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். அப்படி வரவேற்கிற இந்த சந்தர்ப்பத்தில், என்னுடைய மாவட்டத்தை அடுத்த வட ஆற்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த, ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த என்னுடைய அருமை நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் பேசுவதற்கு, துணைத் தலைவரவர்களே, தாங்கள் அருள்கூர்ந்து அனுமதிக்கக் கோருகிறேன். இந்த மன்றத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையில் மட்டுமல்லாமல், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவன் என்ற நிலையிலே, நான் இதை இங்கே பேசுவதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் 66 நாட்களுக்கு முன்னால் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டு, முன்னேற்றக் கழகத்தில் ஏற்பட்ட சில நிலைமைகளையொட்டி நாட்டில் ஏற்பட்ட விவகாரங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்.

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

தோழர் திரு. எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட நேரத்தில், அப்படி ஏற்பட்ட நிலைமையில் இரண்டு விவகாரங்கள் அதில் உள்ளடங்கியிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். முதலாவதாக, வெளியேற்றப்பட்ட தோழர் திரு. ராமச்சந்திரனுடன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தோடு தொடர்புடைய தோழமைக் கழகங்களைத் தவிர்த்து, ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த பெருந்தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்கள் பகிரங்கமாகப் பேசுவதற்கு முதல் நாள் வரையில் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் உள்ளிட்ட அனைத்துக் கட்சிகளும் நடந்துகொண்ட முறை ஒரு விவகாரம். மற்றொரு விவகாரம், தோழர் திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்களைப் பொறுத்தது. இதே போன்ற நிலைமையில், இந்த அளவிலே அல்ல, இதைவிட பெரிய அளவிலே முதன் முதலாக தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டு, ஒரு கட்சி இரு கூறுகப் பிரிக்கப்பட்ட நேரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதிர்க்கட்சியாக இருந்தது. அது அப்போது எப்படி நடந்துகொண்டது என்பதைப்பற்றி நினைவு படுத்துவது என் கடமை என்று நான் கருதுகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அப்போதிருந்தார்கள். சிறைச்சாலையில் அவர்கள் அப்போது இருந்தார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தச் செய்தியைப் படித்ததும், இப்படி கம்யூனிஸ்டு கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபட்டது என் நெஞ்சே பிளவு படுவது போல் உள்ளது, இரண்டு கட்சியும் ஒன்றாக இருந்தால் சீராக இருக்கும் என்று அவர்கள் அன்றையதினம் சொன்னது என் காதுகளில் இன்றும் ரீங்காரம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இயற்கை எய்தியதற்குப் பிறகு, எங்களுடைய கட்சியின் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமைப் பொறுப்பையேற்று, காங்கிரஸ் இரு கூறுக ஆகிய அந்த நேரத்தில், ஆளும் கட்சியில் முதலமைச்சராக இருந்தார்கள். அப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எப்படி நடந்துகொண்டது என்பதையும் நான் கவனப்படுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் பக்கமோ அல்லது ஆளும் கட்சி, இந்திரா காந்தி காங்கிரஸ் பக்கமோ சேராமல் இரண்டு கட்சிகளும் ஒன்று சேர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கூறினோமே தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்ய வில்லை. சர்க்கார் பொறுப்பில் மட்டும் தான் ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு உதவியாக இருந்தது. ஸ்தாபன காங்கிரஸ் வளர வேண்டுமென்றே அல்லது அது அழிக்கப்பட வேண்டுமென்றே திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஒரு நாளும் நினைத்தது கிடையாது, செயல்

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

[1972 டிசம்பர் 16]

பட்டது கிடையாது. ஆனால், எதிர்க் கட்சிகள் அனைத்தும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எப்படி தங்களுடைய பெருந்தன்மையையெல்லாம் காட்டிக் கொண்டார்கள் என்பதைத் தமிழகம் தன்னுடைய சரித் திரத்தில் பொருத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த எதிர்க் கட்சிகள் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா, சதி செய்ய முடியாதா, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சித்திரவதை செய்ய முடியாதாவென்று எவ்வளவோ காலம் திட்டமிட்டு அவர்களால் செயல்படுத்த முடியாமல், சக்தியில்லாமல், திராவிட இல்லாமல், கடந்த காலத்தில் இருந்து, எங்கோ பவுடர் பூசிக்கொண்டிருந்த தோழர் வெளியேற்றப்பட்ட நேரத்தில், அவரோடு சேர்ந்துகொண்டு நடத்திய சதித் திட்டங்களையெல்லாம், துணைத் தலைவரவர்களே, நாடு நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறது. இன்றைய தினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் காட்டிய பெருந்தன்மையை நிச்சயமாக எதிர்க் கட்சித் தரப்பிலிருந்து நாம் எதிர் பார்க்கவில்லை. நாங்கள் எதிர்க் கட்சியாகவும், அவர்கள் ஆளும் கட்சியாகவும் இருந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய பண்புகளை உணர்ந்திருக்கிறோம். நாங்கள் அதைச் சுவைத்திருக்கிறோம். அவர்கள் எங்களை நடத்திய விதங்களெல்லாம் எங்கள் உள்ளத்தின் ஒரு “மூலையில் இருந்தாலும்” நாங்கள் அதை மறந்து விடுகிறோம். அவைகளைக் கவனத்தில் வைத்திருப்பதில்லை.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : ஏற்கெனவே தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர் யாரும் இல்லாததினால், அந்தக் கட்சியைப் பற்றி அதிகமாகப் பேச வேண்டாம்.

11-50
மு.ப.

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு : இந்த நிலையில் எதிர்க் கட்சிகள் அனைத்தும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பொறுப் பேற்று நடத்தும் சர்க்காரையும் களங்கப்படுத்த வேண்டும், குலைக்க வேண்டும் என்ற நிலைமையில் எப்படி நடந்துகொண்டன என்பதை நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள்,—பகிரங்கமாக அல்ல, அவரும் என்னைப் போன்றவர் தான் என்ற அளவில்—தனிமையிலே சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று மிகவும் வினயமாகக் கேட்டுக்கொள்வேன். திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கணக்கு விவகாரங்களை ஆரம்பித்தார். நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தணிக்கைக் குழு உறுப்பினன் என்ற முறையில் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். மூன்று பேர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நியமிக்கப்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு]

பட்டிருக்கிறோம். நாங்கள் முறைப்படி 3½ வருஷத்தில் திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் இருந்த நேரத்தில் தலைமைக் கழகக் கணக்குகளையும், மாவட்டக் கழகக் கணக்குகளையும் தணிக்கை செய்து, திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் முறைப்படி ஒவ்வொரு முறையும் பொதுக் குழுவிலும் செயற்குழுவிலும் படித்ததை ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட நாங்கள் எங்களுடைய தலைவர் எந்த அளவிலே உள்ளவர் என்பதை நெஞ்சார உணர்ந்திருக்கிறோம். துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டு நான் சொல்வேன், இந்த நிதி ஒதுக்கீடு சட்டம், அல்லது இதற்கு முன்னால் கொண்டு வரப்பட்ட சப்ளிமெண்டரி டிமாண்ட்ஸ் கூட இந்த மன்றங்களின் முன்னால் வைக்கப்படாமலே, “பிளாங்க் செக்” முதலமைச்சரவர்களிடம் தரப்பட்டால், நிச்சயம் அதில் நியாயம் இருக்கும், நீதி தான் வழங்கப்படும் என்பதை நான் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் வெறும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினன் என்ற உணர்ச்சியில் பேசவில்லை. இந்த நாட்டுக் குடிமகன் என்ற உணர்ச்சியில் நிச்சயமாக இதைக் கூறுவேன். மாண்புமிகு உதவித் தலைவரவர்களுக்கு இருப்பதைப் போல எனக்குக் கோயில்களில் நம்பிக்கையிருந்தால், 1,008 கோயில்களிலும் சத்தியம் செய்வேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : எனக்குக் கோயில்களில் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று ஒத்துக்கொண்டீர்களே, மகிழ்ச்சி.

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு : எனக்குக் கோயில்களில் நம்பிக்கை இருக்குமெனின், நிச்சயம் 1,008 கோயில்களில் சத்தியம் செய்து சொல்ல முடியும்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் : அதற்காகவாவது கோயில்களுக்குப் போங்களேன்.

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு : துணைத் தலைவரவர்களே, உங்களுக்கு உள்ள உணர்ச்சியைப் போல அதை ஏற்றுக்கொள்கிற நிலைமையில் நாங்கள் இல்லையென்பதைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனக்கு அந்த நம்பிக்கை தப்பித் தவறி ஏற்பட்டு விட்டால், என்னால் சத்தியம் செய்து சொல்ல முடியும். எங்கள் தலைவரிடத்தில் தரப்படுகிற பிளாங்க் செக் நியாயமாக நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்படும், நல்ல முறையில் பயன்

[டி. கே. பொன்னுவேலுந்

[1972 டிசம்பர் 16]

படுத்தப்படும் என்பதை நாங்கள் உளமாற உணர்ந்திருக்கிறோம், நடைமுறையில் பார்த்திருக்கிறோம். தரப்படும் ஒவ்வொரு தம்படியும், புதுக் காகம் உரிய முறையில், திரு. சக்திமோகன் கூறிய படி, “ ஹேவ் நாட்ஸுக்காக ” ப் பயன்படுத்தப்படும். நான் விவசாயி. விவசாயி என்ற முறையில் கூறிக் கொள்வேன். நம் தலைவரவர்களால் இந்தத் துறையில் செலவழிக்கப்பட்ட அனைத்துப் பணமும் அந்த விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது, சீரிய முறையில் பயன்படுகிறது, பலன் தரத் தக்க முறையில் பயன்படுகிறது என்பதை நிச்சயமாக உணருகிறோம். வேண்டுமானால் நம்முடைய பெரியவர் திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் மற்றவர்களும் கொடுக்கக் கூடிய உரத்தைப்பற்றிக் குறை சொல்ல முடியும். ஆனால் இந்த நேரத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பிடக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

உரத்தை உற்பத்தி செய்து தர வேண்டிய பொறுப்பிலிருப்பவர்கள் இங்கே இல்லை. டில்லியில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம் தேவைக்குப் பூராவையும் தருகிறார்களா என்றால், கிடையாது. அதே டில்லியிலிருந்து அரியானாவுக்கும் பஞ்சாபுக்கும் தங்கள் தேவையைத் தருகிறார்களா என்று பார்த்தால், தேவைக்கும் மிகையாகவே தருகிறார்களென்பதை நேரில் அந்த அதிகாரிகளோடு தொடர்பு கொண்டு கேட்டபொழுது கூறினார்கள். அந்த முறையில், விவசாயத் திற்கு வடக்கு மாநிலங்களுக்கு ஒரு முறையும், தெற்கேயுள்ள தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு முறையும் தேவைதானா? அது கண்டிக்கப்பட வேண்டியது என்பதைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆக, இன்றைய தினம் உரம் நமக்கு முறையாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், ஒன்று டில்லி முறையாக நமக்கு உரத்தை விநியோகிக்க வேண்டும். நாளுக்கு நாள் உரத் தேவை அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. 1965-ல் வேண்டுமென்றால், திரு. பக்தவத்சலம் வீரிய ரகம் தேவை இல்லையென்று தடுத்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால், முன்னேற்றக் கழகம் பொறுப்பேற்ற பிறகு, பேரறிஞர் அண்ணா ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற பிறகு, அதைத் தொடர்ந்து நம் டாக்டர் கலைஞர் அந்தப் பொறுப்பை நிர்வகிக்க வந்த பிறகு, அந்தத் தேவையை நாம் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, அந்த நிலைமையை ஒட்டி டெல்லி நமக்குத் தருமா என்று பார்த்தால், தருவதில்லை. டெல்லி தர வேண்டும் அல்லது அங்கே கிடைப்பது போன்று கிடைக்கச் செய்ய மாற்று வகைகளைக் காண வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நேரம் குறைவாக இருப்பதால், தொடர்ந்து பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பம் மீண்டும் தந்தால், பேசுகிறேன் என்று கூறி முடிக்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்,

1972 டிசம்பர் 16]

* திரு. கே. எஸ். கணபதி: மதிப்பிற்குரிய மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாடு அரசு பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே நிலை ஏற்படுத்தித் தந்ததற்கு முதற்கண் நான் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தனியார் பள்ளிகளை முறைப்படுத்தும் சட்ட முன்வடிவு பொறுக்குக் குழுவிற்கு விடப்பட்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில், சில குறிப்பிட்ட பள்ளி நிர்வாகிகள் தங்களுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று பல ஆசிரியர்களைத் துன்புறுத்தி, இந்தச் சட்ட மன்றத்திலும், பொறுக்குக் குழுத் தலைவர்களிடமும் இது எங்களுக்குச் சாதகமில்லை என்று கூறும்படியாக வற்புறுத்துகிறார்கள். இது அரசுக்கும் தெரிந்திருக்குமென்று நம்புகிறேன். ஆகவே, அந்த முறைகளைக் கண்டிக்கும் வகையில் இந்தச் சட்ட முன்வடிவு வெகு விரைவில் சட்டமாக்கப்பட வேண்டி, இந்தப் பொறுக்குக் குழு தனது முடிவை விரைவிலேயே தர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அரசின் இரு மொழிக் கொள்கை காரணமாக, பல மொழியாசிரியர்கள் தாங்கள் இருந்த நிலைமைகளை விட்டு பல பள்ளிகளில் வெவ்வேறு பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சில ஆசிரியர்கள் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களாகவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நியமிக்கப்படும்பொழுது பள்ளியில் மாணவர்கள் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து அவர்களுக்கு அதிகமாக இடம் ஒதுக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவர்களைப் பிடிக்காத நிர்வாகிகள் வேண்டுமென்றே பள்ளிக் கணக்கிலிருந்து மாணவர்கள் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து அந்த ஆசிரியர்களை வெளியில் அனுப்ப முயற்சிக் கிறார்கள். அது தொடர்பாக, அந்த ஆசிரியர்களின் அந்த நிலைமையை எடுத்துச் சொல்ல அனுமதிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். 1—4—1970-க்குப் பிறகு முன்னாள் கழகப் பள்ளிகளில் நியமிக்கப்பட்ட பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ஏதோ காரணத்தால் முறையான வகையில் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதற்கான வழி வகைகள் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. எனவே, குறிப்பாக, 1—4—1970க்குப் பிறகு நியமிக்கப்பட்ட அந்த பி.டி. ஆசிரியர்கள் நிலைப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று அரசை வேண்டிக் கொள்கிறேன். அதற்கு அரசு தயக்கம் காட்டக்கூடாதென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். பட்டதாரி ஆசிரியர்களுடைய ஊதியம், தேர்வு நிலை ஆசிரியர்களுடைய ஊதியம் ஆகியவை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று இங்கே வலியுறுத்தப்பட்டது. அரசு உடன் அதனைச் செயல்படுத்த வேண்டு

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

மென வேண்டுகிறேன். தேர்வு நிலை அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும், அவர்களுடைய பணிக்கால அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, 1—6—1970-க்குப் பிறகு ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்படுவது போல 3/8 ஓய்வூதியம் 1—6—1970-க்கு முன் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி விடை பெறுகிறேன். நன்றி.

(மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் தலைமை.)

12-00 நண் பகல் * திரு. காட்டூர் கோபால் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கைகள் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப் பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த அரசு இது வரை செய்துள்ள சாதனைகளும் அதனால் மக்கள் அடைந்து வரும் நலன்களும் எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் எடுத்துச் சொல்லியது போல பெரிதும் வர வேற்கத் தக்கவையாகும். இந்தத் துணை மதிப்பீட்டுக் கோரிக்கைகளை நான் முழு மனதோடு ஆதரித்து வரவேற்கிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மிகத் தெளிவாகவும் ஆர்வத்தோடும் நான் சில விவரங்களைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்கள் இங்கே பேசுகிறபொழுது குறிப்பிட்டார்கள். அண்மையில், கடந்த இரண்டு மாதங்களாக எழுந்துள்ள பிரச்சினையில், உழவர்கள் அந்தக் கிளர்ச்சியை ஆதரிக்கவில்லை, தொழிலாளர்கள் அதை ஆதரிக்கவில்லை, வாக்களிக்கத் தகுதி பெற்ற எவரும் ஆதரிக்கவில்லை என்று தெளிவாகச் சொன்னார்கள். நான் உதாரணத்திற்குச் சொல்வேன். 15—11—1972 அன்று இந்த அரசைக் கண்டிக்கும் வகையில், இந்த அரசின் மீது குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிற வகையில், ஒரு அர்த்தால் நடத்த முயற்சித் தார்கள். அன்று அர்த்தால் நடந்தது. இந்த நாட்டிலிருக்கிற விவசாயத் தொழிலாளர் தோழர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், கைத்தறி நெசவாளர்கள், அரசுத்துறையில் இருக்கிற ஊழியர்கள், மின் வாரியத் துறையில் இருக்கிற 84,000 ஊழியர்களில் மிகப் பெரும்பாலான ஊழியர்கள், மிகுந்த அல்லலுக்கிடையே, தொல்லைகளுக்கிடையே அரசு போக்குவரத்துத் துறையில் இருக்கின்ற பெரும்பாலான ஊழியர்கள், அதே போல—இந்த நாட்டில் பல்வேறு வகையில் அரசுத் துறையில் இருக்கிற அனைத்து ஊழியர்கள், துறைமுகத்தில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள்,

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. காட்டுர் கோபால்]

நெய்வேலி லிக்னைட் கார்ப்பொரேஷனில் இருக்கிற பெரும்பான்மைத் தொழிலாளர்கள், தனியார் துறைகளில், பஞ்சாலைகளில், இன்ஜினீயரிங் தொழிற்சாலைகளில் மற்றும் ஏனைய தொழில்களிலும் வேலை செய்கிறவர்கள், சிம்சன் நிறுவனத் தொழிலாளர்கள், இண்டக்ரல் கோச் பேக்டரி, இந்துஸ்தான் டெலி பிரின்டர்ஸ், கூட்டுறவுச் சிறப்பங்காடிகளில் வேலை செய்யும் கூட்டுறவுத் துறைத் தொழர்கள், இன்னும் பிற துறைகளில் பணியாற்றுகிற பெரும் பாலான பாட்டாளிகள், இந்த நாட்டில் இருக்கிற மிகப் பெரும் பான்மையான மக்கள் அன்றைய தினம் வழக்கம் போல மாமூல் நிலையில் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். நான் இவைகளை இங்கே குறிப்பிடக் காரணம், அப்படியெல்லாம் அனைவரும் பணியாற்றியிருந்தும் கூட, சில பத்திரிகைகளில் தொழில்கள் ஸ்தம்பித்து விட்டன, வேலையே நடக்கவில்லை என்று உண்மைக்கு மாறுபட்ட செய்திகள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் மட்டும் தனியார் துறைத் தொழில்களில் அந்தக் குறிப்பிட்ட தேதியில், மாற்று விடுமுறை ஏற்பாட்டு நாளாக-லே ஆப் நாளாக-வேலை அல்லாத நாளாக இப்படியெல்லாம் பேசி முடிக்கப்பட்டு காரியம் நடந்தது. பெரும்பான்மையான இடங்களில் உள்ளபடியே வழக்கம் போல அன்றைய தினம் பணிகள் நடந்திருக்கின்றன. நான் இதைச் சொல்லக் காரணம் இந்த நாட்டிலுள்ள தொழிலாளிகள் இந்த அரசின் பக்கம், இந்த அரசின் பணிகளின் பக்கம் தங்களை ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்குத் தான். இந்த 15-11-1972 அன்று நடந்த அர்த்தாவில் கல்வெறிக்குப் பயந்து கடைகள் அடைக்கப் பட்டன. கடைகள் அடைத்திருப்பதால் மட்டும் இந்த அரசுக்கு எதிர்ப்பு என்று சொல்லுவது எந்த வாதத்திற்கும் உகந்ததாக ஆகி விடாது. இந்தத் தமிழக அரசியலில் மிகப் பெரிய மாறுதல், நல்ல ஜனநாயக ஆரோக்கியம் 1967-க்குப் பிறகு தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நிதர்சனமாகக் காண முடிகிறது. நீதி விசாரணை, நீதி விசாரணை என்று பல்வேறு காரணங்களுக்காக 1967-க்கு பின்னால் கேட்ட உடனே கொடுத்தது நம்முடைய முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கிற இந்தக் காலத்தில் தான். நீதி விசாரணை என்று நான் பேசுகிறபொழுது, அந்த வார்த்தையை உச்சரிக்கிறபொழுது என்னுடைய கவனம் 1965-க்குச் செல்லுகிறது. 1965-ஆம் ஆண்டு திருப்பூரில் ஒரு பெரும் கலவரம் நடந்து, அந்தக் கலவரத்தில் என் மீது கூட பொய் வழக்குகள் சாட்டி, நான் நீதி மன்றத்தின் முன்னால் நிறுத்தப்பட்டு, நீதி மன்றம் விசாரணை செய்து, நான் நிரபராதி என்று அந்த வழக்கி

[திரு. காட்டூர் கோபால்] [1972 டிசம்பர் 16]

விருந்து விடுபட்டவன். நான் அந்தச் சம்பவத்தை இப்பொழுது சொல்லக் காரணம் அப்பொழுது நாடே கொந்தளித்துக் கிடந்தது. நாட்டிலே நீதி விசாரணை நடக்காதா, என்று நாடு தழுவிய மாணவர்கள் போராட்டத்தின் பொழுது, தமிழ்நாட்டில் இருந்த அவ்வளவு மக்களும் எதிர்பார்த்தார்கள். ஏமாற்றம் கண்டார்கள்.

12-05
பி.ப. ஆனால் இப்போது பெரிய நல்லெண்ணம், மிகப் பெருந்தன்மை இவைகளைப் பார்க்கிறோம். கடந்த சில தினங்களுக்கு முன்னாலே நமது முதல்வரவர்கள் மிகுந்த கருணை உள்ளத்தோடு நீதி விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பாளையங்கோட்டை சம்பவத் திற்கு நீதி விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஒரு பிரச்சினையை அறுதியிட்டு நீதி விசாரணைக்கு அளித்திருந்தாலும்கூட அதற்குப் பின்னாலேயும், எதிர்க் கட்சி நண்பர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க முந்தைய பிரச்சினையும்கூட இணைத்து, அதையும் இந்த நீதி விசாரணையில் சேர்த்துக்கொள்ள அவர் உத்தரவிட்டிருப்பது, பெரிதும் மக்களால் வரவேற்கத்தக்கது. எனவே ஜனநாயக ஆரோக்கியம் கட்டிக் காக்கப்படுவதற்கு, நிலைக்கப்படுவதற்கு, நல்ல ஆரோக்கியமான இந்த அரசு நீடித்து, நிலைத்து நிற்பதற்கு இந்தத் தமிழ் நாட்டு மக்கள் எப்போதும் துணை இருப்பார்களென்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்னொன்றைச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பலராமன், சீதையின் தீக்குளிப்பதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களும் வேறு ஒரு ரீதியிலே சீதை தீக்குளித்ததை அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். என்னுடைய கண்ணோட்டத்தில் சீதை தீக்குளித்ததோடு, ராமாயணம் முடிவடைகிறதா என்றால், இல்லை. லவ-குசா வரை செல்கிற ராமாயணத்தைத் தொடர்ந்து பார்க்கிற போது, தீக்குளித்த சீதை மீது யாராவது பின்பு சந்தேகத்தைச் சொல்லி, இருக்குமோ என்று கருதிய ராமன், மறுபடியும் சீதையை வனத்துக்கு விரட்டுகிற கதையெல்லாம் அந்த ராமாயணத்தில் கூறப் பட்டிருக்கிறது. இங்கே குற்றச்சாட்டைச் சொல்லியுள்ளவர்கள் இன்னின்ன குற்றங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் இன்ன சம்பவம் நடந்திருக்கிறது என்று அறுதியிட்டுக் குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறவில்லை. அவர்களுக்கு நேருக்குநேர் குற்றங்களைச் சுமத்தக்கூடிய வாய்ப்பு சட்டமன்றத்திலே இருந்தாலும், நேருக்குநேர் பேசினால் ஆதாரங்கள் வேண்டுமேயென்ற காரணத்தினாலும், மக்களிடத்தில் பேசினால், மக்களிடத்திலே எடுத்துச் சொல்ல ஆதாரங்கள் வேண்டுமே என்றும் கருதி, மறைவாக மர்மப் பேழையிலே

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. காட்டுர் கோபால்]

அடைத்து, அதை இந்த நாட்டினுடைய குடியரசுத் தலைவரிடத்திலே தந்திருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டினுடைய நல்ல ஜனநாயக மரபுகள் யாராலே எப்படி மூடி மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும், நம்முடைய முதல்வரவர்கள் அந்தக் குற்றச் சாட்டுக்களை இங்கே நாமெல்லாம் படிக்கிற வகையில், மக்கள் தெரிந்துகொள்கிற வகையில் புத்தக வடிவிலே அளித்திருக்கிறார்கள். நான் இந்த இடத்திலே ஒன்று குறிப்பிடுவேன். அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்களைப் படிக்கிறபோது நம்முடைய மேலவைத் தலைவர் சில தினங்களுக்கு முன்னாலே, அழகாக ஒரு பழமொழி சொன்னது நினைவிற்கு வருகிறது. தெலுங்கிலே சொன்னார்கள்.

“வாடினி வீடு கொட்டினாடு, வீடினி வாடு கொட்டினாடு,
மத்திலோ காலி கொட்டிந்தி, கண்லோ மண்ணு படிந்தி,
கண்ணு மூசுகுண்டினி; அப்புடு தொப்பு தொப்புனி சப்தம்
விரிந்தி,
எவுரினு எவரு கொட்டினாடுது தெல்விது தேவரா.”

இவன் அவனை அடித்தானா; அவன் இவனை அடித்தானா என்பதற்கு சாட்சி சொல்கிறபோது, இவன் அவனை அடித்தான், அவன் இவனை அடித்தான், என்னுடைய கண்ணிலே தூசி விழுந்து விட்டதால் எவர் மீது குற்றமுள்ளதென்று கூறமுடியாமல் தப்பிவிக்கிற வகையில் சாட்சி சொன்ன நிலைமையைப் பற்றி, அவருக்கே உரிய அழகான வகையில் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படி சாட்சி சொல்வதே தவறாகும். இங்கே குற்றம் சுமத்தியிருக்கிற அந்தப் பக்கங்களைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தேன். இந்தப் பக்கங்களில் எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் “நம்பப்படுகிறது”, “பரவலாகப் பேசப்படுகிறது”, “சொல்லப்படுகிறது” என்று மழுப்புகின்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. இதுதான் குற்றம், இங்கே குற்றம், இதுதான் ஆதாரம் என்று எந்த இடத்திலுமில்லை. அதற்கு அடுத்த பதிலுரைப் புத்தகத் தைப் பார்க்கிறேன். 286 பக்கங்களில் மிகத் தெளிவாக, அவை களெல்லாம் யூகிக்கப்பட்ட குற்றச் சாட்டுக்கள், உண்மையில் குற்றச் சாட்டுகளேயில்லை; இதோ ஆதாரங்கள் என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை நான் 14-ஆம் தேதிக்குப் பின், இடையிலே உள்ள இந்த இரண்டு நாட்களிலேயும் என்னுடைய அறிவுக்கு எட்டுகிற வரையில் பார்த்துவிட்டேன், கேட்டும் தெரிந்து கொண்டேன். இந்தியாவிலே பல மாநிலங்களில் அமைச்சரவையின் மீது, அமைச்சர்களின் மீது இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்கள்

[திரு. காட்டுர்கோபால்]

[1972 டிசம்பர் 16]

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எந்த அமைச்சரவையிலாவது, எந்த அரசிலாவது அதற்குப் பதில்களை இப்படி உறுப்பினர்கள் தெரிந்துகொள்ள, மக்கள் தெரிந்துகொள்ள தந்திருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. அப்படித் தந்திருக்கிற ஒரே அரசு இந்த அரசுதான், கழக அரசுதான், கலைஞர் தலைமையிலே இருக்கிற இந்த அரசுதான் என்று சொல்கிற வகையில் இப்படிப்பட்ட வாய்ப்பினை அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். நான் இந்த வாய்ப்பு தந்திருப்பதை, திரு. பலராமன் அவர்கள் பேச்சோடு ஒப்பிட்டு, தீக்குளிப்பு, சீதையின் தீக்குளிப்பு என்று எடுத்துக் கொண்டால், இதுவே பெரும் தீக் குளிப்புதான் என்று சொல்லிக்கொள்வேன். பலபேர் யூகித்துக் குற்றச்சாட்டுகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவைகளுக்கு ஆதாரத்தோடு விவரங்களை அள்ளித் தந்திருக்கிறார். நான் இதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் லவ-குசா போல் இருக்கிற, அந்த வால்மீகி ராமாயணக் கதையிலெல்லாம் குறிப்பிடப்பட்ட “லவ-குசா” வரையிலுள்ள நிலைமைகளெல்லாம் நாட்டிலே இல்லாத அளவுக்கு, பொறுப்புள்ள உறுப்பினர்கள், பொறுப்புள்ள மக்கள் இந்த நாட்டிலே பணியாற்ற வேண்டிய அவசியத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டிக்கொள்ளத்தான். சில தினங்களுக்கு முன்னால் மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்கள் வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே குறிப்பிட்டார்கள். இந்த நாட்டிலே இருக்கிற மாணவர்கள், பல்வேறு இடங்களிலும், பல்வேறு வகையில் போராடுகிற காரியங்களில் உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலேயும் அப்படித்தான். முன்னமேயெல்லாம் இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களில் மாணவர்களுடைய உள்ளம் அமையவில்லையே, இப்போது ஏன் இப்படி என்பதைப் பற்றி நிபுணர்களுடைய கருத் துக்களைச் சேகரித்து, ஆராய வேண்டுமென்பது பற்றிக் கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன். 15-11-1972 அன்று ஒரு ஹர்த்தால் நடைபெற்றது. புதிதாகத் துவங்கிய கட்சியின் தலைவருக்கு போதுமான அனுபவம் இல்லாத காரணத்தினால், அவர்கள் சில அறிக்கைகளை விட்டார்கள். நாட்டு நலன் கருதி நான் இதைக் கோடிட்டுச் சொல்வதற்கு அவசியம் ஏற்படுகிறது. என்ன அறிக்கை விடப்பட்டதென்றால், குறிப்பிட்ட நாளில் பஸ்கள் ஓடாது; குறிப்பிட்ட நாளில் சினிமா ஓடாது; குறிப்பிட்ட 15-ம் தேதியில் தொழிற்சாலைகள் நடக்காது; ஜனங்கள் வெளியே வரமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்துவிட்டு, அவர்கள் இதனைச் செவி மடுக்காமல் போனால் அவர்களது பிள்ளை களே பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. காட்டுர் கோபால்]

நான் இந்த மாமன்றத்தின் மூலம் தலைவரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசியல் கட்சிகளை நடத்துகிறவர்கள் பிள்ளைகளையெல்லாம் தூண்டி விடுகிற அளவுக்குப் போராட்டங்களை நடத்துகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டத்தான் அந்த ஹர்த்தால் பற்றிச் சொன்னேன்.

(மணி அடித்தது)

தலைவர் அவர்களே, ஒரே ஒரு நிமிடம். இப்போது இந்த அரசு, தொழிலாளர்களுக்குப் பல்வேறு நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. மறக்க முடியாத நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. இந்த அரசு துணை நின்ற காரணத்தால்தான் இந்தியா முழுவதுமுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச போனஸ் 8-1/3 கிடைத்தது. அதைக் குறிப்பிடக் காரணம் இப்போது டில்லி அரசில் ஒரு சட்டம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. இந்த அரசு வழக்கம்போல் துணை இருக்க வேண்டும். இந்த அரசு முன் மாதிரியாக நின்று துணை இருந்தால்தான், தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும். அப்படி என்ன சட்டம் அது? போனஸ் சட்டம். அந்த போனஸ் சட்டத்தில் எல்லாத் தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கையை, ஆதரித்து நேற்றைய தினம்கூட பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தி, வெளி நடப்பு செய்திருக்கிறார்கள். தபால் தந்தி இலாகாவில் இருக்கிற ஊழியர்கள், அரசுத் துறையில் இருக்கிற ஊழியர்கள், ரெயில்வே தொழிலாளர்கள், கோச் பேக்டரி—வெடி மருந்து தொழிற்சாலை போன்ற பொதுத் தொழில் துறைத் தொழில்களில் இருக்கிற ஊழியர்கள் போனஸ் தேவையென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நான் இதை இங்கே குறிப்பிட காரணம், இப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைக்கு நம்முடைய அரசு முன்நின்றுதான் நன்மைகளை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறது. எனவே இந்த அரசு இவ்வளவு ஆண்டுக்காலம் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்ததுபோல, இதிலேயும் பக்கத் துணையாக நின்று, பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்போது மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டியது, மின்சார இலாகாவிலே இருக்கிற 34 ஆயிரம் தற்காலிகப் பாட்டாளிகளுக்கு வாழ்வளித்தது போல, சாலை பராமரிப்புத் துறையிலே, பொதுப் பணித் துறையிலே இருக்கிற 17,000 தற்காலிக தினக்கூலிகளுக்கு இந்த அரசுதான் வாழ்வளிக்க வேண்டும். இந்த அரசு தொழிலாளிகளுடைய அரசு. அவர்கள் நிரந்தரமாவதற்கு, நிரந்தரமான

[திரு. காட்டுர்கோபால்]

[1972 டிசம்பர் 16]

தன்மையைப் பெறுவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதேபோல் ஓட்டல் தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் குறைந்தபட்சக் கூலியை இவ்வளவு என்று நிர்ணயம் செய்ய குழுக்கள் அமைப்பது என்று அண்மையிலே இந்த அரசு முடிவு செய்தது பெரிதும் வரவேற்கத்தக்கதாகும் என்று பாராட்டி என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

* THIRU A. R. DAMODARAN : Hon. Chairman, Sir, in view of the limited time at my disposal and as many of the points that I would like to raise have already been covered by other hon. Members, I would just like to refer to a matter of great importance to which the Hon. the Chief Minister referred. Unfortunately, in our State, instead of dealing with the problems which have affected our people to very great extent and with a view to using diversionary tactics, a great deal of damage has been done to the reputation of Tamil Nadu by the happenings that have taken place during the past three months. I do not wish to go into the merits or demerits of the question, excepting to state that it is a matter of tragic agony that the Tamil Nadu State, its legislature, the Cabinet and the Ministry should have been brought into such disrepute by scandalous charges the reply to which has been given by the Hon. the Chief Minister. As I said, I have not had the time to go through it in detail but I feel we must pay our tribute to his Government, because, as has been pointed out by an hon. Member, no State Government has come forward so readily to publish a well-documented, authenticated reply—to the charges that have been made by my hon. Friends belonging to some opposition parties in the Lower House. I am indeed sorry with the Communist Party of India for its role in this regard but its reputation is well-known, Sir. In 1966 when the Dravida Munnetra Kazhagam decided to give its support to the C.P. (M), I said that it was a tragic mistake. Of course, mine was the lonely voice. Within six months, the treachery of that party was proved when it turned against the D.M.K. The Communist Parties only desire to use the popular parties to come to power so that the entire democratic system may be crushed and completely destroyed. What happened in 1967, Sir, happened in 1971, when the D.M.K. chose an ally which it thought would be more democratically inclined. But, unfortunately, they did not realise that my hon. Friend Thiru Kalyanasundaram had

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru A. R. Damodaran]

already displayed his wits in 1967 when he was defeated in Tiruchirappalli and when he lost his deposit, getting only 9,000 votes. If this friend demands the resignation of the D.M.K. Ministry (acclamation) on the ground that they have lost the support of the people, the first duty my hon. Friend should render is that the people who are elected with the massive support of the D.M.K. should first resign and set an example (Hear, Hear) for all of us to follow. I do not wish to take political sides, Sir. I have never taken political sides.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may also take political sides.

THIRU A. R. DAMODARAN : But, I think, Sir, it is necessary for some people to make an independent approach, because nobody can accuse me of being either Congress (O) or D.M.K. supporter. I am an independent. I believe in healthy political atmosphere in our State. I think democracy in our State may not survive the happenings that have taken place by abrupt adjournment of the Assembly without any reason whatsoever, which even the High Court of Madras has condemned. Whatever may be the differences of opinion between the hon. Members who have left the D.M.K. and those who remain in the D.M.K., it is absolutely essential for us to preserve the democratic fabric of our State and it is for this reason that I stated that a great deal of damage has been done to the reputation of Tamil Nadu. I have received letters from other parts of the country asking me if it is true that the entire Tamil Nadu Legislators are corrupt, the Ministry is corrupt, the Government officials are corrupt and, in fact, nothing else happens in Tamil Nadu except corruption. Is this the service that we have done to our State, Sir? Or, is it a disservice that we have done to our State? Sir, this is the only Legislature where the Members place their assets and liabilities statements before the House. Any Member is entitled to go through the statement of assets and liabilities and if he finds any omission, he is entitled to bring a motion before the House, have a discussion and show that any hidden wealth or ill-gotten wealth has been omitted to be mentioned. When this has been the practice that has been adopted in Tamil Nadu, what right has anybody to say that the Central Government should institute an enquiry into the charges against the State Government by appointing a Commission of Enquiry? Sir, I am

[Thiru A. R. Damodaran]

[1972 டிசம்பர் 16]

not a Constitutional Pandit. But, on the point that has been stressed by the Hon. the Chief Minister, I may say that he has my full support, in the sense that a Commission of Enquiry to be constituted under the Commissions of Enquiry Act was not contemplated as a Commission of Enquiry to go into the charges against a State Cabinet. The State Cabinet must be responsible only to the State Legislative Assembly and the Ministry can be thrown out by a No-confidence Motion in the Legislative Assembly. If we are going to have supra-Legislative Assembly authorities located outside Tamil Nadu State, I would only say, Sir, that in my opinion, it would be clearly unconstitutional. I do not have to recount what happened when Pandit Jawaharlal Nehru was alive, when charges were made against Thiru Pratap Singh Kairon, against my friend, the Chief Minister of Orissa Mr. Patnaik and four or five other Chief Ministers, whose doings created a great deal of scandal in those days. The lid was kept over the kettle, Sir, and nobody knew what happened. At least we have the courage and the Ministry has been able to publish a book of 263 pages, but my only regret is that I could not cover it in the two nights that were available to me. But I was just recounting that if this book could be translated into Tamil and sold, some publisher would make crores of rupees, because people are interested in knowing to what extent corruption has really pervaded, and to what extent our Ministers and Legislators are responsible for this.

12-20
பி.ப.

Sir, having said this, may I refer to one or two unfortunate happenings in our State for which I hold not the Government responsible but for which our entire social fabric is responsible, namely, the closure of our educational institutions and the deliberate fishing in troubled waters of political parties in students' activities? Sir, what we condemn as students' activity is really not students' activity. I have known, Sir, in many cases, there are only half a dozen students, but about 15 or 20 anti-social elements join together and they throw stones on public property, they set fire to lorries, they destroy and damage public property; but refuge is taken that it is all students' activity. I would request the Hon. the Chief Minister to take courage in his hands and see that our educational institutions are re-opened and throw the entire responsibility for keeping these institutions open on the Principals and Headmasters of these institutions. The Government have

1972 டிசம்பர் 16] [Thiru A. R. Damodaran]

come in as an easy target; and generally speaking, public opinion is not in favour of keeping our educational institutions closed. If ten per cent of the students do not want to attend colleges and schools but want to keep out in support of some political parties, they are welcome to go away from our colleges and schools, they can join the political parties of their choice, stand for election in 1976 and get elected to our legislatures. But, we will not allow the 90 per cent of our student community to be held at ransom and be blackmailed by 10 per cent of the student population which is not interested in studies, in the prosecution of their studies. I would suggest, that we should seek the co-operation of Thiru Kamaraj, the leader of the Congress (O) because that is the only other party besides the ruling Dravida Munnetra Kazhagam, which has some responsibility in our State; and I hope that they—the Hon. the Chief Minister and Thiru Kamaraj—will come together and see that some formula is evolved by which educational institutions are left undisturbed. If anybody tells me that the boys who came out on September 15 and who wrote such ugly and barbarous slogans on my car are people with political wisdom. I am afraid I cannot accept it. School boys will be school boys and I do not wish to suggest that we should take a harsh view on what has happened. But, at the same time, we will have to deal with it with firmness and restraint. This has happened not only in our State but throughout India. This is happening in the very citadel of power, Delhi, where the Delhi University has been closed till 31st December. We need not be nervous about this agitation; we have got to face the trouble. I would only request the general public not to get themselves involved in such political attitudes but to send their daughters and sons to educational institutions, and they should accept the personal responsibility of taking their children to institutions and seeing that the schools and colleges are reopened.

Having referred to this, may I do my duty as a citizen of South Arcot district by pointing out to the Hon. the Chief Minister that enormous damage has been done during the recent cyclone? I was here in Madras attending the legislature session and I returned only on the 10th; but I had to make a big de-tour and instead of going to Cuddalore via Pondicherry, as I usually do, I had to go to Villupuram, Tirukoilur, Vridhachalam and then go to Cuddalore, because the entire roads in South Arcot district had been badly

[Thiru A. R. Damodaran] [1972 டிசம்பர் 16]

eroded and badly damaged and a great deal of damage had been done to the electrical poles, to the Post and Telegraph and Railway services, I must congratulate the Revenue authorities on the speedy action they took to provide some relief. But, I feel that massive effort should be made by the Highways Department. I do not know if there is a Special Flood Control Division in the Highways Department. Compared to the efforts that have been made by the Revenue authorities. I think, the Highways Department also can do a little more work, a little more quickly and speedily and a little more expeditiously. Because the entire Highway traffic has been held up, the essential commodities are not able to reach the towns in time. I would, therefore, request the Hon. Thiru S. J. Sadiq Pasha who had gone to Coimbatore district to kindly come to South Arcot district with the Chief Engineer, Highways and to render immediate assistance, because unless the roads are repaired essential commodities may not reach our towns. I am grateful to the Hon. the Chief Minister for having promised Rs. 2,000 as assistance to the families of those who have lost their lives and Rs. 80 for every hut that has been destroyed. But the people are just waiting and the cash doles have not been given. The people are still waiting, because if they start rebuilding their huts they are afraid they will not get the cash doles. I would, therefore, request that one of the Ministers, probably Thiru S. Ramachandran of our district, may be deputed and urgent measures may be taken to provide flood relief to all those who have suffered.

Only one thing more, Sir. In affording these cash doles for construction of huts and for the damage that might have been caused to crops in fields, I would request that as far as possible, at the district level at least, a committee composed of leaders of various political parties may be constituted, because, every time we go to the Centre and ask for help and we get help, the charge is made that the money has been ill-spent or that it has been spent for the benefit of the party people or that it has not been spent at all. Therefore, we should be on guard at this time and I hope all political parties will give their co-operation and see that at least in the provision of flood relief, politics does not play its part. Thank you.

1972 டிசம்பர் 16]

திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு : தலைவரவர்களே, நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவை வரவேற்றுப் பேசுகின்ற சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, பெருமைக்குரிய முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வேண்டுகோள்கள் சிலவற்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த தொண்டன் என்ற முறையில் கடந்த இரண்டு மாத காலமாக நாங்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை முதலிலே முதலமைச்சருடைய கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய பொறுப்பிலே இருக்கக்கூடிய போலீஸ் இலாக்காவைப்பற்றி வேறு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எந்தக் கோணத்திலே விமரிசனம் செய்தாலும், நான் அவர் அதனுடைய தலைவர் என்ற முறையில் அவர்கள் போலீஸ் இலாக்காவிலே குற்றவாளிகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் தடையாக இருக்க வேண்டாமென்று மிகப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் எங்களுடைய மாவட்டத்திலே நடைபெற்ற சில அசம்பாவிதங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். உணவுத் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. மன்னை நாராயணசாமி அவர்கள், ராமநாதபுரத்திலே பேசிக்கொண்டிருந்தபோது கல்லால் அடிக்கப்பட்டது பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வெளி வந்தது. அதை எல்லாப் பத்திரிகைகளும் தெளிவாகப் போட்டிருந்தன. எதிர்க் கட்சியிலே இருக்கக் கூடிய ரா. கி. (கிருஷ்ணசாமி நாயுடு) அவர்கள், திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள், திரு. சா. கணேசன் அவர்கள், ஆசிரியர் தொகுதியிலேயிருந்து வந்த நம்முடைய திரு. ராஜா அய்யர் அவர்கள், பார்வார்ட் பிளாக் கட்சியிலே வந்திருக்கக்கூடிய திரு. சக்தி மோகன் அவர்கள் அனைவருமே முகவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ்வளவு பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் இந்தச் சபையிலே இருந்தும், ஒரு பொறுப்புள்ள அமைச்சர் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, கல்லால் தாக்கப்பட்டதுபற்றி எந்த இடத்திலும், கட்சிப் பொதுக்கூட்டங்களிலும், ஏன் சபையிலேயும் இது வரையிலும் வருத்தம் தெரிவித்துச் செய்திகள் இல்லை? இதே நேரத்திலே நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் புதிதாக முதலமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டவுடனே பயந்தவர்களே காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். டாக்டர் கருணாநிதி மிக்க பொல்லாதவர், பழி வாங்கிவிடுவார். 10 ஆண்டுக் காலம் சிறைத் தண்டனை அளித்துவிடுவார் என்று பயந்தார்கள். பல காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் காங்கிரஸைவிட்டு வெளியேறியதையும் அவர்கள் மறந்

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு]

[1972 டிசம்பர் 16]

திருக்கமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட முதலமைச்சர் அவர்கள் காந்தியையே தோற்கடிக்கிற அளவிற்குப் பொறுமையாக இருந்து தன்னுடைய தொண்டர்கள் தாக்கப்பட்ட நேரத்திலேகூட நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு, ஜாடையாக கவனிக்காமல் இருப்பது, எங்களுக்கெல்லாம் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர் ஒரு காலத்திலே மதுரைக்கு போலீஸ் வாரியில் சென்னையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டார். நான் அப்போது மதுரைச் சிறைச்சாலையிலே இருந்தேன். இரவு 9 மணிக்கு அவர் மதுரைச் சிறைச்சாலையிலே உள்ளடைக்கப்படுகிறபோது மூட்டைப்பூச்சிகள் நிறைந்த ஒரு கூடத்திலே அவரை அடைத்து வைத்தபோது “எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை” என்று அவர் சிறைச்சாலையிலே சொன்னதை நான் மறக்கவில்லை. உடனே போலீஸ் எஸ்.பி., இன்றைக்கு டி.ஐ.ஜி.ஆக இருக்கக்கூடிய அன்றைய போலீஸ் எஸ்.பி. “உங்களுக்குத் தூக்க மாத்திரை கொடுத்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி அன்றைக்குத் தூக்க மாத்திரையைக் கொடுத்துவைத்தார்கள். காலை நான்கு மணிக்கு அங்கிருந்து பாளையங்கோட்டை சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போனார்கள். முதலமைச்சர், முதலமைச்சராக வந்தவுடனே அந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகளிலே பல பேர் டாக்டர் கருணாநிதி நம்மைப் பழி வாங்கிவிடுவார், டிபுரமோட் பண்ணிவிடுவார் என்றெல்லாம் பயந்தார்கள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் மாறி ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பொறுப்புள்ள அமைச்சர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்களுடைய கார் இரண்டு இடங்களிலே காரைக்குடியிலே, சிவகங்கையிலே தாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நேரத்திலேகூட குற்றவாளிகள் மீது என்ன செக்ஷன் கீழ் கேஸ் போட வேண்டுமோ அதை இதுவரைக்கும் போடவில்லை என்று தெரிகிற நேரத்திலே, முதலமைச்சரவர்களுடைய ஜாடை கிடைக்கவில்லை என்று எங்களுக்கு சூசகமாகத் தெரிகிறது. இந்த நேரத்திலே நான் அதைக் குறிப்பிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஒரு காலத்திலே திரு. காமராஜரைக் கண்டித்துப் பேச வேண்டுமென்று விளம்பரம் செய்தால், போலீஸ் அதிகாரிகள் என்னுடைய வீட்டிற்கு வந்து திரு. காமராஜரைத் தாக்கிப் பேசக் கூடாது என்று எழுதி வாங்கிக்கொண்டுதான் அங்கே மேடையிலே ஏற்றிய சரித்திரத்தை நான் மறந்துவிடவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு அப்படிப்பட்ட நிலைமை கிடையாது. எந்தக் கட்சிக்காரர்கள் மேடையிலே ஏறினாலும், குடும்பங்களைப்பற்றிப் பேசக்கூடிய சூழ்நிலை தி.மு.க. இல்லாத அரசியல் மேடைகளிலே இருப்பதை நான் முதலமைச்சர் அவர்

1972 டிசம்பர் 16]

[எஸ். எஸ். தென்னரசு]

களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் பொறுமைசாலியாக இருக்கலாம். காந்தியாக இருக்கலாம், எதையும் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடியவராக இருக்கலாம். ஆனால் சாதாரணத் தொண்டர்களின் ஏழைக்குடும்பத்தைப் பற்றி, தங்களைச் சார்ந்த குடும்பப் பெண்களைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது, ஏழை உணர்ச்சி வசப்படும் கட்சிச் சார்பிலே கட்டுப்பாட்டோடு இருப்பதை நான் முதலமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். ஒரு காலத்திலே சட்டத்தை நாங்கள் எரித்த நேரத்திலே, சட்டத்தை எரிப்பதற்காக கட்சியின் அலுவலகத்திலேயிருந்து புறப்பட்டு ஒரு பர்லாங் தூரத்திற்கு வந்தபிறகு இன்றைய முதலமைச்சர் அவர்களும் இன்றைய உணவுத் துறையமைச்சர் அவர்களும் வழியிலே வந்தார்கள். சட்டத்தை எரிப்பதற்காகச் சென்றவர்கள், கட்சியின் பொருளாளர் வருகிறார் என்பதற்காக அவருக்கு மாலை போட்டார்கள். அதிலிருந்து எஸ்.பி. அவர்கள் திருச்சியிலேயிருந்து கலைஞர் அவர்கள் தூண்டிவிடுவதற்காகத்தான் மதுரைக்கு வருகிறார்கள் என்று அவரையும், இன்றைய உணவுத் துறை அமைச்சரவர்கள் மீதும் சதி வழக்குப் போட்டதை நான் மறந்துவிடவில்லை. ஆகையினாலே இந்த நேரத்திலே மாணவர்களைத் தூண்டிவிடக் கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சரி, எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, இதைப் பரிசீலிப்பதற்கு சி.ஐ.டி.க்களைப் போட வேண்டுமென்று நான் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். சட்ட ஒழுங்கு கெட்டு விட்டது என்று ஒரு சிலர் பேசுவதிலே உண்மையிருக்கிறது. என்ன உண்மை என்று சொன்னால், தூண்டிவிடக்கூடிய தலைவர்களையும், கலவரம் செய்யக்கூடிய காலிகளையும் முதலமைச்சர் அவர்கள் கண்டிக்காமல் இருக்கிறார்களே என்பதனால் மறைமுகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே அப்படிப்பட்ட காலிகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும், காலிகளைத் தூண்டிவிடக்கூடிய கட்சியின் மீதும் கட்சித் தலைவர்களின் மீதும் வழக்குப் போடுவதற்கும் முதலமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து முன்வரவேண்டுமென்று நான் மிகப்பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு காலத்திலே இன்றைக்கு மக்கள் நல்வாழ்வுத்துறை அமைச்சராக இருக்கின்ற பேராசிரியர் அன்பழகன், முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள், கல்வித் துறை அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் இந்த மூன்று பேருக்கும் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் சி.ஐ.டி.க்களைப் போட்டு குறிப்பெழுத்தாளர்களை அனுப்பியிருந்தது. ராமேஸ்வரத்திலே முதலமைச்சரவர்கள் பேசி விட்டு மறுநாள் காலை தர்மபுரி வந்தபோது, அதே குறிப்பெழுத்தாளர்கள் உடனடியாகக் கூடவே வந்து அந்தக் குறிப்பை எடுத்து

12-30
பி.ப.

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு]

[1972 டிசம்பர் 16]

அன்றைக்கிருந்த அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பிவைத்தார்கள். அந்தக் குறிப்பு எழுதப்படுகிற முறை இன்றைக்கு ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டதா இருக்கிறதா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். மிகக் கீழ்த்தரமாகப் பேசக்கூடிய பெரிய தலைவர்களாக இருந்தாலும், கலவரத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய, கிளர்ச்சியை உண்டாக்கக்கூடிய பேச்சுக்களைப் பேசுகிறவர்களுடைய உரையைக் குறிப்பு எழுதுவது மூலமாக சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிய வேண்டும். ஒரு கட்சியின் தொண்டன் என்ற முறையிலே, கட்சியின் தலைவராகவும் ஆட்சியின் தலைவராகவும் இருக்கக்கூடிய கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களை மிகப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். காங்கிரஸ் அரசாங்கத்திலே, காங்கிரஸ் கட்சிக்காகப் பாடுபட்ட தொண்டர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் நன்மை செய்திருக்கிறது. தி.மு.க. அரசாங்கம் நன்மை செய்திருக்கிறது. ஆனால் தி.மு.க. அரசாங்கத்தினுடைய வெற்றிக்காகப் பாடுபட்ட, இந்தி ஒழிப்புக்காக பாடுபட்ட, சட்டத்தை எரித்துச் சிறை சென்ற, மறியல் செய்து தீக் குளித்து மறைந்த குடும்பங்களுக்கு தமிழ் ஆதரவு அளித்த ஆயிரக் கணக்கான தொண்டர்கள் ஒரு சிறு அளவு நிலம்கூட இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சியில் என்ன லாபம் என்றால், மாநில அரசும் நிலம் கொடுக்கிறது, இந்திரா காந்தி அரசும் பணம் கொடுக்கிறது. ஆனால் இங்கிருக்கக்கூடிய தி.மு.க. தொண்டர்களுக்கு அவர்களாலே உருவாக்கப்பட்ட தலைவர்களுக்கே இன்னும் நிலம் கொடுக்கவில்லை என்ற அதிருப்தியை மனதிலே கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தி எதிர்ப்பிலே சிறை சென்றவர்கள், 3 மாதம், 6 மாதம், ஒரு ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலே சிறை சென்ற ஏழைக் குடும்பங்களைச் சார்ந்திருக்கக்கூடிய நிலம் இல்லாத தமிழ் நண்பர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கும் திட்டத்தினை மிக விரைவாக உருவகப்படுத்தி அதற்கு ஒரு உத்தரவைப் போட வேண்டுமென்று நான் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, நம்முடைய பொதுப் பணித்துறை அமைச்சரவர்களுக்கு என்னுடைய மேலான வேண்டுகோள், நேஷனல் ஹைவேஸ் என்று நிறைய ரோடுகள் மத்திய சர்க்காரும் மாநில சர்க்காரும் சேர்த்து அமைக்கிறார்கள். ஆனால் திருச்சியிலிருந்து அந்த நேஷனல் ஹைவேஸ் ரோடு போடவேண்டிய இடத்திற்கு நேஷனல் ஹைவேஸ் ரோடு கொடுக்கப்படவில்லை. திருச்சியிலிருந்து திண்டுக்கல், மணப்பாறை வழியாக மதுரைக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். திருச்சியிலிருந்து மதுரை போகிறவர்கள் “வயா” மேலூர், திருச்சியிலிருந்து ராமேஸ்வரத்துக்குப் போவதற்கு

[திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு] [1972 டிசம்பர் 16]

“வயா” மாணாமதுரை, “வயா” தேவக்கோட்டை, தேவிப்பட்டணம், வழியாகப் போகிறார்கள். இந்த இரண்டு முறை ரோடுகளை நேஷனல் ஹைவேஸ் ஆக மாற்றுவதற்கு பொதுப் பணித்துறை அமைச்சரவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பணி வன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பல முறை நான் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். திருச்சியிலிருந்து மதுரைக்குச் சரியான ரோடு இல்லை. பலமுறை முதலமைச்சர் கார் முன்பாக கல்வைத்து மறித்திருப்பதை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அகலமான பாதையாக இருந்தால்தான், விபத்துக்களைத் தடுக்க முடியும் என்று அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். தென் பிராந்தியம் செழிப்புப் பெற்றிருக்கிறது, வளம் பெற்றிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்கு வருவாய்த் துறை அமைச்சர் இல்லாத காரணத்தினால், முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன், இராம நாதபுரம் மாவட்டத்தில் இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு டிவிஷன் என்று இருக்கிறது. இராமநாதபுரமும், முதுகுளத்தூரம் ஒரு டிவிஷன். பரமக்குடியும் சிவகங்கையும் ஒரு டிவிஷன். தேவகோட்டையும், திருப்பத்தூரம் ஒரு டிவிஷன். ஆனால் மேற்கு இராமநாத புரத்தில் ஒரே டிவிஷன்தான் இருக்கிறது. சிவகாசி டிவிஷன் ராஜ பாளையம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அருப்புக்கோட்டை, சாத்தூர் போன்ற தாலுக்காக்களைச் சேர்ந்தது. ஆகையினால் முதலமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து திருச்சுழியைத் தனித் தாலுக்காவாக்கி அருப்புக் கோட்டையையும் திருச்சுழியையும் சேர்த்து ஒரு தனி டிவிஷனாக உருவாக்க வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ராமாயணத்தைப் பற்றி பல சர்ச்சைகள் வந்தன. உறுப்பினர் திரு. பலராமன் ஒரு கருத்தும், சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் ஒரு கருத்தும், திரு. காட்டூர் கோபால் ஒரு கருத்தும் சொன்னார்கள். சீதை தீக் குளித்த பிறகுதான் இரட்டைக் குழந்தை பிறந்தது என்று கவனப் படுத்தி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டிற்கான மசோதாவின்மீது எனக்குப் பேசுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு முதலில் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். சமீப காலத்திலே தமிழகத்திலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியது போல, ஏற்பட்ட ஈடும் இணையுமற்ற வெள்ளக் கொடுமையிலே பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்கு இந்த அரசு எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகளை

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1972 டிசம்பர் 16]

முதலில் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த வெள்ளச் சேதத்தைப்பற்றி இந்த மன்றத்தில் அறிவித்தபோது, போர்க்கால வேகத்தோடு இந்த அரசு செயல்படப் போகிறது, அதற்கு அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் இங்கே கேட்டுக்கொண்டார்கள். நிச்சயமாக தமிழ் மக்கள் அனைவருமே ஒத்துழைப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் இவ்வளவு பெரிய சேதத்தை தமிழக அரசு மட்டும் தன்னிடமுள்ள நிதி நிலைமையைக் கொண்டு சமாளிக்க முடியுமா என்பது ஒரு கேள்வி. மத்திய அரசு இந்தத் துறையிலே தாராளமாக உதவியளிக்க முன்வர வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்வேன். மத்திய அரசு ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிப்பதற்கு மட்டுமில்லை. இதுமாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் கைகொடுக்கத்தான் மத்திய அரசு இருக்கிறது என்று நம்புகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களிடத்தில் மற்றொரு வேண்டுகோள் இப்போது செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தங்களுடைய 65 ஆண்டு ஆயுள் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வெள்ளச் சேதத்தைக் கண்டதே இல்லையென்று மனமுருகிச் சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரிய சேதத்தை தங்களுடைய கண்ணால் நேரில் கண்டு இது இவ்வளவு பெரிய சேதம், எவ்வளவு உதவி அரசு அளித்தாலும் தேவலாம் என்று தீர்மானிப்பதற்கு பிரதம மந்திரியை இந்த வெள்ளச் சேதத்தைப் பார்வையிடுவதற்கு அழைக்குமாறு முதலமைச்சருக்கு வேண்டுகோள் விடுகிறேன்.

அடுத்து, நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமைகளைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சமீப காலத்தில், ஒரு பத்திரிகையாளன் என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன், நம்முடைய போலீஸ் இலாகா தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருப்பது போல், எந்த இலாகாவும் இது வரையில் உள்ளாகவில்லையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. காரணம், அவர்களுடைய கடமையைச் செய்வதற்கு போலீசார் இந்த அளவிலே ஏன் தாக்கப்பட வேண்டும் என்பது எனக்குப் புதிராக இருக்கிறது. இந்த நாட்டிலுள்ள சில பத்திரிகைகளும், சில அரசியல்வாதிகளும் போலீஸ் இலாகாவின் மீது அவதூறு செய்வதைத் தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு விட்டார்களோ என்று எண்ணுகிற அளவுக்கு அவர்களுடைய அவதூறு அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. என்ன செய்தாலும் குறை. ஒரு இடத்தில் கலவரம் நடக்கிறது. அதை அடக்க போலீஸ்காரர்கள் செல்லுகிறார்கள். போலீஸ் தலையிட்டு குழப்பிவிட்டார்கள் என்று குற்றம்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

சாட்டுகிறார்கள். என்ன செய்வது? ஒரு சிறு கலவரம் நடக்கிறது. அந்தக் கலவரம் அமைதியாக அடங்கிவிடும் என்று போலீஸ் பொறுமையாக இருந்தால், போலீஸ் கைகட்டி வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு. இது மாதிரிக் குற்றம் சாட்டினால், போலீஸ் இலாகா எப்படி வேலை செய்ய முடியும் என்பது தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. மற்றொன்றைச் சொல்லிக்கொள்ளுவேன். இந்த சர்க்காரைப் போல் விசாரணைக் கமிஷன் நியமிக்கிற சர்க்கார் இந்தியாவில் எந்த மாநிலத்திலுமே இல்லையென்று நினைக்கிறேன். விசாரணைக் கமிஷன் போட வேண்டியது தான். ஏனென்றால் உண்மையான ஒரு அரசு நீதி தவறவில்லை என்று நிரூபிப்பதற்கு விசாரணை போடுகிறார்கள். தேவை தான். ஆனால் எல்லையைத் தாண்டி விசாரணைக் கமிஷன் கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் விசாரணைக் கமிஷன் போட்டால், எந்த இலாகாவும் சரியான முறையில் வேலை செய்ய முடியாது என்பதைப் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அவதூறு செய்வது இருக்கிறதே, அதைப் பற்றித் திருக்குறளில் வாசகம் உண்டு. காரணமில்லாமல் தேவையற்ற அவதூறு செய்வது கொலை செய்வதைவிடக் கொடுமையான செயல் என்று திருக்குறள் சொல்லுகிறது. இப்போது தேவையில்லாத குற்றச்சாட்டுகளை அள்ளி வீசி அமைச்சர்களிலிருந்து சாதாரண மனிதர் வரை இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்குப் பெரிய விளம்பரம் கொடுத்து, அதை ஜனாதிபதிக்குக் கொண்டு சென்று, இப்படியெல்லாம் மக்களை மயக்கி “கேரக்டர் அசாசினேஷன்” என்ற ஆத்மாத் தக் கலையில் இறங்கியிருக்கிறார்களே சிலர், அவர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : குற்றவாளியை 20 தரம் மன்னிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது.

திரு. எம். எம். பக்கர் : ஆனால் அதற்கு இந்த அரசு சரியான பதில் எழுத்து பூர்வமாகக் கொடுத்திருக்கிறது. அதையெல்லாம் எங்கே திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமோ அங்கே திருத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். நாட்டில் வன்முறை அதிகமாகத் தலையெடுத்துவிட்டது என்று சொல்லமாட்டேன், தூண்டிவிடப்படுகிறது என்பது தான் உண்மை, இரண்டு நாட்களுக்கு முன் இங்கு பேசிய மதிப்பிற்குரிய திரு. ராஜா அய்யர் “மாஸ் சைகாலஜி” பொதுஜன மனப்பான்மைபற்றி ஆராய்ச்சி நடத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். “மாஸ்” ஸைகாலஜி பற்றித்தான்

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1972 டிசம்பர் 16]

10-40

பி.ப.

சொன்னார்களே தவிர, “மாப்” ஸைகாலஜியைப் பற்றிச் சொல்ல மறந்துபோய்விட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்துகொண்டு எதையும் செய்துவிடலாம் என்ற மனப்பான்மை இருக்கிறது. தனிமனிதன் செய்யும் ஒரு காரியத்தைக் கூட்டமாகச் சேர்ந்து செய்து விட்டால், அது தவறில்லை என்ற மனப்பான்மை வளர்ந்து வருகிறது நாட்டில். சென்ற மாதம் காரில் ஊரிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றேன். யாரோ ஒருவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து பொருளாளர் பதவியிலிருந்து விலக்கப்பட்டுவிட்ட நேரம் அன்று. சிதம்பரத்திற்கும் கடலூருக்கும் இடையிலே ஐந்து முறை என் கார் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. 15 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிறுவர்கள் நிறுத்துகின்றார்கள். அவர்களை வழி நடத்திச் செல்வதற்கு நாம் தவறி விட்டோமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொருவர் கையிலும் சிறு கல். காரை நிறுத்த வில்லையென்றாலும், கார் கண்ணாடி உடைந்துவிடும். ஏதோ எழுத வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். கண்ணால் பார்க்கக்கூடாதவற்றை, நாவினால் சொல்லக்கூடாதவற்றை எழுதினார்கள் சிறுவர்கள். கடைசியில் தடித்த ஆள் ஒருவர், காரில் ஆணியினால் எழுத வேண்டுமென்று சொன்னார். அது என் கார் இல்லை. எனது நண்பருடைய கார். நான் சொன்னேன், “இது இரவல் கார் ஐயா” என்று, அவர் கேட்கவில்லை. சரி எப்படியாவது ஒழிந்து போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். எழுதினார்கள். என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தேன். எனக்குக் குமட்டல் வந்தது. நெஞ்சு பற்றி யெரிந்தது. முதலமைச்சர் அவர்கள் பற்றியும் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பற்றியும் பிற்பட்டோர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் பற்றியும் நினைக்க முடியாத வார்த்தைகளை எழுதியிருந்தார்கள் “தமிழுக்கு அமுதென்று பெயர்” என்று பாவேந்தன் பாரதிதாசன் சொன்னார். ஆனால் தமிழை நஞ்சாகக் கூட மாற்ற முடியும் என்று அதைப் பார்த்து என் நெஞ்சு பற்றி எரிந்தது. எனக்கே நெஞ்சம் இந்தப் பாடு பட்டது என்றால், தமிழ்ப் பண்பிலே ஊறி வளர்ந்துள்ள நமது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் என்னைவிட அறிவிலும் பண்பிலும் வயதிலும் மூத்தவர், அது போன்ற மதிப்பிற்குரிய ம.பொ.சி. அவர்கள் போன்ற தமிழ் நெஞ்சங்கள் எல்லாம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும் என்று என்னால் எண்ணிப்பார்க்க முடிய வில்லை. ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், ஒரு கட்சியிலிருந்து யாரோ ஒருவர் விலக்கப்பட்டு விட்டதற்காக தமிழ் நாட்டின் குடிமகனை நான் ஏன் வழி மறிக்கப்பட வேண்டும்? ஒரு கட்சியில் ஒருவர் அடங்காப்பிடாரியாக இருந்ததற்காக, அவர் தூக்கியெறியப்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

பட்டதற்காக, ஏன் மற்றவர்கள் வழி மறிக்கப்பட வேண்டும்? கட்சியிலிருந்து ஒருவர் தூக்கியெறியப்படுவது என்பது தமிழ் நாட்டில் ஒன்றும் முதல் தடவையிலலை. அப்படியிருக்க இவர் தூக்கியெறியப்பட்டதற்காக இங்கே என் கார் ஏன் வழி மறிக்கப்பட வேண்டும், இதைப் போலீஸாரிடம் சொல்லாமல் யாரிடம் சொல்வது? ஆனால் போலீஸாரிடம் சொன்னால், அவர்கள் தலையிட மாட்டார்கள். அப்படி ஒரு நிலை. அவர்கள் தலையிட்டால், நிலைமை மோசமாகப் போகும். வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே கொஞ்ச நாளைக்கு முன்பு ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றி சமீபத்தில் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். சில நண்பர்கள் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, பெரிய அளவில் அங்கே வன்முறைகள் நிகழ்ந்ததால், அவர்கள் பாதுகாப்பிற்காகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு போயிருக்கிறார்கள். போனவுடன் அந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷனும் சேர்த்து மிகப் பெரிய அளவில் தாக்கப்பட்டது. இதைப்பற்றிப் பேசிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஒருவர் “இவர்கள் அங்கே ஏன் போக வேண்டும்? இவர்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனதால் தான், போலீஸ் ஸ்டேஷனைத் தாக்கியிருக்கின்றார்கள்” என்று அதுபற்றி வர்ணித்தார். பாதிக்கப்பட்டவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போகாமல், வேறு வழி என்ன? அங்கே போகாமல், ஆண்டவனுடைய சந்நிதானத்திற்குப் போக வேண்டும் என்றால், “இங்கே ஏன் வந்தாய், போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போவதுதானே” என்று அங்கேயும் தாக்கியிருப்பார்கள். அப்போது “இவர்கள் ஏன் ஆண்டவன் சந்நிதானத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்? போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கல்லவா போக வேண்டும்” என்று சொல்லியிருப்பார். ஏன் இதையெல்லாம் சொல்கிறேன் என்றால், குழந்தைகள் உள்ளங்களை இப்படியெல்லாம் எழுதும்படி, அந்த அளவிற்குப் பாழ்படுத்தி விட்டார்களே என்ற வருத்தத்தினால்தான்.

நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டு ஆரம்பத்தில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது டெல்லியிலேயே இருபது ஆண்டுக் காலம் இருந்து வந்திருக்கும் என் நண்பர் ஒருவருடன் அவரது உரையின் நடையையும் தெளிவையும் அழகையும் ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன். நமது முதலமைச்சர் அவர் களுடைய பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு அந்த நண்பர், “தமிழில் இப்படியெல்லாம் பேச முடியுமா? இருபது ஆண்டுக் காலம் ஆயிற்று டெல்லிக்குப் போய். தமிழில் இப்படியெல்லாம் பேசக்கூடிய அளவிற்கு தமிழ் பெரும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றது என்றால், நான்

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1972 டிசம்பர் 16]

தமிழகத்திற்கே வந்துவிடுகிறேன். தமிழ் மொழியின் அழகு இந்த அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்ட பிறகு, இதைக் கேட்காமல் நான் ஏன் அங்கே வாழ வேண்டும்?” என்று அவர் சொன்னார்.

நான் கடலூருக்கும் சிதம்பரத்திற்கும் வரும்போது காரில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த வார்த்தைகளைக் கண்டிருந்தாரானால், அந்த நண்பர் தமிழகத்தில் தனக்குள்ள சொத்து முழுவதையும் விற்று விட்டு “ஒருவழியாக டெல்லிக்கே சென்றுவிடுகிறேன். திரும்பவே மாட்டேன்” என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்குத்தான் மனப்பான்மை அவருக்கு வந்திருக்கும். ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், இப்படிப்பட்ட வன்முறைகள் சிறுவர்களால் மட்டும் செய்யப்படுவதில்லை. அவர்கள் தூண்டிவிடப்படுகின்றார்கள். இப்படித் தூண்டிவிடும் வன்முறையாளர்களுடைய முகத் திரை கிழிக்கப்பட்டு அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நேரமில்லாத காரணத்தினால், மற்றொன்றை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பிற்பட்டோர் நலத் துறைக்காக ஒரு சின்னத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. பிற்பட்டோர் என்று சொல்லும்போது, முஸ்லீம் சமுதாயத்திலே உருது பேசும் முஸ்லீம்கள் பிற்பட்டோர் துறையில் சேர்க்கப்படாமல் “முற்போக்கானவர்கள்” என்று வைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். உங்களில் பலருக்கும் தெரியும், தமிழ் பேசும் முஸ்லீம்களைவிட உருதுபேசும் முஸ்லீம்கள் தமிழகத்தில் மிகமிகப் பிற்பட்ட நிலையில் இருக்கின்றார்கள் என்பது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள மொத்த முஸ்லீம் பெருமக்களில் உருது பேசும் முஸ்லீம்கள் பத்து சதவிகிதத்தினர்தான் இருக்கின்றார்கள். இந்தப் பத்து சதவிகிதத்தினரையும் பின்தங்கியவர்கள் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டும் என்று பலமுறை அரசிடம் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கின்றார்கள். ஏனோ தெரியவில்லை, இதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். நான் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வேன். உடனடியாக உருது பேசும் முஸ்லீம் மக்கள் அனைவரையும் பின்தங்கியோர் பட்டியலில் சேர்த்து அவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைக்குமாறு நான் இந்த அரசை வேண்டிக்கொண்டு விடை பெறுகின்றேன், நன்றி.

* திரு. கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இன்று காலையிலிருந்து அனைத்துக் கட்சிகள் சார்பாகவும் பேசப்பட்ட முக்கியமான சம்பவங்கள், முதலில் அண்மையில் நமக்கு ஏற்பட்ட வெள்ளக்கொடுமை, புயலால் ஏற்பட்ட சேதம் இவைகளைப் பற்றியும்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

அடுத்தபடியாக சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள பண்புக் குறைவான காரியங்கள் பற்றியும் என்று சொல்லலாம். மதிப்பிற்குரிய அன்பர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்களும் திரு. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களும் எப்படிப்பட்ட ஒரு பண்பாட்டில் வளர்ந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட பண்பாட்டின் வழியில் வந்தவன் நான். மறந்தும் ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமாக நடக்கக்கூடாது, அரசியலில் ஒழுக்கத் திற்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் வளர்க்கப் பட்டவர்கள். அதனால் தான் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், நல்ல காரியம் செய்யும்போது அவர்களைப் பாராட்டு கிறோம். அதிலே கூட புதிதாக அரசியலில் ஈடுபடுகிறவர்கள் எதிர்க் கட்சிக்காரர்களைப் பாராட்டி விட்டார்களே என்று எங்களைப் பார்த்துக் கூறப்படும் வசையை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. நாங்கள் அண்ணல் காந்தி அடிகளின் நிழலில் வளர்ந்தவர்கள். எதிரியாக இருந்தாலும், நல்லதைச் சொன்னால் ஏற்றுக்கொள், பாராட்டு சொல் என்ற அடிப்படையில் வளர்ந்ததினால் பாராட்டுகிறோம். ஒரு கெட்ட காரியத்தை சொந்தக் கட்சிக்காரர் கள் செய்தாலும் கண்டிக்கிறோம். அதே மாதிரி எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், அப்படித்தான் நடப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். அதனால்தான் கோபமாகப் பேசிவிடுகிறோம், தவறு ஏற்படுகிறபோது, அண்மையில் இரண்டொரு மாதங்களாகப் பொதுக் கூட்டங்களில் கலவரம் ஏற்படுகிறது என்பது மட்டுமல்ல, தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது. அப்போதே இந்த வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடுவதை எல்லோரும் கண்டித் திருக்க வேண்டும். அதுவும் அண்மையில் இராமநாதபுரம் கூட்டத் தில் அமைச்சரவர்கள் பேரில் கல்லால் அடித்தது என்பது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்க விஷயம். அமைச்சர் என்பதற்காக நான் சொல்ல வில்லை. யாராக இருந்தாலும்கூட, பொதுக் கூட்டத்தில் கல்லெறி வது என்பது நல்லதல்ல, பண்பிற்கு விரோதமான காரியம், இது மிகவும் தவறான காரியம்தான்.

தேசத்தின் சொத்து, அரசுடமை என்பது ஜனநாயக நாட்டில் எந்த ஒரு தனி மனிதனுக்கும் சொந்தமல்ல. எல்லோருக்கும் பொதுவான சொத்து. அரசியல் காரணங்களினால், அபிப்பிராய பேதங்களினால், அரசாங்கம் நடத்துவதை ஆட்சியைப் பிடிக்கவில்லை யென்றால், உடனே அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான சொத்தை அழிக்க ஆரம்பிப்பது, கல்லால் அடிப்பது, நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்துவது என்பது கனவிலும் சகிக்க முடியாத ஒன்றாகும். இது

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

மிகவும் கண்டிக்கத்தக்க காரியங்களில் முதல்தரமான காரியமாகும். ஜனநாயக நாட்டில் 5 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்க பொது மக்களுக்கு ஓட்டளித்திருக்கிறோம். ஆளும் கட்சிகள் மாறுவதை, அரசு மாறுவதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். 20 ஆண்டுகள் ஆட்சியில் இருந்த நாங்கள் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்று ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் அடுத்து வரும் தேர்தலில் எதிர்க்கட்சியாக வருவது என்பது சகஜம். எங்கள் தலைவர் அவர்களும், எங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும், 4 ஆண்டுகளாக இன்று ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையும் ஆட்சி நடத்துபவர்களையும் விமரிசனம் செய்து பல குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லி வருகிறோம். மறைத்து விடவில்லை. குற்றச்சாட்டு என்ற வார்த்தையை ஊழல் என்று கற்பனை செய்து பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. எங்கள் தலைவர் விடாமல் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். 4 வருஷமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார். எங்கும் மனுக் கொடுத்து விசாரி என்று சொன்னது கிடையாது. ஏனென்றால் நமக்கு பலமிருக்கிறது. இன்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த முதலமைச்சரையும், ஆட்சியையும் பல முறை அவர் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறார். இத்தனை ஊழல்கள் இருக்கின்றன, திருத்திக்கொள்ளுங்கள், நான் சொல்வது திருத்திக் கொள்ளுங்கள் என்பதற்காகச் சொல்கிறேனே தவிர உங்களை அழிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை, நீங்கள் 5 ஆண்டுகள் அரசு பீடத்தில் இருந்து ஆட்சி நடத்துங்கள், உங்களைப் போக வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்தக் குற்றங்களைத் திருத்திக்கொள்ளுங்கள் என்று எங்கள் தலைவர் ஒவ்வொரு பொதுக் கூட்டத்திலும் வற்புறுத்திக் கூறி வந்தார். நீங்கள் திருந்தவில்லையென்றால், மக்களே இதை கவனிப்பார்கள். இடைக்காலத்தில் உங்கள் ஆட்சிக்கு கேடு வர வேண்டுமென்றால், உங்களால்தான் ஏற்பட வேண்டும். ஏனென்றால் அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் எதிர்ப்பை எப்போது தெரிவிக்க வேண்டுமோ அப்போது தெரிவிப்பார்கள், அது தான் ஜனநாயகப் பண்பு என்று சொன்னார்கள். இம்மாதிரி நடந்து கொண்டிருப்பதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் எங்களுக்கும் என்றும் சம்பந்தம் கிடையாது. We are not seeing eye to eye. என்றும் நாங்கள் ஒன்றாகப் போகவில்லை. எங்களுக்குப் பிடிக்காததை என்றும் கண்டித்துப் பேசி வந்திருக்கிறோம். உடனே நாங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தோடு ஒன்றாகப் போய்விட்டோம் என்று பிரச்சாரம் செய்யும்போது, மனம் வேதனையடைகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நல்லது

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

செய்தால் பாராட்டுவோம், தவறு செய்தால் கண்டிக்கத் தான் செய்வோம், என்றும் எங்கள் குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்வோம். அவர்கள் குற்றச்சாட்டுகளை மனு எழுதி, இங்கே கூட கொடுக்காமல் பிரசிடென்டிடம் கொடுத்துவிட்டதனால், நாங்கள் சொல்லும் குற்றச் சாட்டுகளை நாங்கள் நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. இன்றும் குற்றச் சாட்டுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். முதலமைச்சரையும், அரசாங்கத்தையும் கண்டிக்க வேண்டிய இடத்தில் கண்டிக்கிறோம்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : முதலமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்கிற வரையிலும் நேரத்தை நீட்டுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : இந்த இரண்டு மாதங்களாக, அக்டோபர் 8-ம் தேதிக்கு மேல் பல நிகழ்ச்சிகள் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டன. ஆளுங் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவரை விலக்கியதால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி இது. நாங்கள் எத்தனையோ பேர்களை கட்சியில் நடவடிக்கை எடுத்து விலக்கியிருக்கிறோம். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலும் அப்படி கட்சியில் நடவடிக்கை எடுத்து விலக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதனாலே கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. என்ன நடக்கிறதென்றால், புதிதாக ஆரம்பித்த கட்சிக்காரர்கள் இயக்கம் ஆரம்பிக்கிறார்கள். வன்முறை நடக்கிறது. துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடக்கிறது. கண்ணமங்கலத்திலும், விருத்தாசலத்திலும் துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள் நடந்தன. என்னயிற்று? விருத்தாசலத்தில், துப்பாக்கிக்குப் பலியானது காங்கிரஸ்காரர். தற்செயலாக வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த கோபால் பிள்ளை என்பவர், அவர் தன் கடையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். நம் கிட்டே யார் வரப்போகிறார்கள் என்று அவர் இருக்க, எங்கோ சட்ட துப்பாக்கிக் குண்டு அவர் மேலே விழுந்தது. இவர்கள் கட்சி பிளந்து சண்டை போட்டுக் கொள்ள, பலியாகிறது காங்கிரஸ்காரன். அங்கு மட்டுமல்ல, கண்ணமங்கலத்திலும் அதே தான். ஒரு தியாகி, காங்கிரஸ் காரனின் மகன், 1/2 பர்லாங்கு தூரத்தில் நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறான், எதிரேயிருந்து கல்லெறிந்தவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. எங்கோ மற்றவர்கள் அஜாக்கிரதையாக நிற்கிறார்கள், அவர்கள் மீது பாய்கிறது. கல்லெறிபவன், கெட்ட காரியத்தில் ஈடுபடுபவன் உஷாராக இருக்கிறான், தப்பித்து விடுகிறான், எங்கோ இருப்பவர்கள் பேரில் துப்பாக்கி குண்டு பாய்கிறது. எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், வெகு தூரத்தில் இருந்தவர்கள் பேரில் துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்து கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதிலிருந்தெல்லாம்

12-50
பி.ப.

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

விடுபட வேண்டுமென்றால், இதற்கு ஏதேனும் ஒரு வழி பிறக்க வேண்டும். என்ன வழி பிறக்க வேண்டும், எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்பதை அனைவரும் கூடித்தான் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டும். அமைச்சரவையின் பேரில் ரிகார்டு பூர்வமாகக் குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தி டில்லியில் கொண்டு போய் பிரசிடெண்டிடம் கொடுக்கப் பட்ட மகஜருக்கு முதலமைச்சரவர்கள் பதில் தயார் செய்து அதை வெளியிடாமல், எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும், அசெம்பிளியில் கேள்வி கேட்டும் கூட, பண்பைக் குறைக்காது, பிரதமர் அனுமதி பெற்றுத் தான் வெளியிட முடியும் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். நான் முதலமைச்சரவர்களிடம் அன்றே கேட்டேன். பண்பு உங்கள் ஒரு வருக்கு மட்டுமல்ல, எல்லோருக்கும் உண்டானது தான் பண்பு, உங்கள் பேரில் உள்ள குற்றச்சாட்டுகள், என் கையில் இதோ இருக்கின்றன. பாருங்கள், வெளியே வந்த பிற்பாடு நானே கேட்க வேண்டுமென்றிருக்கிறேன், பதில் சொல்லியாக வேண்டும், அதற்கு என்ன சொல்வீர்கள், அதற்கும் பிரதமர் அனுமதி பெற்றுத் தான் பதில் சொல்வீர்களாவென்று கேட்டேன். நீங்கள் சொன்ன மாதிரி தயார் செய்து விட்டேன், இன்னும் சில தினங்கள் பார்ப்போம், இல்லையென்றால் சபையில் வைத்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வைத்தும் விட்டார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், எங்களுடைய குற்றச்சாட்டுகள், நாங்கள் சொல்லும் காரியங்கள் இவற்றிற்கும், இதிலே இருப்பவைகளுக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. அவர்கள் சொன்ன குற்றச்சாட்டுகளுக்கான பதில்களைச் சொல்லி விட்டார்கள். இப்படி பதில் வைத்தால் நாங்கள் இதோடு குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லாமல் இருந்து விடுவோம் என்பதல்ல. எங்களுடைய குற்றச் சாட்டுகள் பொதுவாகவும், ஸ்பெசிக்காகவும் இருக்கும், சொல்வோம் இந்த பதிலை வைத்து விட்டதனால் எங்களுடைய குற்றச் சாட்டுகளைச் சொல்லமாட்டோம் என்பதல்ல. நாங்கள் குற்றச்சாட்டுகளை அரசாங்கத்தின் பேரில், கட்சியின் பேரில் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

இது பற்றி நீதி விசாரணை போட வேண்டுமென்று கேட்கப் பட்டது. அதற்கு முதலமைச்சர் அவர்கள், நீதி விசாரணை செய்வதற்கு சட்டத்தில் இடமில்லையென்றும், கான்ஸ்டிடியூஷனில் இடமில்லை என்றும், சட்டத்தில் இடமிருக்கிறது, ஆனால் அந்தச் சட்டம் கான்ஸ்டிடியூஷன்படி அமையவில்லை, ஆகவே, நாம் அதற்கு உட்படுத்தப்படுவது சட்டப்படி சரியில்லை என்பதை அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அது சட்டப் பிரச்சினை. மத்திய சர்க்காரும் மாநில

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

சர்க்காரும் சேர்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டியது. எங்கள் தலைவர் முதலிலேயே தீர்மானித்து விட்டார்கள். நாம் நம் பலத்தைக் கொண்டு, அரசியல் கட்சிகள் இங்கேயே முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம் என்பதை அழகாகத் தெளிவு செய்து விட்டார்கள். அந்த நிலைமையில் தான் நாங்கள் இருக்கிறோம். நாம் மத்திய சர்க்கார் உதவியை நாடவில்லை. அல்லது வேறொரு சர்க்கார் உதவியையும் நாடவில்லை. நாம் ஒரு பண்பாடு மிக்க, காந்தி வழி வந்த ஒரு காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கக் கூடியவர்கள். எங்களுக்கு எதிர்க் கட்சியை எப்படி எதிர்க்க வேண்டும் என்று தெரியும். அந்த முறையில் எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். திடீரென்று நீங்கள் எங்களோடு சேரவில்லையென்றால், நாங்கள் சேரிடம் அறிந்து சேருவோம். அதைத் தான் நான் சொல்லுவேன். சேரிடம் அறிந்துதான் சேர வேண்டும். நீங்கள் சேரவில்லையென்று புகார் சொல்லுவது சரியில்லை. எங்களுக்குத் தெரியும் யாரோடு சேர வேண்டுமென்று. அவர்களோடு சேருவோம். அதற்கு மேல், துணைத் தலைவர் அவர்கள் முதலில் எச்சரித்தபடி, சபையில் இல்லாதவர்கள் பற்றி நாம் அதிகமாக விமர்சிக்கும் அவசியமில்லை. பொதுவாக, எங்களைப் பொறுத்த வரையில், கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கிறோம். நாங்கள் எங்கள் கொள்கையைப் பரப்ப, எங்கள் கொள்கைக்கு எதிராக எந்தக் கட்சி இருந்தாலும் அதை எதிர்த்து நாங்கள் செயல்படுவோம். ஆளும் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, ஆளும்கட்சி அல்லாத கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, இன்றைக்கு ஒன்று, நாளைக்கு ஒன்று, சென்னையில் ஒன்று, பாண்டிச்சேரியில் ஒன்று என்ற கொள்கையை நாங்கள் வகுக்க மாட்டோம். கிளியனூருக்குக் கிழக்கே திராவிடக் கழகம் நல்லது, கிளியனூருக்கு மேற்கே திராவிடக் கழகம் கெட்டது. வெகு நாளாகவே திராவிடர் கழகம் என்று பழக்கப்பட்டு விட்டதால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று வரவில்லை. திராவிடர் கழகமென்று வெகு காலமாகப் பேசியதால் அப்படி வந்து விட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எனத் திருத்திக் கொள்கிறேன். அந்த மாதிரி ஒரு கொள்கை எங்களிடம் கிடையாது. பொதுவாக, முதலில் சொன்ன மாதிரி, காந்தி வழியில் வந்தவர்கள், நேர்மையாக நடக்க வேண்டியது நம் கடமை. அரசியலில் ஒழுக்கக் குறைவு ரொம்பவும் ஏற்பட்டு விட்டது. இதைத் தெரிவித்ததற்கு நமது துணைத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் சொன்னதை முழுக்க முழுக்க ஆதரிக்கிறேன். தலைவர்கள் எல்லாம் கூடி தமிழர் பண்பாடு குறையாமல் அரசியல் நடத்த வேண்டும். ஆட்சிப் பொறுப்புப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆட்சியை

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1972 டிசம்பர் 16]

இன்றே பிடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து வழி வகுக்க எங்களுக்குத் தெரியாது, ஜனநாயகத்தை நாங்கள் நம்புகிறோம். அந்த ஜனநாயகம் எங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்று பெருமையோடு இருக்கிறோம். அடிப்பட்டு, உதை பட்டு, துப்பாக்கிச் சூடு பட்டு, பல்லாயிரக் கணக்கில் சிறையில் கிடந்தோம். நாங்கள் யாரையும் மோசம் செய்யவில்லை. எதற்காக 5½ ஆண்டுகள் நான் சிறையில் இருந்தேன்? அப்படிச் சுண்டப்பட்டுப் பெற்ற சுதந்திரத்தை நல்ல நிலையில் வைத்து, ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டி விட்டோமென்று பெருமையோடு இருக்கிறோம். தி.மு. சுழுகம் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்து விட்டதால், நாங்கள் கவலைப்படவில்லை. ஜனநாயகம் நன்றாக வேலை செய்கிறது என்றும், ஒரே கட்சி ஆட்சியில் இல்லை, எந்தக் கட்சியும் ஆட்சிக்கு வரலாம் என்பதை நிலைநாட்டி விட்டோமென்று பெருமையோடு இருக்கிறோம். மாநில அரசை எப்படியாவது கவிழ்க்க வேண்டுமென்பதற்காக ஆளுக்கொரு கொள்கையைக் கூறும் யாருடனாவது கூட்டு சேரவேண்டுமென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஜனநாயகம் எந்த வழியிலும் குலைந்துவிடாமல் பாதுகாத்து ஜனநாயக ரீதியிலேயே இந்த அரசாங்கத்தைக் குற்றஞ்சாட்டி அவசியமானால் ஆட்சியை மாற்றியமைப்போம். அதற்கு எங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது, வழியும் இருக்கிறது. குறுக்கு வழி போக எங்கள் யாருக்கும் தெரியாது. நேர் பாதை எங்கள் பாதை, அந்தப் பாதையில் செல்வோம் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

*மாண்புமிகு திரு. மு. கண்ணப்பன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பரமராமன் அவர்கள் பேசுகிறபொழுது, ஒரு இடத்தில் அறங்காவலர் நியமிக்கப்பட்ட சம்பவம் காரணமாக திருவிழா நடைபெறவில்லை என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். அவர்களைக் குறிப்பாகச் சொல்லும்படி கேட்டபொழுது, வேலூரை அடுத்த சோழவரம் இடையஞ்சாத்து கிராமத்திலுள்ள கோவில்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தக் கோவிலுக்கு 20-7-1971 அன்று அறங்காவலர் நியமிக்க வேண்டுமென்று வேலூர் துணை ஆணையருக்கு விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அந்த விண்ணப்பம் செய்தவர்கள் வி. எஸ். சொக்கநாதன், இராமசாமி கவுண்டர், சாம்பசிவம், இன்னும் இருவர், இந்த ஐந்து பேரையும் உதவி ஆணையாளர் அவர்கள் நியமனம் செய்தார்கள். பிறகு, அதே கிராமத்தில், இடையஞ்சாத்தில், சிதம்பர கவுண்டர், அண்ணாமலை கவுண்டர் இருவரும் தங்களுக்குத் தான் கோவில் சொந்தம், தாங்கள் தான் பரம்பரை அறங்காவலர்கள்

1972 டிசம்பர் 16]

[திரு. மு. கண்ணப்பன்]

தங்களைத்தான் நியமிக்க வேண்டுமென்று ஆணையாளரிடம் தடை உத்தரவை வாங்கி வழக்குத் தொடுத்தார்கள். அது விசாரிக்கப்பட்டு ஆணையாளரால் நியாயமான வழக்கு அல்லவென்று சொல்லி தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு, அற நிலைய உதவி ஆணையர் நியமனத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து உத்தரவிட்டார்கள். பிறகு இரண்டு பேரும் தாங்கள் தான் பரம்பரை அறங்காவலர்கள் என்று சொல்லி, சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்து தடை உத்தரவு வாங்கியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கூட, அங்கே நடைபெறுகிற திருவிழா முறையாக நடைபெற வேண்டுமென்பதற்காக ஏற்கெனவே நியமிக்கப்பட்ட அறங்காவலர்கள் ஊரிலுள்ள மக்களுடன் சேர்ந்து முயற்சி செய்து திருவிழாவைச் சென்ற தைத் திங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி, இந்த ஆண்டு நடைபெற வேண்டிய திருவிழா வருகிற தையில் நடைபெற இருக்கிறது. ஆகவே, கட்சி சார்பில் நியமிக்கப்படவில்லை. யார் நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் தகுதி உள்ளவர்களையே நியமிக்கிறோம். திருவிழா முறையாக நடந்திருக்கிறது என்பதை ஹைகோர்ட் சென்று, தடை உத்தரவை வாங்கியிருப்பவர்கள் முன்னால் குறிப்பிட்டு விளக்கம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாகத் தந்தமைக்கு நன்றி கூறி, அந்த இடையஞ்சாத்து கிராமத்தில் கட்சிக் கண்ணோட்டத் தோடு இரண்டு திருவிழாக்கள் தான் நடந்தன என்று ரூபகமூட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அது பொது மக்களிடையே அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலை இருக்கிறதென்பதை ரூபகமூட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : திருவிழா இரண்டாக நடந்த வரை மகிழ்ச்சி, மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே. நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு என்ற பெயரில் பல்வேறு பிரச்சனைகளை இந்த மாமன்றத்தில் நம், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அவர்களும் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த மன்றமானாலும் அல்லது பேரவை நடைபெறுகிற மன்றமானாலும், ஜனநாயகக் கடமையை நிறைவேற்றுவதைத் தங்களுடைய கடமையாகக் கொண்டு செயல்படுகிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டு இணைகிற, இயங்க வேண்டிய மன்றங்களாகும். இந்த மன்றங்களில் உட்பட்டு, அரசாங்கத்தின் கடமைகளை எடுத்துச்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

சொல்லுவதற்கும் அரசாங்கம் இவர்கள் கூறுகிற காரியங்களுக்குக் கருத்து அளிப்பதற்கும், மேலும் நல்ல காரியங்கள் பல நடைபெற வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொல்லி, இடித்துக் காட்டவும், ஆளுங் கட்சித் தரப்பிலிருந்தும் எதிர்த் தரப்பிலிருந்தும் உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துரைகளை வழங்கவும், இந்த மன்றங்களில் நிறைந்த உரிமைகளை உறுப்பினர்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். குறிப்பாக, மக்களுடைய வரிப் பணம் இந்த மன்றங்களில் எந்த அளவுக்குச் செலவழிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் நெஞ்சில் பதிய வைத்துக் கொள்ளுவோமானால், நம் கடமைகள் எந்த அளவுக்குச் சீராகவும் சிறப்பாகவும், செம்மையாகவும் நடைபெற வேண்டுமென்பதற்கான விடையை நாம் கண்டுவிட முடியும். குறிப்பாக, இந்த மேலவைக் கூட்டத்தை ஒரு நாள் மாத்திரம் கூட்டுவது என்று ஒரு நாள் கூட்டி, மறு நாள் கலைத்து விடுவோமானால், ஒரு நாளைக்கு மாத்திரம் ஆகிற செலவு ரூ. 11,211. டி.ஏ. என்ற வகையில் ரூ. 6,571 D.A. for 3 days ரூ. 3,220. D.A. for one day ரூ. 1,220 ஒரு நாள் இந்த மன்றம் கூடி கலைந்து விட்டது உடனடியாக என்றால் மொத்தம் ரூ. 11,211 ஆகிறது. இந்த மன்றம் 10 நாளைக்குத் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது என்றால், இரண்டு டி.ஏ. ரூ. 13,542. இடையில் ஒரு டி.ஏ. ரூ. 6,771. D.A. for 13 days 10 நாள் நடந்தாலும் 13 நாட்களுக்கும் டி.ஏ. ரூ. 15,340. ஆக மொத்தம் ரூ. 35,653, 10 நாள் இந்த மேலவைக் கூட்டம் நடைபெற்றால் மக்கள் வரிப் பணத்திலிருந்து நம் ஜனநாயகக் கடமைகளை அந்த மக்களுக்கு ஆற்றுவதற்காக நாம் செலவழிக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இதைப் போலவே, பேரவையிலும் ஒரு நாள் சட்ட மன்றத்தைக் கூட்டி அன்றைக்கே அதை ஒத்தி வைத்து விட்டால், அங்கு வந்த உறுப்பினர்கள் கலைந்து சென்றார்கள் என்ற நிலையில் கூட ஒரு நாளைக்கு ஆகும் செலவு D.A. ரூ. 17,600. T.A. ரூ. 26,500. ஆக மொத்தம் ரூ. 44,100 சட்டப் பேரவையை ஒரு நாளைக்குக் கூட்டி அன்றைக்கே அதைக் கலைத்து விடுவோமானால் மறுபடியும் கூடுமென்று அதில் வரையறை செய்யப்படாமல் அறிவித்து விடுவோமானால், ஒரு நாளைக்கு சட்டப் பேரவைக்கு ஆகிற செலவு, மக்கள் வரிப்பணம் தான். ரூ. 44,100. அதே சட்ட மன்றம் 10 நாள் தொடர்ந்து நடைபெற்றால் D.A. ரூ. 57,220. இரண்டு T.A. ரூ. 53,000. ஆக மொத்தம் ரூ. 1,10,200 ஆகிறது. 10 நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து சட்டப் பேரவையும் மன்றமும் நடைபெற்றால் ரூ. 1,10,200 செலவாகிறது. ஆனால், ஒரு நாள் கூடி அது கலைக்கப் படுகிறதென்றால், ஒத்தி வைக்கப் படுகிறதென்றால், ரூ. 44,100 சட்டப் பேரவைக்கு மக்களுடைய வரிப் பணம்

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

செலவாகிறது. குறிப்பாக, சென்ற மாதம் 13 ஆம் தேதியன்று, சட்டப் பேரவை கூடி, உடனடியாக ஒத்திவைக்கப்பட்ட காரணத்தால், மக்களுடைய வரிப்பணம் வீணை வகையில் ரூ. 44,100 போயிருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அதே மக்களுடைய வரிப் பணத்தில் இன்றைக்கு அமைச்சர்களெல்லாம் உல்லாசம் அனுபவிக்கிறார்கள், வரிப்பணம் வீணைப் போகிறது என்றெல்லாம் சிலபேர் வெளியே கூக்குரலிடுகிறார்கள். இந்த 44,100 ரூபாயும் மக்கள் வரிப்பணம்தான். அது வீணைப் பாழாகிப் போனதை யாரிடத்திலே வசூலிப்பது என்பது தெரியவில்லை. யார் அதற்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்போகிறார்கள் என்பதும் நமக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே ஜனநாயகக் கடமைகளை நாம் இந்த மன்றத்திலே நிறைவேற்றுகிற நேரத்திலே, மக்களுடைய பணம், அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு வரியாகச் செலுத்திய பணம், இந்த அரசாங்கக் கடமைகளுக்காக அவர்கள் நம்முடைய கருவூலத்திலே சேர்த்துவைக்கிற பணம், அவர்களுக்கு நல்ல கடமைகள் ஆற்றப்பட்டு மென்பதற்காக அவர்கள் வழங்குகிற பணம், நாம் அந்தக் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றினால்தான், மக்கள் நம்முடைய தலையிலே சுமத்தியிருக்கிற பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றியவர்களாக, நமக்கு அளித்திருக்கிற வாய்ப்பினை நாம் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்தியவர்களாக ஆவோம். அந்த வகையிலே இந்த மாமன்றத்திலே கடந்த சில நாட்களிலே பல்வேறு பொருள்களிலே நல்லுரைகளை, இந்த அரசு மேலும் ஊக்கத்தோடும், உற்சாகத்தோடும் பணியாற்றுவதற்கு, ஏற்ற வகையிலே எடுத்துரைத்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் பாராட்டுகிறேன், அதற்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் இன்றைய விவாதத்திலே பேசுகிற நேரத்திலே அரசியலில் ஒரு புயல் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று குறிப்பிட்டார்கள். எப்படி பெரு மழையும், பெரும் காற்றும் தமிழ் நாட்டிலே வீசியதோ அது போலவே அரசியலில் ஆளும் கட்சிக்கு அந்தப் புயல் மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதென்றும் நம்முடைய நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும், நம்முடைய மன்றத்தின் துணைத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வரவர்களும், முஸ்லீம் லீக் கட்சியின் தலைவரவர்களும், நம்முடைய நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்களும், மற்றவர்களும் இங்கே பேசுகின்ற நேரத்திலே எடுத்துச்சொன்னார்கள். அனைவரும் ஒன்றுபட்டு, நாட்டிலே, நல்ல பாரம்பரியத்திற்குரிய கட்சியைச் சேர்ந்த தலைவர்களெல்லாம்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

ஒன்றுபட்டு; தமிழ் நாட்டிலே, வேறு எந்த மாநிலத்திற்கும் வழி காட்டியாக இருக்கும் வகையில் அமைதியைத் தொடர்ந்து கடைப் பிடித்து வருகிற நாம், அந்த அமைதி குலையாவண்ணம் காப்பாற்று கிற பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். புயலால், மழையால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நிவாரணம் அளித்து சீர் செய்ய, செம்மையுறச் செய்ய எப்படி எல்லாக் கட்சிக் காரர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறதோ அதைப் போலவேதான், அமைதியின்மையால், வன்முறையால் நாட்டிலே ஏற்படுகிற பாதிப்புக் களைக் களைவதற்கும் எல்லாக் கட்சிகளிலேயும் இருக்கிற நல்லவர்கள் முனைப்போடு பணியாற்ற வேண்டும். நம்முடைய சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஏன் முதலமைச்சரவர்கள் இந்த விஷயத்திற்காக திரு. காமராஜர் போன்றவர்களைச் சந்தித்து, நல்ல அமைதியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்கு முனையக்கூடாதென்று கேட்டார்கள். சந்திப்பது என்பதை ஏதோ கௌரவப் பிரச்சனையாக நான் என்றைக்கும் கருதுபவன் அல்ல என்பதைச் சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் நன்றாக உணர்வார்கள். ஆனால் மகன் திருமணத்தின் மண விழா பத்திரிகை வைப்பதற்கு ராஜாஜி அவர்களைச் சந்திக்கச் சென் றேன். அவரோடு 5 நிமிடங்கள் கூடப் பேச முடியவில்லை. சாட்சிக்கு என்னோடு நாவலர் அவர்கள் வந்தார்கள். அவர் உடல் நலமற்று, படுக்கையில் இருந்தார். நான் அவர் உடல்நலம் விசாரித்துவிட்டு, திருமண விஷயத்தைக் கூறிவிட்டு வந்துவிட்டேன். அதே போல, மதிப்பிற்குரிய திரு. காமராஜர் அவர்களிடத்திலும் நான் சென்று மண விழா மடலை வைத்துவிட்டு, திருமணத்திற்கு வர வேண்டு மென்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். ஆனால் பத்திரிகையிலே பார்த் தால், கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்கள், ஒரு மணி நேரம் திரு. காமராஜரிடம் போய் டாக்டர் கருணாநிதி பேசினார், ½ மணி நேரம் ராஜாஜியிடம் பேசினார், பேசினார் என்று போடவில்லை, சரணாகதி அடைந்துவிட்டார் என்றெல்லாம் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நல்ல காரியம் நடைபெறுவதற்காக எந்தக் கொள்கையுடைய, எந்த எதிர்க் கட்சித் தலைவராக இருந்தாலும், நாட்டிலே ஒரு அமைதியை உருவாக்குவதற்கு ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பதென்பது சரணாகதி அல்ல. யார் யாரிடத்திலே சரணாகதி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாடு நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறது. அதைத்தான் நம்முடைய நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்திலே சூசகமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஏன், கொஞ்சம் விளக்கமாகக்கூடச் சொன்னார்கள். யாரும் யாரிடத்திலேயும் தங்கள் கௌரவத்தை அடகுவைத்துவிட்டு, சரணாகதி அடைந்து, காரியங்களைச் சாதித்துக்

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் அல்ல. எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டியதைப் போல, ஏதோ இந்த அரசாங்கத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும், நாளை அல்லது அமைச்சரவையில் இருக்கிற அமைச்சர்களோ, அமைச்சர்களாக தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும், அதற்கு யாரைப் பிடித்தால் காரியம் நடக்கும் என்ற அளவுக்கு உள்ளவர்களல்ல நாங்கள். எங்கள் பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும், அந்தஸ்தை என்றென்றும் நிலைநிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக எங்களுடைய தனிப்பட்ட கௌரவம் பாழ்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக, எப்படி எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் தங்களுடைய கட்சியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள தங்களுக்கு தன்மான உணர்வு இருக்கிறதென்று சொன்னார்களோ, அதைப் போல திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே இருக்கிற எங்களுக்கும், எங்களுடைய கட்சியைக் காப்பாற்றிக்கொள்கின்ற அந்த உணர்வு இருக்கின்றது. யாரோடு நாங்கள் உறவு கொள்கிற நேரத்திலும் அந்தக் கட்சியினுடைய கொள்கைகளை நீங்கள் உதறி எறிந்துவிட வேண்டுமென்று கூறி, உறவு கொண்டி வில்லை. தேர்தல் உடன் பாட்டிலேகூட தமிழரசுக் கழகத்தோடு நாங்கள் உடன்பாடு கொள்கிற நேரத்திலும், முஸ்லீம் லீக் கட்சியுடன் உடன்பாடு கொள்கிற நேரத்திலும், பார்வோடு பிளாக் கட்சியுடன் உடன்பாடு கொள்கிற நேரத்திலும் அல்லது வேறு கட்சிகளோடு நாங்கள் உடன்பாடு கொள்கிற நேரத்திலும் அவரவர்களுடைய கொள்கைகள் அவரவருடைய கட்சிக்கு உரியவை, அவரவர்களுடைய கொடிகள் அவரவர்கள் கட்சி மண்டபங்களிலே, அவரவருடைய கட்சி சார்பிலே பறக்க விடப்பட வேண்டியவை. ஆகவே யாருடைய கொள்கையையும் நாம் ஸ்லீகரித்துக்கொள்வது, கவர்ந்துவிடுவது அல்லது பரித்துக்கொள்வது, அதைப் போலவே எங்களுடையதை விட்டுக் கொடுத்துவிடுவது என்கின்ற நிலையில்லாமலே தேர்தல் உடன்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும் அவருடைய கட்சி அதே நிலையில்தான் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்களும் அதைத் திட்டவாட்டமாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். நான் சட்டப் பேரவையில்கூட எடுத்துச் சொன்னேன். 1976 ஆம் ஆண்டு வரக் கூடிய பொதுத் தேர்தலில்கூட தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று அணிகள் இருந்திடக்கூடும். ஒன்று ஆளும் காங்கிரஸ் தலைமையிலே இருக்கிற அணி; மற்றொன்று ஸ்தாபனக் காங்கிரஸ்

1-20
பி.ப.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

தலைமையிலே இருக்கிற அணி; மற்றொன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதனுடைய தோழமைக் கட்சிகளும் இணைந்த அணி. ஆக மூன்று அணிகள் தமிழ் நாட்டிலே 1976 தேர்தலில் சந்திக்கக்கூடும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதே நிலையிலேதான் இந்தக் கணிப்பை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்றையதினம் எடுத்துக் காட்டி வருகிறது. அதற்கு மேலும், அந்தக் கருத்துக்கு வலு அளிக்கும் வகையில் திரு. காமராஜர் அவர்கள் இந்த மூன்று அணிகளும் இருக்குமென்று குசகமாகச் சொல்லாவிட்டாலும், தங்கள் கட்சியைப் பொறுத்தவரை, வேறு யாரோடும் கூட்டு சேர்ந்து கொண்டு இந்த அரசை எதிர்ப்பதற்கு தாங்கள் பலவினமானவர்களல்ல, தாங்கள் வலிவானவர்கள் என்பதை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதே கருத்தைத்தான் நான் ராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் ஒரு விழாவில் பேசும்போது குறிப்பிட்டேன். நான் ஆளாவிட்டால், திரு. காமராஜர் வந்து ஆள வேண்டுமென்று நான் அழைத்ததாகச் சில பேர் கருதிக்கொண்டார்கள். நாட்டிலே இருக்கிற அரசியல் கட்சிகளின் நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னேன். ஆளும் கட்சி, மாற்றுக் கட்சி, ஆளும் கட்சியினுடைய தோழமைக் கட்சிகள், மாற்றுக் கட்சியினுடைய தோழமைக் கட்சிகள் என்ற நிலைமைகளை வைத்துப் பார்த்தால், அதற்குத் தலைமை வகிக்கக்கூடிய கட்சிகளும் அவைகளின் தலைவர்களும் தான் நம்முடைய கண்ணில் படுவார்கள். அந்த வகையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை விட்டு இறங்குகிற நிலைமை ஏற்படுமேயானால், திரு. காமராஜரைப் போன்றவர்கள்தான் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருக்க முடியுமென்று சொன்னது, நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய கட்சிகளுடைய பலத்தைப்பற்றி எடுத்துக் குறிப்பிட்டதாகும். திரு. காமராஜரை நான் முதலமைச்சராக ஆக்குகிறேன் அல்லது எங்கள் கழகம் முதலமைச்சராக ஆக்குமென்று சொன்ன வார்த்தையல்ல. அதை திரு. காமராஜர் அவர்களேகூட தவறாகப் புரிந்துகொண்டார்கள் அல்லது அரசியல் மேடைகளில் அப்படித்தான் பேசவேண்டுமென்ற கருத்திலே பேசுகிறாரோ தெரியாது. “இவர் யார் எனக்கு முதலமைச்சர் பதவி கொடுக்க, நான் பெற்றுக்கொள்ள” என்றுகூட அவர் சொன்னார். அவருடைய கட்சியைச் சேர்ந்த இன்னொரு நண்பர் கூட “வா ராஜா வா, அப்படி வழிக்கு வா” என்று கூட என்னை அழைத்தார். ஆக மந்திரி பதவியிலிருந்து ராஜா பதவிக்கு உயர்த்தியிருக்கிறார் என்று கருதிக்கொண்டேனேயல்லாமல், என்னைக் கேலி செய்வதாகக் கருதிக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே நான் எடுத்துச்

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

சொன்னதற்குக் காரணம், இன்றைக்குத் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய தலைமையில் இருக்கிற தோழமைக் கட்சிகள், அதைப் போலவே திரு. காமராஜர் தலைமையில் இருக்கிற காங்கிரஸ் கட்சி, அதனுடைய தோழமைக் கட்சிகள் என்பதற்காகத்தான் கூறினேனேயல்லாமல் வேறு அல்ல.

நம்முடைய அங்கத்தினர் திரு. பலராமன், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், துணைத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர், நம்முடைய திரு. வசந்த பாய், திரு. நாராயணசாமி, திரு. தாமோதரன் அவர்களும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் இன்றைக்குக் கல்விக் கூடங்கள் பல மூடப்பட்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையை எடுத்துச்சொன்னார்கள். திரு. பலராமன் அவர்கள், காமராஜர் காலத்தில் இலவசக் கல்வி கொண்டுவந்து மாணவர்களையெல்லாம் படிக்கவைத்தோம், இப்போது கல்விக் கூடங்களையெல்லாம் மூடிவிட்டீர்களே என்று சொன்னார்கள். அங்கேதான் நாம் கொஞ்சம் வேறுபடுகிறோம். ஏதோ அத்தோடு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டவில்லை, இலவசக் கல்வி. நாங்கள் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றபிறகு திரு. காமராஜர் கொண்டு வந்த இலவசக் கல்விக்கும் பாராட்டுத் தெரிவித்து, அதற்கும் மேலே பி.யு.சி. வரையிலே, புகழுக வகுப்பு வரையிலே இலவசக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியும் அமுல்படுத்தியும் வருகின்ற ஆட்சி திராவிட முன்னேற்ற கழக ஆட்சி என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. திரு. பலராமன் தாக்குகிற தோரணத்திலேகூடப் பேசியிருக்கலாம்.

“திரு. காமராஜர் இலவசக் கல்வி கொண்டுவந்தார். நீங்கள் பி.யு.சி. வரை இலவசக் கல்வி கொண்டுவந்து என்ன பயன்? கல்விக் கூடங்களை மூடிவிட்டீர்களே” என்று சொல்லியிருப்பார்களானால், கொஞ்சம் மறைமுகமாகவாவது எங்களைப்பற்றிய நினைப்பு அவர்கள் கவனத்தில் இருந்தது என்று நான் மகிழ்ந்திருக்க முடியும். ஆனால் ரொம்பக் கட்டுப்பாடாக எதையும் ஆளும் கட்சி செய்வதைப் பாராட்டவே கூடாது என்று திரு. பலராமனைப் போன்றவர்கள் சபதம் எடுத்துக்கொள்வது நல்லதல்ல. கொஞ்சம் சபதத்தைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் கொஞ்சம் தாராள மனப்பான்மையோடு இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால்கூட, அவருக்கு அங்கே ஆபத்து ஏற்பட்டாலும்கூட, ஏற்படக்கூடும். ஆனாலும் அவர்கள் பாரம்பரியத் தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். எப்படிப்பட்ட பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள் தானும், சிலம்புச் செல்வர் அவர்களும், ரா. கீ.யும்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

(கிருஷ்ணசாமியும்) மற்றவர்களும் என்று சொன்னார்கள். அதைப் போலவே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பாரம்பரியமும் எங்கையெல்லாம் ஆளாக்கி எங்களை அரவணைத்து தம்பிகளே தம்பிகளே என நா தழுதழுக்கக்கூறி எங்களை இன்றைக்கு இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியிருக்கின்ற அண்ணன் பேரறிஞர், எப்படிப் பட்ட பாரம்பரியத்தை, அரசியல் பண்பாட்டை, அரசியல் பெருந்தன்மையோடு தமிழகத்திலே விதைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாரென்பதை மறுக்கவும் முடியாது, மறைக்கவும் முடியாது. திரு. காமராஜர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் இதைப்போன்ற ஒரு புயல், வெள்ளம் ஏற்பட்டபோது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், திரு. காமராஜர் அதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளை வானொலிப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், திரு. காமராஜரை அழைத்துச் சென்று தண்டலம் என்கின்ற கிராமத்திலே அண்ணா அவர்களுடைய தொகுதியிலே கிராம விவசாயிகளை, வாக்காளர்களுடைய மகாநாடு ஒன்றைக்கூட்டி, அண்ணா வரவேற்பாளராக இருந்து கொண்டு, திரு. காமராஜரைப் புகழ்ந்து பேசி, மனுக்களைத் தந்து அவைகள் பேரில் எல்லாம், அந்த மக்களுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்ற வகையிலே திரு. காமராஜர் கையில் ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். குணாள, குணக்குன்றே என்றெல்லாம் அண்ணா அவர்களால் திரு. காமராஜர் அவர்கள் புகழப்பட்டவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அதே நிலையிலிருந்துதான், நானும் அமைச்சர் பெருமக்களும் இன்றைக்கு திரு. காமராஜரை விமர்சிக்கின்ற நேரத்தில் தரக்குறைவான வார்த்தைகள் ஏதும் எங்கள் நாவிலிருந்து, எங்கள் நெஞ்சிலிருந்து கிளம்பாத அளவுக்கு மிகுந்த ஜாக்கிரதையாகத்தான் எதிர்க் கட்சியினரை, தலைவர்களை, எந்த மேடையிலும் விமர்சித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்காவது ஒரு சிறு தவறு நேரிட்டுவிடுமானாலும், அதைக் கண்டிக்கத் தவறுவதில்லை. அந்தப் பாரம்பரியத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு அவ்வளவு பெரிய பாரம்பரியத்தை எல்லோரும் சேர்த்து வளர்த்தாலும், நம்முடைய அருமை நண்பர் திரு. தாமோதரன் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல, பொது வாழ்விலே இருப்பவர்களைப் பார்த்து, பொது மக்கள் சந்தேகத்தோடு நோக்குகின்ற ஒரு சூழ்நிலையை நம்மையறியாமல் நாம் இன்றைக்கு நாட்டிலே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். எதைச் செய்தாலும், அதிலுள்ள தவறு சுட்டிக் காட்டப்பட்டு, அந்தத் தவறினைக் களைய வேண்டும் என்று சொல்வதற்கும், எல்லாமே ஊழல், எல்லாமே ஊழல் என்று சொல்வதற்கும் இருக்கின்ற முரண்பாட்டை, மாறுபாட்டை நாம் புரிந்து கொள்ள

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வேண்டும். எதற்கெடுத்தாலும் லஞ்சம், ஊழல்கள், என்ற குற்றச் சாட்டுக்களை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதை ஒரு விசாரணைக் குழு அமைத்து உங்களைப் புனிதவான்களென்று காட்டிக்கொள்ளுங்கள் என்று திரு. பலராமன் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். சீதைக் கதை எல்லாம் சொன்னார்கள். திரு. பலராமன், ராமன் கதை எல்லாம் சொன்னார்கள். அவர்களோ பலராமன், சீதைக்கும் பலராமனுக்கும் சம்பந்தமில்லை புராணப்படி. பலமுடைய ராமனுக்கு வேண்டுமானால், சீதை சம்பந்தமாக இருக்கலாம். பலராமனுக்கும் பரசுராமனுக்கும் சீதை சம்பந்தமில்லை. ஆனால் அவர் ராமன் கதையைச் சொன்னார்கள். இதிலே யார் ராமன், யார் சீதை என்று முதலில் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் ராமன் என்றால் அரசாங்கம் சீதையாக இருக்க வேண்டும், அல்லது நான் ராமன் என்றால் அமைச்சரவை சீதையாக இருக்க வேண்டும். தீ குளிக்கவேண்டும், தீக்குளித்து உங்கள் புனிதத்தைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அருமை நண்பர் திரு. கோபால் அவர்கள் சொன்னது போல், சட்டமன்ற அவையை விட, சட்டப் பேரவையை விட வேறு ஒரு தீக்குண்டம் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. அந்தத் தீக்குண்டத்திலே இந்த அமைச்சரவை இன்று தீ குளித்திருக்கிறது. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத்தான் எங்கள் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றச்சாட்டினை—மன்னிக்க வேண்டும்—காட்டப்பட்டவை குற்றச்சாட்டுக்கள் அல்ல, ஏனென்றால் இன்ன குற்றவாளி இன்ன குற்றம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சாட்டப்பட வில்லை. நண்பர் திரு. கோபால் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல “சொல்லப்படுகிறது, நம்பப்படுகிறது, பரவலாகப் பேசப்படுகிறது, மக்கள் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்” இப்படி சொத்துக்கள் வந்திருக்கின்றன என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்ற புகார்கள். இந்தப் புகார்கள் பட்டியலை இங்கே வைத்து இந்தப் புகார்களுக்கு நாங்கள் பிரதமருக்கு எழுதியிருக்கிற பதிலையும், பிரதமருக்கு அனுப்பிய கடிதத்தையும், ஏறத்தாழ 280-க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களை அச்சடித்து இங்கே தந்திருக்கிறோம். நம்முடைய நண்பர் திரு. தாமோதரன் சொன்னபடி, இந்தியாவிலேயே இந்த மாநிலத்திலேதான் மேலவையிலும் பேரவையிலும் அமைச்சர் பெருமக்களும் மற்ற உறுப்பினர் களும் தங்களுடைய சொத்துக் கணக்கைப் பகிரங்கமாக வைப்பது யி.ப. என்று 1969 ஆம் ஆண்டு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து, நிறைவேற்றி, அதன் தொடர்பாக சொத்துக் கணக்குகளை வைத்து வருகின்றோம். எங்களுடைய சொத்துக் கணக்கிருக்கிறது. இந்தப்

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

புகார் பட்டியலுக்கு அளிக்கப்பட்ட பதிலிலேகூட நாம் அதை இணைத்திருக்கிறோம். பிரதமருக்கு எழுதிய பதில் கடிதத்திலே நாங்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், எங்களைக் குற்றம் சாட்டியவர்கள் எப்படிப்பட்ட சொத்துக் கணக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதிலே ஒரே ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்கிறேன். என்னுடைய பாங்க் அக்கவுண்ட் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே ரூ. 1,305 என்று என்னுடைய சொத்துக் கணக்கிலே இருக்கிறது. பாங்க் அக்கவுண்ட் கேட்டால் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது என்றுதான் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அந்தப் பணக்கணக்கை நான் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் குற்றம் சாட்டியவர் கொடுத்திருக்கிறார் பாங்க் அக்கவுண்ட். அவருடைய பதிலில் இந்தியன் பாங்க், ராயப்பேட்டை, மதராஸ்-14 என்று அட்ரஸ் சொல்லுகிறார். நாவலர் வேடிக்கையாகக் கூட்டங்களில் குறிப்பிடுவார், இந்தியன் பாங்க், ஓவர்ஸீஸ் பாங்க், மைலாப்பூர், மதராஸ்-4, சிண்டிகேட் பாங்க், பிராட்வே, மதராஸ்-1 என்று, பாங்க் அக்கவுண்ட் கேட்டால், இந்த மூன்று பாங்குகளின் விலாசம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 1,395 ரூபாயோ, 4,000 ரூபாயோ இவ்வளவு ரூபாய் பாங்கில் இருக்கிறது என்று நானும் மற்றவர்களும் கணக்குக் காட்டியிருக்கிறோம். அது மாத்திரம் அல்ல. இப்படிக் கொடுக்கப்படுகிற கணக்குக்கூட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக வரவில்லை. சட்டத் துறைச் செயலாளரிடமிருந்து 13 நோட்டீஸ்கள் அனுப்பப்பட்டும் இன்னும் சொத்துக்கணக்கு வைக்காதவர் எங்கள் மீது புகார்ப் பட்டியலை எடுத்துச் சொல்வதற்கு என்ன தகுதிபெற்றவர்கள், என்ன நானயத்தைப் பெற்றவர்கள், என்ன நேர்மையைப் பெற்றவர்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே குற்றம் சாட்டப் பட்டவர்கள் நாங்கள், ஆனால் குற்றம் செய்யாதவர்கள். ஆனால் குற்றம் சாட்டியவர் ஏதோ புத்தரைப்போல, ஏசுவைப்போல, மகமது நபியைப்போல, மகாத்மா காந்தியைப் போல எந்தக் களங்கமும் இல்லாதவரென்று நாட்டு மக்களிடத்திலே நடித்துக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலே நீதி விசாரணைக் குழு அமைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. நான் பேரவையில்கூட சொன்னேன். நான் தந்திருக்கின்ற இந்த பதிலில் உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தால், மேலும் ஆதாரங்களைக் காட்டுங்கள், நாங்கள் பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். படித்துப்பார்த்தால் தெரியவில்லையா? இதிலே ஒன்றுமில்லாத விஷயங்கள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று. எப்படி விசாரணைக் குழு அமைப்பது? திடீரென்று நண்பர் திரு. பலராமனைப் பார்த்து, அவர்கள் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது,

1972 டிசம்பர் 16]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட நோய் இருக்கிறதென்று சொல்வேன். அவர் மறுத்ததும் இல்லையெல்லாம், இதற்கு ஒரு விசாரணைக் குழுவை வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், நோயே இல்லாதவர் ஏன் அந்த விசாரணைக் குழுவிற்கு ஆட்பட வேண்டும்? தவறே செய்யாதவர்கள் ஏன் அந்த விசாரணைக் குழுவிற்கு ஆட்பட வேண்டும்? திருவாரூரில் நான் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்னுடைய தாயார் பேரால் ரூ. 3,500-க்கு வீடு வாங்கியிருந்தேன். அந்த வீடு பிறகு அப்படியே தான் இருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில்கூட படம் வந்திருக்கிறது. அப்படியேயிருக்கிற வீட்டு எண்ணையும் போட்டு, வீடு இருக்கிற தெருவையும் போட்டு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து அந்த வீடு அங்கே கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று புகார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு விசாரணைக் குழு தேவைதானா? சட்ட சபையைக் கூட்டி உடனே கலைப்பதற்கு 44 ஆயிரம் ரூபாய் போனால் பரவாயில்லை என்று எண்ணுவது போல, விசாரணைக் குழுவை அமைப்பதற்கு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிக்கப்பட வேண்டுமா? இல்லாததற்கு எதற்காக? சென்னை மாநகரத்தில் அண்ணா தியேட்டர் கருணாநிதியினுடைய சொந்தக்காரர் பேரில் இருக்கிறதாம். யாரோ ஐக்கிரிய சேட் என்று ஒருவர், அவர் எனக்குச் சொந்தக்காரர். பெயரைப் பார்த்தாவது ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்களா? அண்ணா தியேட்டர்! இல்லாதவைகளைப்பற்றி நிதி விசாரணைக் குழுக்களை அமைக்க முடியுமா என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பொத்தல்கள், ஓட்டை உடைசல்கள், இப்படிப்பட்ட இல்லாதவைகள், இப்படிப்பட்ட அடிப்படையே அற்றவைகள் குற்றச்சாட்டுகளாகக் கருதப்பட்டு, அவருக்கே விவரம் தெரியாமல், யாரோ எழுதிக்கொடுத்ததைத் திடீரென்று ஏற்பட்ட கூட்டின் காரணமாக, கொண்டுபோய் ஜனாதிபதியிடத்திலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவரால் அது அப்படியே கிடப்பிலே போடப்படும். இப்போது ஹரியானாவிலே என்ன ஆயிற்று? குற்றப்பட்டியல் இரண்டாண்டு காலமாக கிடப்பிலே போடப்பட்டுள்ளது. இதுவும் போடப்படும். அப்படிப் போடப்படுமானால், அந்த இடைக்காலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு குற்றப்பட்டியல் டெல்லியில், கருணாநிதி இங்கே, நெடுஞ்செழியன் இங்கே, அன்பழகன் இங்கே, சத்தியவாணி முத்து இங்கே இவர்கள் எல்லாம் குற்றவாளிகள், இந்த அமைச்சரவை குற்றவாளிக்கூண்டில் இருக்கிறதென்று இரண்டாண்டுக்காலம் தங்களுடைய கட்சியை ஓட்டலாம் என்று கருதுகிறார்கள். அதற்கு வழியில்லாத வகையில் குற்றம் சுமத்தியுயா நீ, சுமத்திய குற்றம் இதோ இருக்கிறது, அதற்கு பதிலும் இதோ இருக்கிறது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1972 டிசம்பர் 16]

கிறது என்று நாம் இங்கு பதிலை வைத்துவிட்டோம். இப்போது விழிக்கிறார்கள். என்ன சொல்லுகிறார்கள்? இன்னும் எங்களிடத்தில் ஆதாரம் இருக்கிறது. என்ன ஆதாரம் என்று கேட்டால், இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இருப்பதாக நம்பப்படுகிறது என்ற வகையில் தான் இந்தக் குற்றங்கள் சாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே இவைகள் ஆதாரமற்றவைகள் என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லுவேன். அந்த நிலைமையில் மத்திய சர்க்காருக்கு இது போன்ற விசாரணைக் குழு போடுவதற்கு அரசியல் சட்டப்படி வழி இருக்கிறதா என்று ஒரு கேள்வியை விளக்கமாக நான் பிரதமருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அது இன்று சர்ச்சைக்குள்ளதாகியிருக்கிறது. நல்ல சட்ட வல்லுநர்களும், அரசியல் மேதைகளும் எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவரும் சிலம்புச் செல்வர் அவர்களும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்களும் இங்கு பேசுகிற நேரத்தில் நாம் நம்முடைய அரசின் சார்பில் அளித்திருக்கிற கருத்து நியாயமானது என்று வலியுறுத்திக் கூறியதற்கு அவர்களுக்கெல்லாம் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடைசியாக, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் எழுப்பியிருக்கிற பல்வேறு பிரச்சினைகள், நம்முடைய திரு. சித்ரா நாராயணசாமி அவர்கள் சொன்ன சென்னை மாநகராட்சிப் பிரச்சினையிலிருந்து திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் எடுத்துச்சொன்ன சிறிய கார் தொழிற்சாலை பிரச்சினை வரையில் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் நாம் இங்கே கேட்டிருக்கிறோம். நேரம் இல்லாத காரணத்தால், ஒவ்வொன்றுக்கும் பதில் சொல்ல இயலாது என்று வருத்தத்தோடு தெரிவித்து நல்ல கருத்துக்கள் வழங்கிய அனைவருக்கும் நன்றி கூறி இந்த அளவிலே என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர் : மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி :—

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு (எண் 4) (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 54/72) பரிந்துரைகள் செய்வதற்காக ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது. (பரிந்துரைகள் இல்லை).

தமிழ்நாடு 1972-ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன் வடிவு எண் 4 341
(சட்டப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 54/72)

1972 டிசம்பர் 16]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே,
“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு எண் 4 (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 54/72) திருப்பி அனுப்பப்படவேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு சட்ட மன்றத் தலைவர்: மன்றத்தின் முன் உள்ள கேள்வி:—

“சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன்வடிவு எண் 4 (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 54/72) திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், மன்றத்தின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn *sine die*

The House then adjourned *sine die*.

5. மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders

46. Notification issued with G.O. Ms. No. 2198, Public (Services), dated the 4th September 1972, in regard to an amendment to the Tamil Nadu Public Service Commission Regulations, 1954, for inclusion of the temporary posts of Assistant Supervisors of Industrial Co-operatives in Tamil Nadu Industries Subordinate Service from the Commission's purview [Laid on the table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India .]

47. Notification issued with G.O. Ms. No. 489, Co-operation, dated the 22nd November 1972, in regard to an amendment to the Tamil Nadu Co-operative Land Development Banks (Miscellaneous Provisions) Rules, 1970. [Laid on the table of the House under section 53-A of the Tamil Nadu Co-operative Land Development Banks Act, 1934 (Tamil Nadu Act X of 1934).]